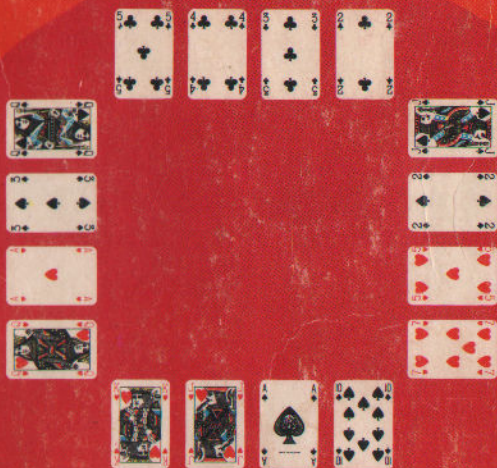

BRIDGENS BEDSTE

Berømte spil
og klassiske problemer

Af Svend
Carstensen

BIB

Bridgens bedste

SVEND CARSTENSEN

**Bridgens
bedste**

BERLINGSKE FORLAG

© Copyright Berlingske Forlag 1969

Printed in Denmark by
Det Berlingske Bogtrykkeri
Copenhagen

I samme serie foreligger :

Svend Carstensen og Aksel J. Nielsen :

Den store spillebog

Svend Carstensen :

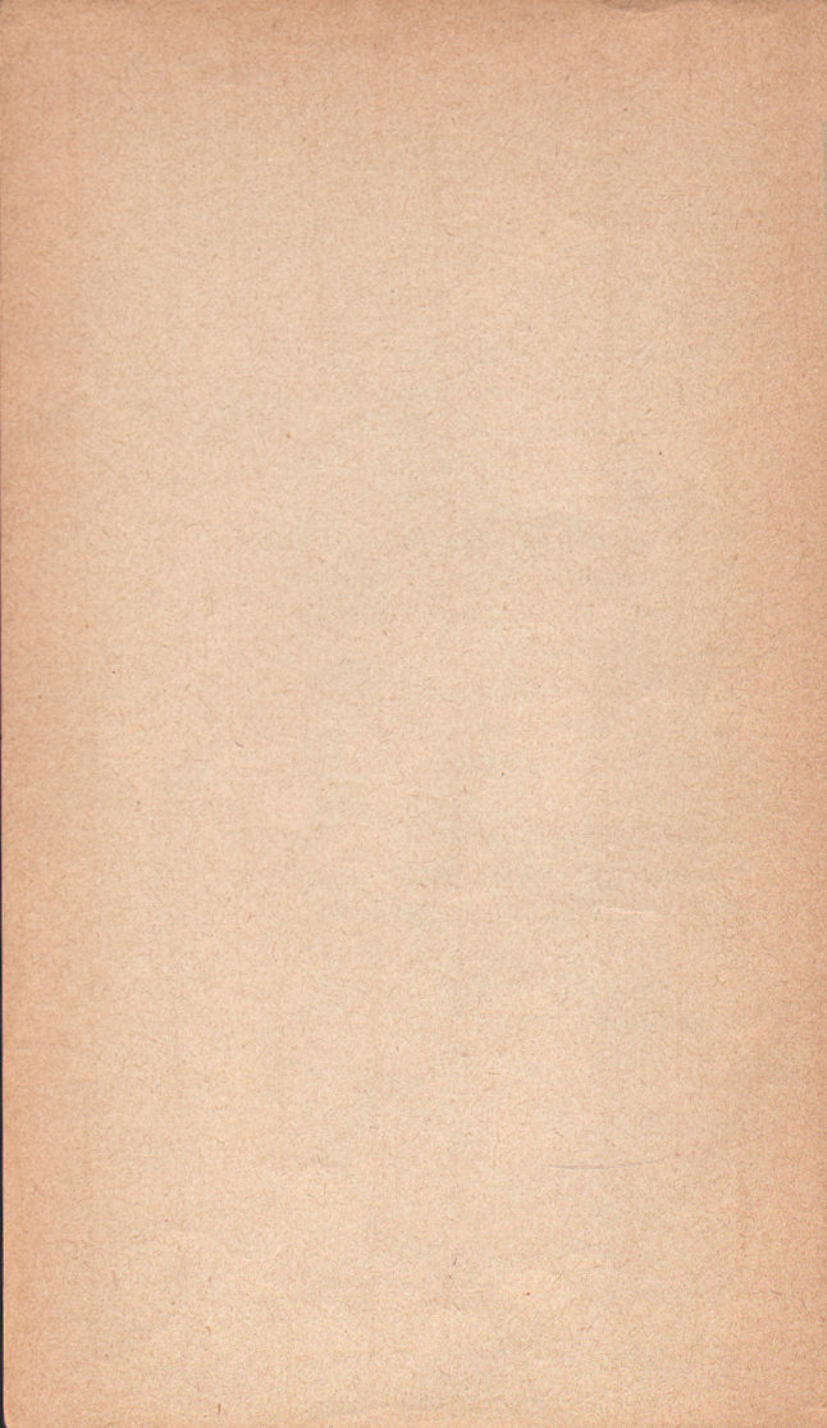
Den store kabalebog

Povl Syskind :

Tryllebogen

INDHOLD

Forord	7
Bridge her og der og allevegne	9
Udviklingen herhjemme gennem 50 år	15
Traditionens skaber – Kai Blicher	22
De to musketerer – tyve år efter	24
Dameholdets dronning	29
Fire fra tidens top – Steen Møller og Arne P.	31
Den gyldne pokal – Englands fornemste	35
Primadonna Assoluta: Rixi på slap line	38
Mollos bridge-filosofi	41
Et par historier herhjemme fra	46
Vær forsigtig med disse bridge-redaktører	52
Nattebridge på Middelhavet	56
Spil og spillere	61
Læger, dyrlæge – lollik!	63
Udødelige spil – nogle af bridgens klassikere	126
Nogle nødder at knække – fem klassiske problemer	130
Coup og Squeeze	140
De muntre historiers mester	160
Hvorfor bridge?	171

Forord

Ét kan i hvert fald siges om denne Bog om Bridge – at den er *anderledes*. Titlen blev til, da ideen med bogen drøftedes med min ven og medarbejder Victor Mollo i London. Den er bedre og mindre pretentiøs på engelsk: »The Best of Bridge«.

Tanken har været at give et stort publikum lejlighed til at stifte bekendtskab med det bedste, morsomste og interessanteste på bridgeområdet, som det har været forfatterens privilegium at kunne følge eller opleve gennem et halvt hundrede år som aktiv bridgespiller og de sidste 25, hvor hobbyen samtidig blev arbejde.

At følge med i bridge-litteraturen, hvor hvert eneste år nye bøger i snesevis sendes til redaktionen, er aldeles uoverkommeligt for den enkelte – men bogen her bringer i uddrag noget af det bedste fra det gennem årene tilvebragte store bridge-bibliotek. Dernæst har venner og bekendte fra kredsen af bridge-skribenter og det store antal internationale bridge-stjerner, man møder når eliten samles ved mesterskabsturneringer ude og hjemme, venligst stillet nogle af deres mest berømte spil og morsomste oplevelser til rådighed for kapitlet *Spil og Spillere*, hvor langt de fleste indlæg aldrig tidligere har været offentliggjort. Det tjener vore hjemlige bridgemestre til megen hæder, at deres spil og beretninger hævder sig fortrinligt i det internationale stjerneselskab. Dette kapitel med dets, af anekdoter og oplevelser indrammede, hyppigt overordentlig interessante bridgemæssige indhold har været bogens egentlige idé – og vi skylder de mange indsendere megen tak.

Størstedelen af bogen er altså baseret på *andres* medvirken – af pladmæssige grunde har det været uundgåe-

ligt at redigere og forkorte – men det er gjort så nænsomt som muligt. Udover et par historiske afsnit bringes endvidere korte uddrag af klassiske bridgebøgers bedste og morsomste – et par berømte problemer – med løsninger – nogle »udødelige spil« og en af eksperten Aksel J. Nielsen udarbejdet oversigt over de eleganteste coup's og hyppigst forekommende Squeezesituationer.

Et par kapitler indeholder egen lærdom – og er dem, der har slugt mest tid. Det er uddrag fra fremragende forfatteres bøger, visdomsord fra Culbertson, Goren, Mollo, Ramsey og mange andre, ikke mindst den vel nok vittigste af alle skribenter, Simon med det udødelige værk: »Hvorfor taber De i bridge?«.

— — —

Det er mit håb, at læserne vil få fornemmelsen af at have gjort interessante bekendtskaber i bridgens store og egenartede verden. Vel nok af og til for overfladiske – men der er lagt vægt på at undgå, hvad der eventuelt kunne virke kedsommeligt eller langtrukket.

Det har været interessant og morsomt at udarbejde denne bog om bridge – der jo altså ikke er nogen bridgebog i egentlig forstand, men et forsøg på at give læserne noget af Bridgens Bedste. Titlen referer til bidrag og uddrag, som altså skyldes andre! Mere fordringsfuld er den ikke. Samtidig retter jeg en tak til Aksel J. Nielsen for værdifuld hjælp ved korrekturen.

Jeg håber – og tillader mig at tro – at indholdet måske kan bringe interesserede læsere et par skridt på vej mod også selv at blive blandt – BRIDGENS BEDSTE.

Venlig hilsen – og lykke til!

Svend Carstensen

Bridge - her og der og allevegne

Det fortryllende, farlige og fornøjelige spil, dyrket af millioner over hele verden, har ført til titusinder af skilsmisser, forårsaget mindst tre mord ... og er blevet en kæmpemæssig forretning.

Alene i USA regner man med, at der findes godt og vel 46 millioner aktive bridgespillere. Der er trykt mere end 12.000 bøger om bridge – og en halv snes stykker af dem – Sheinwolds paper-backs, Culbertsons, Gorens og Jacoby's store værker – er solgt i millionoplag. Enhver amerikansk avis med respekt for sig selv har sin daglige bridge-spalte. Og når der er T.V.-BRIDGE anslås publikum til over 10 millioner. Da Sidney Lenz og Culbertson i sin tid udkæmpede deres »Århundredets Match« blev der i alverdens aviser skrevet flere linier om denne, end man kunne tælle op efter Lindberghs atlanterhavsflyvning! Man tror det ikke – men det er sandt.

Bridge-folk er noget for sig selv.

Der findes dem, som ligger vågne hele natten og spekulerer over, hvad der ville være sket, hvis de havde spillet ruder knægt i stedet for hjerter 10. De vil se deres kone stift i øjnene, når hun kommer med morgenkaffen, og starte dagens skændsmål med replikken: »Så længe jeg lever vil jeg ikke kunne fatte, hvorfor du spillede den spar knægt i aftes!« De vil kunne geråde i vildt raseri over for deres bedste venner, som har overset det geniale afkast af ruder 2 i tredje stik. De er af den type, der husker spil med samtlige meldinger og hele forløbet gennem år – jeg oplevede personligt i Baden-Baden, at en hollandsk kollega, der refererede EM her, som vi begge havde gjort det i Palermo 1949, kom hen til mig og sagde:

– Jeg skylder dig en undskyldning ... hvis jeg havde

spillet ruder dame den aften, da vi mødte svenskeren og englænderen i press-room bridgen, havde vi sat dem...

EM i Baden-Baden var anno 1963... sidste gang England vandt dobbeltsejr! At ærgre sig over en dame i 14 år er menneskeligt ... men at kunne rekapitulere spillet med samtlige meldinger og stik for stik med fuld analyse – ja, jeg synes det nærmer sig det umenneskelige! Tore Sandgren hin lange kom til – han var den ene af Palermo deltagerne ... hans hjerne er lige så krøllet, og han garanterede for at referatet var helt korrekt.

Visse mennesker er i den grad bidt af bridgebacillen, at de end ikke i deres ferie kan slappe af – men tager på »Bridge-cruise«, hvor de dårligt nok har tid til at forlade skibet og den kontinuerlige turnering, når de anløber Napoli eller Honolulu ... ham der sidder over kan vel fortælle os om, hvad der er at se!

Til sådanne krydstogter engageres kendte bridgeeksperter for store honorarer til at undervise og være turneringsledere. Den berømte Lee Hazen havde så meget at gøre på et af disse togter, at han måtte have højfjeldssol-lamper anbragt omkring bordet i spillesalonen for dog at blive en smule solbrændt!

Bridge er i USA blevet storindustri – American Contract Bridge League omfatter mere end 6.000 klubber – og organiserer hvert år over en halv million duplicate-matcher*. Disse har igen ført til den store indtægtskilde: *Master Points*. De, der placerer sig som vindere eller i toppen af turneringer, hvortil mesterpoints er knyttet, får tildelt et eller flere – og skalaen er bygget op med fuld forståelse for menneskelig forfængelighed og snobberi. Får man blot ét point – er man JUNIORMESTER. Titlen forpligter – nu skal det gå op ad stigen: 20 points MESTER, 50 points NATIONAL MASTER, 100 points SENIOR MASTER – og toppen er 300 points, som betyder LIFE MASTER. Oprindeligt troede man, at kun ganske få ville kunne nå denne imponerende titel – men

*) par-turneringer

man havde glemt at regne med den virkelige bridgelidenskab. Hierarkiet var skabt – og amerikanerne elsker hierarkier. De vil til tops. Og jagten begyndte. Man rejste langvejs for at spille med i en turnering, der havde mesterpoints. Mange mere velhavende engagerede bridgeeksperter som faste makkerer – for at kunne vinde. A.C.B.L. måtte allerede i 1966 se næsten 8000 life masters indregistreret – og på vejen mod toppen vandt alene det år 163.000 mesterpoints. Blandt dem en skoledreng på 10 år og en 82 årig gamling. Hvert af dem koster selvfølgelig en afgift til organisationen. Er der noget at sige til, at man gerne vil i gang med mesterpoints herhjemme igen? I Sverige betyder de mange penge til forbundet allerede. Der er såmænd ikke så megen forskel på børns ambitioner i retning af at blive Ping-riddere og voksnes interesse for mesterpoints – men skal en ordning herhjemme gennemføres til fremme af bridgeformål, må organisationen unægtelig være bedre end ved det første, elendigt administrerede og derfor totalt mislykkede forsøg.

Bridge er et dejligt demokratisk spil – det dyrkes efterhånden i alle samfundslag. Spilledygtigheden er afgørende – ikke titler. De allerfleste bridgespillere tror om sig selv, at de spiller betydelig bedre, end de i virkeligheden gør. Dette gælder især de såkaldte top-spillere. Adskillige hundrede herhjemme er ganske klar over, at de hører til blandt de tyve bedste.

Spørger man en af dem, om hvordan han vil karakterisere en fejl i bridge, kan svaret lyde:

– En fejl er at melde eller spille kortene anderledes, end jeg ville gøre i en lignende situation...

Sådan et svar er fortryllende – når man tænker på, at der ustandselig er en ny situation. Et astronomisk tal 635.013.599.600 mulige fordelinger. Næh, man skal være forsigtig med at omgås top-spillere eller krænke deres forfængelighed og tiltro til egen dygtighed. Ely Culbertson blev engang sagsøgt af en mand, fordi han havde kaldt ham: En gennemsnitsspiller. Han forlangte 1.000 dollar i erstatning! Samme Culbertson tjente iøvrigt flere gange

en formue på sine bøger: Blue book of bridge, Golden book, den røde bridgebog og ikke mindst sammendraget, det lille leksikon, man kunne tage med ved spillebordet.

Hans afløser som MR. BRIDGE er den nu snart 70 årige Charles Goren, en Philadelfiasagfører, som i 1950 revolutionerede bridgen med sit letfattelige points-system, som han tilpassede til *alle* gængse meldesystemer. Hans bøger og andre aktiviteter giver ham en årlig fortjeneste på 4-500.000 US Dollars. Med hvor stor respekt man omfatter hans indsats fremgår af følgende, fortalt af en top-official i Contract Bridge League:

– Charlie var en aften kommet tidligt til en turnering, som jeg skulle lede. Han spurgte, hvor han skulle sidde – og jeg svarede naturligvis: Hvor det passer dig – der blev skaffet en ekstra god stol, et lille bord og særlige lamper – og med reb gjort plads omkring ham, så han ikke kunne blive forstyrret af kibitzers.

Han takkede naturligvis – men spurgte så:

– Hvorfor i alverden er du så venlig mod mig?

– Charlie, svarede jeg, hvis ikke du havde gjort for bridgen, hvad du har, – ja så ville jeg blive nødt til at søge arbejde for at leve!

Jo, bridge er mærkværdig – fortryllende, fascinerende. Dens dyrkere virker ofte som fuldstændig opslugt af kortene. Hæderværdige gamle, fornemme præsident-emeritus Waldemar von Zedwitz sad engang i dybe tanker og spekulerede over, hvad han skulle melde efter makkers 3 ruder. En tjener kom forbi, snublede over et eller andet og spildte et glas isvand ned ad nakken på von Zedwitz. Uden at blinke og fuldkommen apatisk meldte von Z.: – Fire ruder!

Eksperterne er de værste til at skændes og glemme alt andet end bridgen. De ikke særlig dygtige, der bare kommer for at spille en hyggelig bridge, bevarer dog nogle af deres gode manerer.

– Hvis jeg kommer til et bord og folk rejser sig pænt op for at hilse, er jeg ikke så bange for at spille med dem, sagde en erfaren dame, – men bliver det andet par sid-

dende og skændes de videre, så ved jeg, vi skal passe på.

Selv blandt de ikke fuldbefarne kan en turnering gøre et sådant indtryk, at alt andet glemmes. Det skete for en dame, der spillede på et hotel i Brooklyn. Spillet blev afbrudt ved meddelelsen om, at der var ild i hotellet. Sammen med de øvrige deltagere gik hun roligt ud på fortovet – men tankerne var stadig ved bridgebordet – indtil hun pludselig kom i tanker om, at hendes mand lå og sov på deres værelse. Han var nær røgforgiftning, da brandvæsenet fik ham reddet.

Et tragisk bevis på, hvor lidenskabeligt folk kan gå op i bridge er dramaet, der udspillede hos ægteparret Bennett i Kansas City i 1929. En september aften spillede de en venskabelig 1/10-dels med deres naboer og venner Hoffmanns. John og Myrtle Bennett spillede ikke særlig godt, og det ene ord tog det andet – som det hænder mellem mand og kone. Som aftenen gik blev fruens tonefald mere og mere iskoldt. Kulminationen kom, da John Bennett skulle spille en fire spar kontrakt, som hun havde meldt – og kludrede i det. Han gik en ned og tabte 100. Fruen blev rasende og mumlede noget om »kvajhoveder, som aldrig skulle sætte sig til et bridgebord.« John Bennett tabte tålmodigheden, rakte ind over bridgebordet og afleverede to smældende lussinger. Hun fældede tårer, blev siddende et øjeblik, men rejste sig så skruptudende og for ind i soveværelset. Et par minutter efter kom hun tilbage – med en lille pistol i hånden. Manden flygtede ind i badeværelset og smækkede døren i efter sig. I blindt raseri fyrede hun to skud gennem dørfyldingen. Et af dem ramte – og Mr. Bennett vaklede ud, faldt om i en stol – og gled videre mod gulvet. Død.

Mrs. Bennett blev arresteret – og nogle få måneder efter kom sagen for retten.

Hun blev naturligvis frikendt!

Når De ser på spillet, vil De forstå hvorfor!

Dramaet havde naturligvis vakt voldsom opsigt. Kortfordelingen offentliggjordes selvfølgelig i aviserne – og de

fornemste eksperter blev indkaldt for at bedømme den tragiske hændelse. Culbertson skrev en lang artikel om, hvordan John Bennett kunne have reddet sit liv.

Her har De spillet med Bennets Nord-Syd og Hoffmanns Øst-Vest.

	♠ E 10 6 3										
	♥ 10 8 5										
	♦ 4										
	♣ E 9 8 4 2										
♠ D 7 2	<table style="margin: auto; border-collapse: collapse;"> <tr><td></td><td style="text-align: center;">N</td><td></td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td style="text-align: center;"> </td><td style="text-align: center;">Ø</td></tr> <tr><td></td><td style="text-align: center;">S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ 4
	N										
V		Ø									
	S										
♥ E kn 3		♥ D 9 4									
♦ E D 10 9 2		♦ K kn 7 6 3									
♣ kn 6		♣ D 7 5 3									
	♠ K kn 9 8 5										
	♥ K 7 6 2										
	♦ 8 5										
	♣ K 10										

Meldingerne var ganske enkle, Syd har åbnet med en spar, Vest 2 ruder, Nord 4 spar – og så pas rundt.

Mr. Bennett afgav som Syd ruder og hjerter es, spar dame og hjerter dame. En ned! Han kunne have knebet spar dame gennem Vest – og han undlod at rejse klørfarven, så han kunne blive af med sine tabere i hjerter. Der er den lille undskyldning for mr. Bennett, at Hoffmanns burde have spillet kontrakten i 5 ruder – en fortrinlig offermelding, der højst kunne koste 100 mod risikoen for at tabe 820 ved fire vundne spar og rubber.

Men det er stadigvæk ikke nogen undskyldning for at stikke sin kone lussinger.

Sidney Lenz' kommentar til spillet var at »Bennett begik den fejl at trumfe ruder, før han fik klørfarven rejst«.

– mens Culbertson i en hel spalte med titlen: Hvordan Bennett kunne have reddet sit liv – forklarede, at »hvis bare han havde spillet sin sidste ruder og trumfet den med en af den blindes små trumfer ... så kunne han have spillet en trumf... og så...

Skal vi fra *An American Tragedy* – nærme os de hjemlige breddegrader.

Udviklingen herhjemme gennem 50 år

*Henrik Koppel – Pressen – Pionererne – Mentaliteten – og
Etiketten!*

Valdemar Koppel – Politikens højt begavede medarbejder gennem mangfoldige år, en af de fineste stilister selv for den tid, da man i journalistikken lagde vægt på, at der blev skrevet et ordentligt sprog, endte som bladets redaktør. Han var den type, som når han fik forelagt en artikel, øjeblikkelig tog til fyldepenen og gjorde sig klar til at rette. Han ærgrede sig, hvis der en enkelt gang faktisk ikke var noget at ændre. I retfærdighedens navn må indrømmes at denne petitcauseriets mester (ORNITOLOGEN) så at sige altid formåede at forbedre stilen. Legen med ordene og sprogets rytme var ham en sand fryd.

Koppel spillede en fortrinlig bridge, ganske som iøvrigt Christian Gulmann, Berlingskes redaktør, – en egen-skab, der øjensynlig går i arv gennem generationer af chefredaktører – Svend Aage Lund, nu Berlingske Tiden-des bestyrelsesformand, var lykkeligvis også et af bridge-bacillens ofre, hvilket blandt andet gav sig udslag i de efterhånden verdensberømte kæmpe-turneringer, man gennem snart en snes år arrangerede som propaganda – ikke mindst for bridgen herhjemme. Men også lidt for huset. Det skulle da unægtelig helst være tilfældet! Næppe mange aner, at *underskuddet* på et sådant arrangement løber op over det halve hundred tusind. Men festligt og storslået har det været.

Se nu gik dette afsnit via Valdemar Koppel over til at blive noget helt andet – bare fordi man kom til at snakke avis! Motiveringer for at nævne Valdemar var Henrik – hans begavede broder, forlæggeren, der samtidig var vor på den tid fornemste bridgeekspert. Han forærede med smuk dedikation til den ganske unge og – som han venligt sagde – »lovene Skribent og Begynder i Bridgen« sin i

1923 udkomne *Haandbog i Auktions Bridge*. Det var før kontraktbridgen slog igennem. Auktions-momentet betød fornyelsen fra den gamle, whist-lignende bridge, den med »jeg overlader« og hvor alle fire spillere sad med de 13 kort på hånden. Det nye var, at man meldte efter auktionsprincippet, og den, der fik kontrakten, spillede også »den blinde's« kort... noget tosseri, sagde de konservative, det holder ikke – nej *jeg overlader!*

Det meget mere end holdt – allerede et par år efter var kontraktbridgen slået igennem, og Henrik Koppel udgav sin næste succes-bog: »18 Timer i Kontrakt-Bridge«, samtidig med at Anders Møller gik i clinch med Ely Culbertson, som stod i starten af den eventyrlige løbebane, der gjorde ham til bridgens konge. Herhjemme sluttede i begyndelsen kun en lille menighed op om kontraktbridgen – men da først den kom i gang, gik det med rivende fart. Henrik Koppel skrev om bridge i Berlingske Tidende under pseudonymet Kaptajnen – Julius Magnussen skrev sammesteds under mærket Professoren, Anders Møller fik en ugentlig spalte i Nationaltidende – og Politiken begyndte så småt at følge med. Men her kom der nu først fart i tingene senere, da Edvard Brandes' lynende intelligente datter Hetna Dedichen som medaktionær i bladet pegede på bridgens værdi som »stof«. Hendes søn Herman Dedichen, som dengang levede i U.S.A. og Frankrig blev senere bladets fremragende og meget aktive eksponent på dette nye journalistiske felt – og hans glødende interesse kom til at betyde ganske overordentlig meget for den internationale bridge. Sammen med sine forbindelser i navnlig Frankrig og England – man behøver blot at nævne Baron de Nexon, Doris lady Rhodes, Roman Skoroupo, nordmanden oberst Johannes Brun og herhjemme især Sv.G.Folkmann, Johan Warburg og de i denne artikel tidligere nævnte bridge-skribenter, fik han efter verdenskrigen genoplivet Europa-mesterskaberne ved turneringen i Håndværkerforeningen – Moltkes Palæ – og i kontinuitet af dette påny sat det internationale bridge-samarbejde tværs over grænserne i gang.

Johan Warburg afløste på Berlingske Tidende Koppel og Magnussen – han øvede en stor indsats bl. a. ved arrangementet af de første store bridge-turneringer i Odd Fellow Palæet. Fint skulle det være – man mødte i smoking eller aftendress, Bridgen var dengang stort set en eksklusiv sport, men lykkeligvis har dette ændret sig totalt, den er jo nu slået igennem så titlerne er forsvundet og kun spillestandarden tæller.

De gamle pionerer er forlængst henfarne, men deres gerning var ikke forgæves, en stor arv skulle løftes og gennem mange år var videreførelsen betroet oberst Rosenløv og dernæst til den, der skriver disse linier – og som naturligvis har fundet sin afløser, den unge, meget dygtige bridge-ekspert og snart helbefarne skribent, Steffen Steen Møller, der allerede i 1968 overtog ledelsen af Berlingske Bridge Turnering, som gennem sine 18 år efterhånden er blevet tradition.

Tradition – ja netop. Lad os med tanken på dette vende tilbage til nævnte Henrik Koppel. Meget er sket siden han udgav sine bøger – både positivt og negativt. Den rene, uforfalskede, naturlige og etisk upåklagelige bridge, som han forfægtede, holdes stadig i hævd blandt »de gamle«, men nægtes kan det ikke, at tidens konkurrence-mentalitet gennem indførelsen af nye systemer og mere eller mindre private konventioner, har gjort den ædle kappestrid i turneringerne til noget absolut mindre ædelt. Alt for mange spiller idag udelukkende for at vinde – og anvender som midler hertil sådanne kunstgreb, at man med nogen ret kan hævde, at deres spil gøres i den grad kunstigt, at der er en mulighed for at det sprog, der tales i meldingerne nok forstås af makkeren, men er græsk for modstanderne. Jo mere indviklet system-junglen bliver, jo flere og vanskeligere konventioner og overførselsmeldinger udarter – des større chance for at vinde! Det er tallene, som tæller. Lad os slutte uden hårde ord, men blot citere det afsnit i Henrik Koppels snart 50 år gamle bog, der taler om *etikette* og almen sportslig optræden.

Det er utroligt, hvor ofte selv gamle, erfarne Spillere begaar Brud paa, hvad der er god Bridge-Etikette. Overordentlig mange Mennesker kender slet ikke Grænsen for, hvad der overhovedet er tilladt ved Bridgebordet, og der er derfor al mulig Grund til at tage dette Emne op til alvorlig Behandling.

Lad mig tage et enkelt Eksempel, der er typisk for, hvad man kan risikere i den Retning. Man har paa Bordet Es Dame – skal man knibe, eller ikke? Man spiller ud fra sin Haand – Spilleren til venstre betænker sig, ja man oplever endda at han først begynder at tage et Kort frem, sætter det tilbage igen og endelig lægger et lille Kort til. Hvad har han tænkt over, hvis ikke han har Kongen. Jo, hvordan kan jeg vildlede... for Makker har jo Kongen, men måske blank??? Den slags Tøven er ligeså utilladelig som at betænke sig på at lægge en Singleton til.

Sandt at sige, er der umaadelig mange ellers meget brave Individier, som benytter sig af Betoninger, Nølen eller lignende Fremgangsmaader – altsaa betænker sig, hvor der intet er at betænke sig paa, udelukkende i den Hensigt at vildlede Modstanderen.

Maa man da ikke vildlede Modspilleren? Jo, naturligvis, hvis det sker med hæderlige Midler, der er en Gentleman værdige. Man har Lov til f.Eks. at bibringe Modspilleren den Opfattelse, at man er meget kort i en Farve, hvor man netop er meget lang, ved at kaste et unødvendigt højt Kort i Farven. Hvad min Modspiller tror at kunne læse ud af hvert enkelt Korts Valeur, maa jo nemlig blive hans egen Sag. *Men i en Spillers Adfærd, i hans Ord, Miner og Gebærder maa sandelig intet være beregnet paa enten at give Makkeren Oplysninger eller at føre Modstanderen bag Lyset.* Begge Dele er en Gentleman uværdige.

Lidt om Selvbeherskelse

Man møder Mennesker, der aldrig lærer at opføre sig korrekt ved et Bridge-Bord, fordi de af Natur og Vane er uopdragne. Det er ikke for dem, jeg skriver. Der findes imidlertid andre, der ellers er de elskværdigste Sjæle af Verden, men som, naar de sidder ved Bridge-Bordet, glemmer Høviskhed og gode Sæder. Til dem er følgende Alvordsord rettede.

Det er oftest en af følgende tre Aarsager, der bringer disse ubeherskede Gemytter ud af Ligevægt: Det kan være Makkerens formentlig daarlige Spil eller fejlagtige Melding; det kan være gode Kort paa egen Haand, forenet med Held, og endelig kan det være daarlige Kort, forenet med Uheld.

Makkerens formentlig daarlige Spil skal man overhovedet aldrig kritisere. Ikke engang *efter* Spillet. At gøre det *under* selve Spillet, røber en næsten uhjælpelig Mangel paa gode Manerer, og alligevel hører det ingeniunde til Sjældenhederne, at en Spiller, endnu med Kort paa Haanden, gør sin Makker Bebrejdelser.

Men ogsaa *efter* Spillet er det, som sagt, saare malplaceret at bebrejde en Makker de Fejl, man mener, han har gjort. Naar vi kommer sammen, er Meningen jo ikke at sige hinanden Ubehageligheder, vel? Og dersom man vil befinde sig godt i andres Selskab, maa man ikke selv fordærve Fornøjelsen for de andre.

Dette udelukker ikke i og for sig en saglig Drøftelse af Spillet, naar dette er afsluttet. Hvis god Bridge-Kultur var gaaet alle Spillere i Blodet, vilde en saglig Drøftelse sætte yderligere Smag paa Bridgen. Men Erfaringen viser desværre, at den »saglige Drøftelse« meget snart udarter og ofte tager personlige Former. Som oftest er det jo slet ikke Interesse for Spillet's Finesser, men kun Harmen eller Arrigskab over den begaaede Fejl, der fremkalder Kritikken. Lige saa lidt, som en Spiller maa vise Vrede eller Misfornøjelse med Makkerens Spil, bør han vise hoverende Glæde over gode Kort eller Gnavenhed over daarlige.

Altsaa: Lær at beherske dig, vær altid lige saa hjerte-
vindende i dit Væsen ved Bridge-Bordet, som du ønsker
at være under alle Livets øvrige Forhold. Hvis du ikke
føler med dig selv, at du kan opfylde denne minimale
Fordring, maa du hellere straks lægge Bridgen paa Hylden.

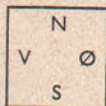
*

Sundt at læse – selv små 50 år efter at det blev skrevet!

Og ikke uinteressant at se nogle linier, som udtrykker
et svensk synspunkt – – såmænd hentet fra selve Janners-
stens Bibliotek i Gert Landins afsluttende betragtninger
over spørgsmålet *etik* – med udgangspunkt i Stockholm
EM 1956, hvor et spil mellem England og Schweiz for-
anledigede en lang polemik og udførlige pressekommen-
tarer.

Tilfældet var ganske interessant. Nord/Syd var i zone,
Nord gav – Øst/Vest var englænderne Harold Franklin-
Louis Tarlo. Nord-Syd hænderne var følgende:

♠ –
♥ K D kn 6
♦ E 7 4
♣ E K 7 6 3 2

♠ 10 9 5
♥ E 8 5 3 2
♦ K 10 3
♣ 9 4

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	P	1 ♥	1 ♠
3 ♦	P	3 ♥	P
6 ♥	6 ♠	P	P
D	P	7 ♥	P
P	P		

Af den officielle protokol fremgik, at Nord tænkte sig om i over 5 minutter før han bestemte sig til at doble de 6 spar. Og derefter grublede Syd i mere end 13 minutter, før han tog doblingen ud med 7 hjerter. Englænderne indgav protest udfra følgende ræsonnement: Schweiz' Syd havde kravpasset til 6 spar – altså overladt Nord, om der skulle spilles 7 hjerter eller doblingen stå. Nord kom efter den lange pause til det resultat, at man ikke skulle gå i storeslem – men efter først at have lagt op til Nord, hvad der skulle ske, ændrede Syd alligevel beslutningen og meldte 7. Hvorfor? – Kan det være andet en pausen, som var afgørende? Turneringskomiteen havde i forvejen en anden protest mod samme schweiziske spiller og udarbejdede et kommunique, som var oraklet i Delfi værdigt. Ganske vist blev protesten *ikke* godtaget – men »man ville rette alle deltageres (og ganske særlig det schweiziske holds) opmærksomhed på det faktum, at ingen spiller må lade sin melding påvirke af makkers tøven«.

Komiteen fremsatte derpå en udtalelse om at det var gået svært tilbage med *etiken* indenfor EBL – og at de naturlige etiske krav fortolkedes altfor frit, hvorfor en strengere overholdelse af de almene etiketteregler på det kraftigste anbefalede.

Og dertil knyttes følgende udtalelser:

– Man kan naturligvis kun beklage, at det er gået så meget tilbage med *etiken* ved EM og at der i andre, ikke fuldt så betydende sammenhæng, indtræffer rene overtrædelser af bridgelovene.

Men ville det ikke være endnu mere beklageligt, om noget sådant ikke skulle være tilfældet? Bridgen er et så menneskeligt spil og afspejler så mange sider af selve livet, at det nærmest måtte betragtes som en mangel, hvis der ikke også kunne rummes uhæderlighed? I så fald ville spillet være altfor godt til at være sandt.

(Gert Landin i *Bridgeakademin's*
udgave af *Mollo's Bridge-Psykologi*)

Traditionens skaber

Kai Blicher og Århus

Gennem en meget lang årrække havde Jylland, specielt Århus, det absolutte hegemoni i dansk bridge. Nu – for en overgang i hvert fald – er København kommet igen, vel nok væsentligst takket være den fra Studenterforeningen udgåede kreds af nye, yngre og meget talentfulde bridgespillere. Om de vil vise sig lige så stædigt fastholdende, som tilfældet var for det århusianske mesterhold, er dog et meget stort spørgsmål. Hemmeligheden ved Århus er nemlig en kombination af talent og hårdt, meget hårdt træningsarbejde.

I gamle dage var Blichers hold ikke til at slå, det lå altid i toppen, fordi holdets leder, konsulen selv, fulgte med i det nye, havde sans for at finde de rigtige makkere, træne dem op – og gennemføre en træning, der var mindst lige så hård, som den han fordrede af sig selv og sine rokammerater ved den daglige morgentur på Århusbugten.

Den første faste partner var den unge Axel Voigt som udover at passe sit hverv som amanuensis på universitetet – hvor han siden er steget i graderne – også varetog et job i Blichers foderstofforretning. Når Voigt i dansk bridge nåede så højest som han og hans familiehold på alt-dominerende vis faktisk kom, har de første år med Blicher, Ginsborg, Tarp og hvad de nu hed allesammen næppe været de mindst betydningsfulde. Det var bridge af den højere skole – og det var træning efter mønstre, som man ellers kun oplever i udlandet. Fornøjeligt var det i *Royal's* marmorhave at følge mesterskabskampene år for år og se det af Blicher indstiftede hold, hvorfra han selv for nogle år siden trak sig definitivt tilbage, aldeles overbevisende eliminere modstanderne hold efter hold – helt suverænt, indtil rækken af mesterskaber 10-11-12 i den fornemme

mesterrække og såvidt huskes ubrudt de 7 sidste år i træk, omsider blev brudt i 1968-69.

På hjemmebane var holdet ikke til at slå, men manglende modstand i det daglige gjorde dets internationale indsats mindre strålende. Måske er det netop derfor, at Blicher med særlig glæde erindrer sin og Voigts deltagelse i en af *The British Bridge World* arrangeret international *Challenge Cup* spillet i London 1957. Det var fint selskab med 26 par hentet fra verdenseliten, Goren og Mrs. Sobel fra U.S.A. vandt med 1.026, Schneider-Reithoffer, Østrig blev nr. 6 med 959, tæt fulgt af Harrison Gray og Shapiro, England, von Dewitz og Rachwalsky, Tyskland, Konstam-Westall, England og D'Alelio-Garozzo, Italien som nr. 10 med 928. Blicher-Voigt behøvede ikke at få mindre-værds komplekser som følge af at de kom med i præmierækken på 11. pladsen med 923. Mindreværds komplekser har konsulen forøvrigt aldrig været plaget af – og bridge-mæssigt set ville det da også være helt urimeligt. Han fremhæves i bladets referat som den ene af ialt tre, der klarede spil 5 i en til turneringen knyttet problem-konkurrence. Meldingen var 6 spar – ... »den blinde og jeg rådede over ialt 12 trumfer. Jeg kan endnu se for mig Voigt's forbavelse, da jeg efter at have spillet lille spar fra hånden lod Vest, der havde stukket med sin blanke dame, beholde stikket. Men det var nu altså spillets ikke ganske indlysende finesse... jeg er ked af, at jeg ikke kan huske hele fordelingen og forløbet«, skriver konsulen.

Kai Blicher fyldte 80 11. januar i år – turneringsbridgen har han lagt på hylden, men dyrker gladelig sin gamle hobby i privat- og selskabslivets elegance. Og han møder gerne op ved de store turneringer for at glæde sig over den smukke indsats af det hold, der havde sit udgangspunkt i hans og Voigts samarbejde.

De to musketerer - Tyve år efter

Folkmann, Tegner o. a.

De to navne Folkmann-Tegner var vel nok de hyppigst nævnte, når det gjaldt dansk bridge i årene fra før sidste verdenskrig og i perioden efter, da det internationale bridge-samarbejde blev genoprettet. De var vindere på hjemmebane, og det var dem, der skrabede points sammen til de danske hold ude omkring. Deres meriter daterer sig helt tilbage til starten af Studenterforeningens Bridge Club, hvorfra så mange berømmelige spillere er udgået – og deres ry holdt sig så længe, at der var nogen berettigelse for en karrikatur med titlen: Det danske landshold 1980 – hvor man så to krumbøjede oldinge med store hvide skæg: Folkmann-Tegner.

De har imidlertid nu med god samvittighed kunnet lægge turneringsbridgen på hylden – fortsætter kun i Warburg-Turneringen og de mere fornøjelige arrangementer. Folkmann, som allerede tidligere har fået sit navn indgraveret i de Warburgske sølvtaletter, viste sidste år endnu en gang sin formåen, han vandt og er på ny oldermænd i den fornemme gamle turnering.

Folkmann har været turneringsspiller i over 40 år og spillet rubberbridge i op mod de 60. Til trods for at han på næsten alle andre områder er i stand til fra »mine papirer« at hente de besynderligste oplysninger frem, glipper det med kortfordelinger fra de mange morsomme oplevelser, han har haft. Som f.eks. da han mod italienerne (et par fra det senere så berømte blå hold) i Montreux i 1954 vandt en storeslem på en pseudo-squeeze, hvor han fik sidste stik på ruder to – mens italienerne så forbavset på hinanden, uden at der lød gensidige bebrejdelser. De to stærke englændere, Reese-Schapiro var ikke glade for at møde Tegner-Folkmann, som meget ofte fik gode resul-

tater imod dem. Folkmann var en gang kommet i en af sine, let Halvorsen-prægede og altså hasarderede, 3 UT kontrakter, der var doblet i farezonen. Ved første lejlighed kaldte Schapiro til hjerter, men Reese var fuldt overbevist om, at Folkmann sad med hjerter konge – og spillede bordet ind! Derved var spillet hjemme – i stedet for at gå 3–4 ned. Ikke tavshed som hos italienerne – men alt andet end blide ord fra Schapiro.

I 1950 var der Nordisk Mesterskab på Hankø i Norge. For en gangs skyld var kombinationen en anden, Folkmann spillede med Otto Kaalund-Jørgensen som makker og kan herfra huske følgende spil mod det norske landshold. Schrøder Nielsen og Ranik Halle var modstandere.

Kortfordelingen var:

Zone: Alle

Giver: Øst

Otto Kaalund

♠ 10 ×
♥ × × × ×
♦ K × ×
♣ × × × ×

Schrøder

♠ × ×
♥ E D kn ×
♦ kn × ×
♣ K kn × ×

Halle

♠ E K D × × ×
♥ K ×
♦ × × ×
♣ E D

Folkmann

♠ kn × ×
♥ × × ×
♦ E D × ×
♣ × × ×

Meldingerne:

Nord	Øst	Syd	Vest
1. ♥	1 ♠	P	2 ♥
P	3 ♠	P	3 UT
P	4 ♠	P	P
P			

– Vi var meget heldige med vort modspil, siger Folkmann, og det ærgrede i første omgang vore modstandere, det norske landshold, meget – men de fandt dog hurtigt tilbage til den rette ånd og tone. Det skal indrømmes, at der er noget vist ærgerligt ved at se et spil gå ned, når man med et andet udspil kan tage alle 13 stik.

Jeg valgte at angribe, hvor jeg havde noget – ruder – i stedet for at spille henholdende ud. Altså ruder es, kald hos makker, lille ruder til hans konge og igen lille ruder tilbage til min dame. Og så syntes jeg såmænd, at den trettende ruder til tredobbelt renonce var bedste chance! Og da makker omgående lavede uppercut ved at sætte spar 10 på, gav min spar knægt tredie undertrækket.

Ved en anden lejlighed havde Folkmann mod et engelsk par indmeldt 2 ruder, som blev doublet. Han forsøgte sig så med 3 klør, som Tegner på trods af langt bedre ruder bevidst og genialt lod stå i den sikre forvisning, at den ville blive doublet af Meredith – det skete også prompte, hvorpå Tegner flyttede kontrakten til ruder, som naturligvis også blev doublet. Modstanderne ventede den store nedgang – de havde jo fået et helt galt indtryk af Tegnens kort – men fordelingen var så heldig, at ruderkontrakten holdt, mens Øst-Vest havde 4 hjerter eller spar fuldstændig oplagt ... altså en flot dobbeltdækker til Danmark.

Børge Tegner, som i de sidste par år har været lidt tilbageholdende for bridgens vedkommende, har imidlertid ingenlunde glemt det ædle spil. Ved en hyggelig rubberbridge med et par venner præsterede han fornylig et unægtelig usædvanligt forsvar, der helt bragte spilleren fra koncepterne, så han tabte en ellers helt oplagt kontrakt. Tegner sad bag på ruder konge m. flere og havde blandt andet ruder es dame. Da ruderfarven blev spillet og kongen sat på, lagde han uden at blinke ruder dame til ... onde tunger siger ganske vist, at det var ved en fejltagelse, hvilken opfattelse er blevet viderebragt af det altid over for hovedstaden skeptiske, men ellers så fortræffelige organ Jyllandsposten. Vi på denne side Storebælt er naturligvis

ikke i tvivl om, at det simpelthen var et genialt tilspil – lige så elegant som pas meldingen i det af Folkmann omtalte spil fra EM i Amsterdam.

Dette har Tegner selv refereret i *Dansk Bridge*, artiklen er venligt overladt os af redaktør Jens Boeck:

Zone: Ø-V			♠ E kn									
Giver: Syd			♥ D 8 6 4 3									
			♦ D 10 8 5									
			♣ K 4									
♠ 2		<table style="margin: auto; border-collapse: collapse;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ D 10 8 6 4
	N											
V			Ø									
	S											
♥ E 2			♥ K 7									
♦ E K 7 6 2		♦ kn 9 4 3										
♣ 10 8 6 3 2		♣ 9 5										
			♠ K 9 7 5 3									
			♥ kn 10 9 5									
			♦ –									
			♣ E D kn 7									

Schapiro var Nord og Meredith Syd – Folkmann Vest og jeg Øst.

Meldingerne gik:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♠	2 ♦	D	P
P	3 ♣	P	P
D	P	P	3 ♦
P	P	D	P
P	P		

Efter det system, englænderne spillede, var Nords dobling valgfri, og Syd kunne have meldt to hjerter – men han tog chancen for at doblingen i farezonen kunne betale sig. Senere blev det for sent! Stakkels Folkmann anede ikke, hvor heldig han havde været – og forsøgte sin anden minorfarve med 3 klør. Og da jeg passede, var jeg vel nok den eneste ved bordet, som var klar over, hvordan det hang sammen. Vest må have mindst 10 kort tilsammen i ruder og klør – ergo højst 3 kort i majorfarverne. Det er

altså overordentlig sandsynligt, at englænderne har game i hjerter – og min pas til klørmeldingen var simpelthen en mørklægningsmanøvre. Jeg regnede med, at den ville blive doblet af Syd – og først derefter flyttede jeg til 3 ruder, som naturligvis også blev doblet ... men altså vandt. Vore holdkammerater i det andet rum, Kruise Hansen og J.E.Schaltz, kom i 4 hjerter, så det blev altså den omtalte dobbeltdækker med game for os på begge sider.

*Selv en mesterspiller kan komme i forkert kontrakt:
Det hændte for Harrison Gray. Han spillede 7 hjerter – uden hjerter Es! Den elskelige gamle dame, som sad til venstre for ham, spillede Esset ud.
– Men hvorfor doblede De ikke? spurgte en kibitzer.
– De kender ikke Mr. Gray, unge mand... han redobler altid!*

(S. J. Simon)

Dameholdets dronning

Rigmor Fraenckel

Der var engang – ja, hvor er det synd, at man skal bruge denne eventyr-vending om den længst forsvundne tid, da de danske damer vandt det ene europamesterskab efter det andet. Holdet, hvoraf nogle endnu spiller, andre har lagt op, havde som den absolut dygtigste spiller Rigmor Fraenckel. Hun spillede hurtigt, inspireret og virkelig fremragende. Hun forbandt flair med fordelingsoverblik – og hun havde det fortrinlige princip: At spille på at vinde! Såfremt en kontrakt syntes fuldkommen håbløs, regnede Rigmor ud hvilke chancer der overhovedet var for at den kunne hales hjem. Det *skal* sidde sådan og sådan – og så spillede hun på at det netop sad sådan! Af og til lykkedes det, – Rigmor var af den type, der aldrig gav op.

Vi har haft den fornøjelse fra Rigmor Fraenckel at modtage følgende spil, der dog ikke stammer fra nogen af de store internationale turneringer, men tværtom fra en hyggelig rubberbridae i hendes klub i Bagerstræde. Makkeren var Fanny Dahl, og spillet med alle i zonen og Syd som giver følgende:

	♠ kn 10 7										
	♥ D kn 10 3										
	♦ K D kn 7 2										
	♣ 3										
♠ K 6 5		♠ 4 3									
♥ 7 6 4 2		♥ 9 5									
♦ 9 8		♦ E 10 3									
♣ kn 10 9 7		♣ E K 6 5 4 2									
	<table border="1"><tr><td></td><td>N</td><td></td></tr><tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr><tr><td></td><td>S</td><td></td></tr></table>		N		V		Ø		S		
	N										
V		Ø									
	S										
	♠ E D 9 8 2										
	♥ E K 8										
	♦ 6 5 4										
	♣ D 8										

I meldingerne, hvor Øst og Vest til stadighed var tavse, åbnede Syd med 1 spar, makkeren Nord svarede med 2 ruder, og efter at Syd havde meldt 2 spar, løftede Nord kontrakten til 4 spar.

Fanny Dahl startede som Vest med klør knægt, og Rigmor Franckel kom ind på klør konge. Nu fulgte et virkeligt genialt modspil. Fru Fraenckel spillede fra sit es 10 tredje i ruder op imod Nord's rudermelding ruder 3! Da Fanny Dahl derefter kom ind på spar konge, var hun ikke sen til at spille ruder tilbage igen. Fru Fraenckel op på esset og en lille ruder, der blev trumfet hos fru Dahl, satte kontrakten én gang. Er man europamester – eller er man ikke!

*Harry Meacham fra Wilkesborn, North Carolina, bandede på at han ville dræbe den næste, som gav ham dårlige kort.
Han gav selv til næste spil – og fik en ren Yarborough. – Så begik han selvmord.*

(Fra Culbertson's Bridge World)

Fire fra tidens top

Danske Internationals
Steen Møller og Arne Pedersen

Disse to navne er gået igen ved alle større bridgebegivenheder i de senere år – og vil nok også fremtidig findes i toppen af resultatlisterne og blandt dem, der udadtil skal repræsentere Danmark i de store turneringer. Steffen Steen Møller er til daglig juridisk studerende, men stærkt beskæftiget med bridgens praktiske side, organisation, skriverseri og overtagelse af nye opgaver – som f.eks. ledelsen af Berlingske Tidende's store turnering i KB-hallen. Han debuterede her i 1968 – og klarede opgaven med glans, rutineret som han var fra sine mange aktive år i ledelsen af Studenterforeningens Bridge-Club. Hans makker Arne Pedersen har en betroet stilling i en af Danmarks største detailforretninger – the duty-free store i Kastrup lufthavn. De to supplerer hinanden meget fint og var så absolut det bedste danske par både ved olympiaden i Deauville 1968 og ved EM i Oslo 1969. Hermed være ikke sagt, at man til fremtidige turneringer skulle have alt for vanskeligt ved at finde andre makkerpar af sådan styrke, at det hold, hvorpå de to rimeligvis vil bevare deres plads, kan blive endnu stærkere end de mandskaber, vi hidtil har mødt op med i udlandet. Vore resultater de sidste år har jo ikke været sådan direkte opmuntrende – men alligevel var det lejlighedsvis en fornøjelse at se, hvor smukt et spil netop dette makkerpar tit og ofte præsterede i Oslo i år. Steen Møller har ikke selv villet sende noget spil herfra – men i Bulletin'en har Aksel J. Nielsen fundet følgende to, som han har givet en lidt nærmere analyse:

Den eneste chance –

Hvo intet vover ... Steen Møllers dristige udspil i kampen

mod Tyrkiet var den tilsyneladende eneste chance. Men hvor mange havde turdet tage den?

Giver: Syd

♠ 10 9	♠ D 8 6 3	♠ 4
♥ K 8 7 4 3	♥ E D kn 2	♥ 10 9 5
♦ E K kn 6 5 2	♦ 10 8 4 3	♦ D 7
♣ -	♣ 6	♣ K 10 9 7 5 4 2

♠ E K kn 7 5 2	N V Ø S	♥ 6
♥ 6		♦ 9
♦ 9		♣ E D kn 8 3
♣ E D kn 8 3		

Meldinger:	Syd	Vest	Nord	Øst
	2 ♠	3 ♦	3 ♠	P
	4 ♣	P	4 ♥	P
	4 ♠	P	5 ♣	P
	6 ♠			

Steen Møller fandt det inspirerede udspil af ruder 2. Arne Pedersen, der fik stikket på damen, var ikke i tvivl om, at han skulle skifte til klør, som Steen Møller trumfede, og kontrakten gik én ned.

Meldingerne ved det andet bord med Trelde som Syd og Bøgh-Sørensen Nord var:

Syd	Vest	Nord	Øst
2 ♠	2 UT	3 UT	4 ♣
D	4 ♦	4 ♠	P
4 UT	P	5 ♦	P
6 ♠			

3 UT er en indirekte trumfstøtte. Vest spillede ruder es ud og fortsatte med kongen. Trelde stak, trak spar es og dame og kneb i klør. Efter et par klørtrumfninger trak han trumf til bunds, og Vest blev squeezed til at blanke hjerter konge, så den kom frivilligt i næstsidste stik.

Det var da godt, at Trelde vandt slemmen, for ellers

havde kommentaren til Steen Møllers heldige udspil nok været:

– Nå, men den kunne alligevel ikke vinde i praksis!

Marienhof og Henning Nielsen –

Også Bent Marienhof og Henning Nielsen gjorde sig smukt bemærket i Oslo, omend de måske nok var i endnu bedre form ved de hjemlige mesterrækkekampe, hvor de spillede ligefrem blændende og i høj grad var medvirkende til Werdelin-holdets sejr.

Her er et vanskeligt spil fra EM opgøret mod Ungarn, ligeledes i Oslo. Ungarerne havde meldt 6 træk i den gunstigt fordelte sparfarve og vundet 7, medens Fessor var havnet i den ulige vanskeligere 6 hjerter kontrakt. Det havde været katastrofalt om han ikke havde klaret opgaven, men som det matematiske geni han siges at være (elektron og EDB spcialist) og den flair, der præger hans spil lykkedes det som her vist:

Giver: Nord. Zone: Alle.

♠ 4 2	♠ K 10 9 8 6 5	♠ kn 7 3
♥ 10 6	♥ kn 9	♥ K 8 5 3
♦ KDkn5432	♦ 9	♦ 7
♣ 5 3	♣ E K D kn	♣ 10 9 7 4 2

N
V Ø
S

♠ E D
♥ E D 7 4 2
♦ E 10 8 6
♣ 8 6

Bent Marienhof, Nord, og Henning Nielsen, populært kaldet Fessor, Syd, meldte:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	P	2 ♥	P
2 ♠	P	3 ♦	D
4 ♥	P	4 UT	P
5 ♦	P	6 ♥	

Medens ungarene Veg-Desci ved det andet bord spillede lilleslem i den solidere sparfarve og fik alle tretten stik, lykkedes det i hvert fald Fessor at vinde sin kontrakt.

Han fik ruderudspil, som han stak med esset, og spillede straks hjerter 2 til bordets knægt. Øst stak med kongen, og havde han nu skiftet til klør, ville kontrakten være gået ned, da bordet senere ville få en indkomst for lidt. Men Øst spillede sig fri med hjerter 3, som Fessor stak med esset. Da Vest bekendte med hjerter 10, forstod Fessor, at der skulle spilles forsigtigt. Han trak spar es, stak damen over med kongen og spillede spar 10. Han trumfede Østs knægt, og da Vest kastede ruder, var Øst ganske rigtigt afsløret med de to sidste trumfer. En klør til bordet gjorde det muligt at spille spar. Trumfer Øst, stikker Syd over og trækker Østs trumf, og der er stadig en klørindgang til bordet. Og så længe Øst ikke stikker, kaster spilleren ruder og får til sidst gaffel over Østs trumfer.

Man kan ikke bluffe en begynder – han er alt for dum!

(S. J. Simon)

Den gyldne pokal - Englands fornemste

Harrison Gray, Louis Tarlo og Claude Rodrigue er de optrædende i dette London-brev fra Claude Rodrigue. Mangen gang har jeg spillet en hård bridge med og mod ham i den berømteste af tidens London klubber, *The Hamilton*, hvis eksklusivitet er næsten lige så outreret som the Portland Club's – og hvis Ten Shillings room (hvor taksten som regel dobles op til 1 £) vel nok må siges at være det bridgelokale i verden, som stiller de største krav til spillerne. Louis Tarlo, gang på gang medlem af britiske vinderhold ved europamesterskaber, var i år i Oslo Rodrigues partner – dog uden at holdet denne gang opnåede nogen succes. Tværtimod. Men da vi mødtes var det rimeligt at bede de to gode bekendte fra glade dage i London og i Baden-Baden (hvor de vandt) om et spil til bogen her.

Rodrigue har venligt sendt et spil, han af mange grunde mindes. At makkeren var L. Tarlo var lidt af en tilfældighed – først en halv snes år senere blev det fast makkerskab. Modstander-holdet i finalen om *The Gold Cup*, Englands fornemste trofæ i den fineste årlige turnering – havde som kaptajn den med rette berømte Harrison-Gray – »den mand af hvem jeg havde lært det meste af, hvad jeg ved om bridge ... hvorfor jeg ganske særlig gerne ville brillere netop nu. Det var min første virkelige storturnering, Tarlo havde båret mig frem – og holdkammeraterne hjulpet til vor semifinale-sejr over Terence Reese's hold. Det var altså knald eller fald,« skriver Rodrigue.

Et af de afgørende spil var dette:

Zone: Alle. Giver: Syd.

Tarlo

♠ E
♥ E D kn 3
♦ K D 5 4
♣ E D kn 5

Harrison Gray

♠ × × ×
♥ K × × × × ×
♦ × ×
♣ × ×

♠ × ×
♥ × ×
♦ kn 10 × × ×
♣ K 10 × ×

Rodrigue

♠ K D kn 8 4 3 2
♥ 6
♦ E 7
♣ 9 6 2

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
			4 ♠	P
	4 UT	P	5 ♦	P
	5 UT(?)	P	7 ♠	P.r.

De 5 UT er »Josephine«-spørgsmålet om Storeslem. Kravmeldingen formuleret af Ely Culbertson, men først beskrevet af fru Josephine – og derfor sådan kaldet i Europa.

– Imod de 7 spar fandt Vest det udmærkede trumfudspil, som ikke gav mig nogen favør. Min første tanke var at trumfe hjerter konge ud ved tre gange hjerter, før jeg så eventuelt måtte falde tilbage på en vellykket klørknibning. Derfor gik jeg i andet stik over på ruder es, spillede to toptrumfer og kastede to klør på bordet – Gray kastede anden gang en hjerter. Nu fulgte esset og damen i hjerter, Øst lagde en lille klør, og jeg trumfede. Nu var tiden inde til at prøve at tælle op og lægge spilleplan for resten. Vest havde hjerter konge sjette, så den konge kunne jeg ikke fælde. Optællingen viste endvidere, at Øst måtte have haft 9 kort i minorfarverne. Hvis Øst havde haft alle 6 klør, kunne jeg squeeze Vest i de røde farver ved at trække alle mine spar efter først at have taget klør es. Og på denne måde ville spillet også vinde, hvis Øst havde klør konge 10 tredie eller fjerde. På den

anden side ville en ganske simpel knibning være den eneste redning, hvis Vest havde den garderede klør konge. Statistik og matematik, 9 til 8 muligheden for at Vest skulle have klør konge 10, snurrede i mine hjernevindinger – og alting syntes at pege mod squeeze'n. *Men* – endnu en tanke meldte sig: Hvorfor havde Gray kastet en hjerter og derved hjulpet mig til at kunne tælle hænderne op? Dertil var han en alt for god spiller – det måtte være en fælde! Min ubeslutsomhed var forbi – klør es trukket, en hjerter trumfet og så alle sparerne ... det lagde et større pres på Øst, end han kunne klare.

I det andet rum nåede man også storeslem – men den gik én ned. Dette udsving på 2310 var psykologisk set af større virkning end de 11 IMP (gammel skala) de gav os – og hjalp godt med til at vi vandt kampen.

At det var min første *Gold Cup* sejr er en anden god grund til, at jeg med særlig glæde mindes spillet, – slutter *Rodrigue*.

Undskyld kære makker, men jeg spillede vistnok helt idiotisk ...

– Det ville være uhøfligt at modsige Dem ...!

(Berlingske Bridgeturnerings programhæfte)

Primadonna Assoluta: Rixi på slap line

Rixi Markus

Så langt tilbage som i 1935 vandt Rixi Markus sit første Europamesterskab. Dengang som deltager på det østrigske hold. Succes'en gentoges 1936 og 1937 – men så begyndte første akt af det livets drama, der unægtelig gang på gang har grebet ind i den fejrede wienerskønheds tilværelse. Die schöne Rika aus Ringstrasse var ikke netop en af dem, nazisterne tolererede. Hun flygtede til London, hvor hun sidenhen har haft sit hjem. Gennem Hamilton Club kom hun ind i den engelske top-bridgeverden, hvor også hendes landsmand, doctor Paul Stern, havde fundet asyl. Men Vienna systemet passede ikke særlig godt i London. Rika Markus blev til Rixi, og hun gik over til at spille det engelske CAB system (2 klør-åbningen). Hendes partner gennem de første år i London var Doris lady Rhodes.

Bridge-karrieren har været en serie af succes'er. Der er næppe én af de store klassiske turneringer, hun ikke har vundet. Deriblandt den fornemme britiske Gold Cup. Hun anses stadig for at være verdens stærkeste kvindelige spiller – og nærer i hvert fald selv ikke ringeste tvivl derom. Hun er lynende intelligent, og fuld af temperament, en primadonna assoluta – sine venners ven og samtidig så absolut sine fjenders fjende. Hun kan skændes med sin partner, så det nærmer sig bristepunktet – men til gengæld er hun den første til at anerkende makkerens spil, når der er grund dertil. Hendes flair og evne til hurtigt at bedømme en hånd er simpelthen forbløffende – og jeg kender ingen andre end Rigmor Fraenckel, der kan hamle op med hende i hurtighed i selve spillet.

Afdøde Simon sagde om hende:

– Rixi er den eneste kvinde, der spiller som en mand!

Guy Ramsey, der citerer denne replik stiller spørgsmålet:

– Men er der nogen mand, der spiller som Rixi?

Engang havde hun Boris Schapiro til makker. Det var ikke gået dem godt, og mellem to så temperamentsfulde opstod selvfølgelig en voldsom diskussion. Og da den til sidst blev så temmelig ophidset, sagde Rixi for at få en ende på spektaklet:

– Der er ingen grund til at snakke længere. *Du* tror at *du* er den bedste spiller i verden, og *jeg* tror at jeg er verdens bedste spiller. Lad det blive ved det!

– Nej, nej, sagde Boris, oh nej, du *tror* at du er verdens bedste spiller, men jeg *ved* at jeg er den bedste spiller i verden.

Endnu i dag er Rixi Markus med den rette partner utvivlsomt verdens stærkeste kvindelige spiller. Titlen Bridgens Dronning er endnu ikke taget fra hende. Men tronen vakler – i dette års EM i Oslo spillede både hun og partneren Fritzi Gordon en langt ringere bridge end jeg havde troet det muligt for dette formidable par.

Zone: Øst-Vest

Giver: Nord

♠ E 6
♥ E 10 7 3
♦ K 4
♣ E D kn 7 3

♠ D kn 3 2
♥ K D 5
♦ kn 10 6 5 3 2
♣ –

♠ K 10 9 8 7 5
♥ kn 8 2
♦ D 9 8
♣ 4

♠ 4
♥ 9 6 4
♦ E 7
♣ K 10 9 8 6 5 2

Meldingerne:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	P	1 ♥	P
4 ♥	P	P	P

Til bogen her har hun sendt dette virkelig pudsige spil, fra Juan-les-Pins turneringen hvor Rixi Markus og Fritzi Gordon som det eneste af mere end 200 par endte

i kontrakten 4 hjerter – – på Syds hånd! Den ser ikke indlysende rigtig ud:

Nord (Fritzi Gordon) havde åbnet med 1 klør.

– Jeg kunne ikke finde på nogen anden rimelig melding end 1 hjerter. Jeg regnede med nu at høre 1 spar fra Nord, og da det jo altså var par-turnering, ville min næste melding så blive 3 sans. Da jeg hørte 4 hjerter fra Fritzi, passede jeg skyndsomst. Jeg var fuldstændig klar over, at en hvilken som helst anden melding kun kunne føre i fordærv, – den ville utvivlsomt blive opfattet forkert.

Så skulle jeg altså spille 4 hjerter! Vest's udspil var en spar, som jeg stak med esset, for at spille en lille trumf fra bordet. Vest fik stikket og spillede lille ruder tilbage – åbenbart meget ivrig efter at få Øst ind, så han kunne få en klør-trumfning. Jeg stak med kongen hos den blinde, spillede trumf es og vandt 5 hjerter – plus 450, idet jeg kun afgav de to trumfstik.

Selvfølgelig kan vi vinde 5 klør – men hjerter-kontrakten var nu nok så morsom!

Adskillige spillere spurgte mig bagefter, hvordan i alverden man kunne melde hjerter på min hånd.

Med min sædvanlige arrogance svarede jeg:

– Hvilken anden melding kan man overhovedet finde hos Syd efter at der er åbnet med 1 klør?

Sådan er Rixi – når det går godt!

Rixi har det fortrinlige princip ikke at dvæle ved sine sejre, men huske de gange, det er gået dårligt. Det er fiaskoerne, man lærer mest af. Hun har en særlig evne til at erindre de virkelig fornøjelige spil med morsom sits – hun bruger dem i sine bridge-artikler, – Manchester Guardian har hende som fast medarbejder.

Mollo's bridge-filosofi

Victor Mollo er vel nok vor tids fornøjeligste bridge-skribent. Hans *Bridge Menagerie* er simpelthen bedårende grinagtig med skildringen af de forskellige typer i *The Griffins Club* – alle karakteriseret som en slags sjældne dyr og alle optrædende i roller som de drevne, de grådige, de altid uheldige, de søgende, tabende, vindende og af og til geniale spillere, som mestrer selv de kortfordelinger og sære situationer, Mollo har fremtryllet. Men han er mere end den underholdende forfatter. *Ewart Kempson* regnede ham som den dygtigste rubber-bridge spiller i Europa, jeg er efter mangfoldige rubbere med og imod ham i *The Royal Automobile Club* i London, hvor han som regel spiller et par timer hver eftermiddag, tilbøjelig til at give *Kempson* ret – han havde næppe før sin død haft lejlighed til at spille rubberbridge med *Hans Kreijns*, fænomenet fra Rotterdam.

Mollos bridgebøger – *Will you be my partner?* – *Bridge Psykologi*, og *Bridge Filosofi*, for blot at nævne nogle enkelte af de mange, er på engang underholdende og fulde af nyttig livsvisdom på bridgefeltet. Vi vender tilbage til de andre grene af hans forfatterskab og giver her læserne et ganske kort, men karakteristisk uddrag af hans *Filosofi*:

Spiller De selskabsbridge kan De lægge an på at vinde – eller De kan forsøge at lære Dem selv at spille bedre. Men De kan bare ikke gøre begge dele på en gang. For at vinde nogenlunde sikkert er der kun én vej at gå – nemlig spille mod tilstrækkeligt svagere spillere. Det er ikke særlig morsomt. Så vil De vinde lidt i en periode – men det holder op den dag, De ikke længere er den bedste i selskabet.

Vejen til at blive en bedre spiller er den stik modsatte –

at vælge stærkere spillere, tabe til dem hver gang – og blive ved med det, indtil De enten bliver ked af det – eller begynder at vinde. Da jeg for ca. tredive år siden første gang begyndte at færdes – og spille – i de bedre Londonklubber havde jeg det enestående held at tabe næsten hver eneste gang. Sikken en fremragende investering disse ganske store tab har vist sig at være! Jeg studerede kanon-spillernes teknik – og lærte deres trick, bl.a. en hel del om *den ædle kunst at passe*.

Herom skriver Mollo et helt kapitel, som gengives i uddrag:

– Bridgelærere har hyppigt sagt, at enhver elev burde stå en time foran et spejl, se på sig selv – og bare træne i at passe! Den uerfarne synes Pas-meldingen er trist, men for den gode bridgespiller kan Pas virke elegant, aggressiv og stærk – selvom tonen naturligvis ikke må give ringeste antydning. I den engelske parfinale for nogle år siden blev der meldt en unægtelig meget stærk PAS hos Vest. Syd havde åbnet med en »stærk sans« og Vest så på sine kort:

♠ E D 4 ♥ K kn 6 ♦ E kn 5 ♣ E D kn 7

Men han kiggede også i den virkelig gode spillers krystalkule ... og sagde *Pas!* Det var jo ganske klart at Syd og han tilsammen havde så nogenlunde 39 points af spillets samtlige 40. Resten kunne de respektive makkere deles om.

Hvis Vest nu doblede ville partneren utvivlsomt hoppe af og på 2-træksniveauet melde en eller anden dårlig femfarve. Ville det kunne give noget videre???

Nej, Vest regnede med, at to eller tre ned for Nord/Syd ville betale sig bedre. Og det var rigtigt – resultatet var det bedste ved samtlige borde.

Selvom det naturligvis ikke altid betaler sig at passe på så stærk en hånd er eksemplet værd at erindre – kom i hu, hvad Rothschild svarede på spørgsmålet om, hvad der var den vigtigste grund til hans store forretningsmæs-

sige succes: – Jeg køber aldrig, når priserne er lavest – og sælger aldrig når de er højest!

Lær heraf at tage de sikre par hundrede i stedet for at jage fjenden over i en billigere kontrakt – – fordi De håber på 3–500 ved at doble.

Pas – inden der sker noget værre:

Det hænder ikke sjældent i rubber-bridge, at man får en situation som denne: De sidder med

♠ – ♥ D 9 7 4 2 ♦ K kn 8 3 ♣ K 10 3 2

Makker har åbnet med 1 spar. Efter Deres forsøg med 2 hjerter melder han 2 spar. Hvad nu De? Pas, Pas, Pas! Tænk hverken på 3 ruder eller 3 klør og da slet ikke på 3 hjerter.

Krav-Pas:

Mollo giver dernæst *Krav-Pas'en* en længere omtale og illustrerer den ved et par eksempler: Partner har givet og åbnet med 2 UT. Mellemhånden passer og De støtter til 3 UT. Så kommer temmelig overraskende fra den anden modstander meldingen 4 ruder. Deres makker passer. Hvorfor doubler han ikke, når han kunne åbne med 2 UT og De har støttet? Fordi han bruger *Kravpas*. Han vil overlade til Dem, hvad der vil være bedst – at doble eller selv gå videre. Det er *Dem*, der har bolden og må skyde!

Vær varsom med Blackwood!

Ingen konvention misbruges så meget som Blackwood – fordi den er så nem! Tværtimod, den er meget svær, når den bruges i tide og utide, som svage spillere er tilbøjelige til. Men selv mellem de bedste kan Blackwood skabe misforståelser. Ikke mindst Blackwood fornyelsen med, at ikke blot svarmeldingen 5 UT, men også svaret 5 klør betyder fire esser mod ellers 0. Den skulle ikke kunne misforstås, for det er jo dog sjældent, at man giver sig til at

spørge med mindre end et es – eller at alle fire esser er faldet på gulvet ...

Mollo advarer igen: Den allerstørste fare ved Blackwood er, at den er så enkel. Fristelsen til at bruge den i alle situationer bliver let uimodståelig. For eksperter fungerer den godt nok – men hyppigst i forbindelse med kontrolmeldinger af anden type. Man fristes til at sige, at spillere som er gode nok til at bruge Blackwood, kun sjældent behøver at spørge om esser ... mens de, der er nødt til at spørge sjældent behersker teknikken.

Se her et uhyrligt eksempel på virkelig misforstået Blackwood – og så dog altså alligevel... så tosset som det af og til kan gå i Bridge. Det var Kenneth Konstam, der berettede i sin bridgespalte i Sunday Times:

	♠ E 9 7 6 5 4 3	
	♥ –	
	♦ 9 6 2	
	♣ 5 4 3	
♠ 8	N V Ø S	♠ kn
♥ E 5 4 3		♥ 10 9 7 6 2
♦ E 7 5 4		♦ kn 3
♣ E 10 8 6		♣ D kn 9 7 2
	♠ K D 10 2	
	♥ K D kn 8	
	♦ K D 10 8	
	♣ K	

Meldeforløbet var – og se også på kommentarerne:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♠	P	4 ♠	P
4 UT (1)	P	5 ♣ (2)	P
7 ♠	D	RD	P.r.

1) Syd mener at når han selv sidder med alle fire konger og tre damer og en klør konge endda blank kan der ikke være megen tvivl om, at Nord har et par esser, måske tre. Men når han ved meldingen 5 klør fortæller, at han har alle fire, kan det jo faktisk kun betyde at storeslemmen er helt i

orden. Nords tankebaner var gået i en lidt anden retning – jeg har måske nok støttet lidt hårdt i første omgang, så lad mig hellere lyve et es. Altså 2) 5 klør! Og da så partner – til trods for at jeg har benægtet noget es, endda trumf es, alligevel kan gå i lilleslem, så må jeg redoble. Trumf es må være det eneste kort, han mangler.

Nu drømmer De jo ikke om, at spillet blev en triumf for Nord-Syd – og fremfor alt for Blackwood med denne specielle sits. Vest fik kun for det ene af sine tre esser. Udspillet hjerter es blev trumfet på bordet. De to udestående trumfer faldt over hinanden på trumfudspillet. De tre tabsruder blev man af med på hjerterne, ruder konge blev stukket med esset ... og trumfet, hånden blev spillet ind på en trumf – og da Øst måtte lægge ruder knægt i anden omgang kunne bordets klør kastes på resten af ruderne. Uforskammet held og fin sits – men pas alligevel på Blackwood. Navnlig den dobbelttydige, – selvom spillet her, takket være misforståelser og sits, gav 2890 er det ikke ganske afgjort, at De vil være ligeså heldig med at misforstå Blackwood.

*Det er langt bedre at spille et dårligt system godt
end at spille et godt system dårligt ...*

(S. J. Simon)

Historier herhjemme fra - og fra rejser

*Bridge i Frøslev - Og mere muntert møde mellem Politi,
Halvorsen samt Culbertson himself!*

Måske er det gået Culbertson som det gik for min hyggelige og gode - ganske overordentlig optimistiske - faste makker i Birkerød bridgeklub gennem en længere årrække, nemlig daværende fuldmægtig hos statsadvokaten, Kay Bagger, som efter senere glørværdig indsats som politifuldmægtig i Gentofte, opruller af totalisator-affæren og andre misligheder - nu er velmeriteret politimester i Hurup, Thylands herlige hovedsæde for guldtræsset myndighed. Bagger beskriver nemlig hvorledes han blev fuldkommen paralyseret af den imponante Svend Halvorsen.

Bagger beskriver selv sit møde med »bridgehøvdingen Halvorsen, der jo nok i sine velmagtsdage var i stand til at kyse livsmodet ud af en og anden«.

- Jeg husker tydeligt, da du i mine yngre dage, hvor jeg heller ikke kunne spille bridge, venligt for første gang tog mig med i »Klub 29«. Jeg var så »heldig« at trække Halvorsen som makker og alene hans magtfulde udseende og hans tordenrøst var tilstrækkelig til, at jeg lille grønne politifuldmægtig hurtigt blev så konfus, at jeg naturligvis lavede alle de mest elementære fejl i såvel meldinger som spil. Da vi spillede én-øres-bridge og nogle endda med dobbelt takst (de såkaldte fingre) var dette jo ikke helt ligegyldigt for min kære makker, der også på et ret tidligt tidspunkt pludselig med stentorrøst brølede over til mig:

- Selvfølgelig må du spille, som du har lyst, kære Bagger, hvis du blot ville fortælle mig, hvad fanden der egentlig foregår inde i hjernen på dig - hvis du da har nogen!

Vi vandt *ikke* den rubber, men jeg var paradoksalt nok fra det øjeblik ikke længere bange for ham!

I årene, der fulgte, blev det ikke til så megen bridge, før vi i foråret 1945 lavede en bridgeklub blandt de interne-

rede, der sad som fanger i Frøslev lejren. Den strakte sig over otte hele søndage, og førstepremien, som jeg var lige ved at vinde (jeg blev nr. 2) var et sæt spillekort, som Gerda Ploug Sarp, der også var taget af tyskerne og sad i kvindeafdelingen, havde forsynet med nogle ualmindelig fine små vignetter med motiver fra lejren. Det ville være morsomt om disse kort engang kunne efterspores.

Tre sans-kongen

Gennem en længere årrække var Svend Halvorsen berømt for gerne at ville lægge en hvilkensomhelst kontrakt i 3 uden trumf!

– Tre sans, drønedede det over bordet, og den turde man ikke tage fra ham, selv om en 4 spar eller 4 hjerter måske ville være nok så vellykket.

Halvorsen beskriver selv en af sine sans-succes'er:

– Da Oslo ved bykampen i 1948 efter de første 64 spil førte med 150 points mod 113 points, mente jeg, at der måtte ske noget.

Jeg sad Vest, og som det vil fremgå af meldingerne, endte jeg med at skulle spille 3 sans.

Zone: Ingen.

Giver: Syd.

♠ K D 5

♥ kn 7 6 5

♦ 6 5 2

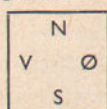
♣ kn 8 4

♠ E 8 3

♥ D 3

♦ E K 4 3

♣ D 9 7 6

♠ kn 10 4

♥ K 10 9 8

♦ 10 9 8

♣ K 10 3

♠ 9 7 6 2

♥ E 4 2

♦ D kn 7

♣ E 5 2

Meldingerne:

Nord

Øst

Syd

Vest

P

1 ♥

P

2 UT

P

3 UT

P

P

P

Jeg var så heldig at få spar K i udspil fra Nord, og efter at have taget kongen med spar E på hånden spillede jeg en lille klør. Nord lagde småt, og jeg kneb med tieren fra bordet, der kostede esset hos Syd. Syd returnerede spar, der blev stukket af Nord med spar D, og en lille spar fra Nord bragte mig ind på bordet med spar kn. Modparten havde nu fået to stik og havde endnu hjerter E og en godspillet spar, så der måtte ikke afgives flere stik. Inde på bordet spillede jeg ruder 10, og da Syd lagde ruder 7, kneb jeg, – og knibningen gik godt. En fortsættelse i ruder bragte mig fire ruderstik, og kontrakten var nu hjemme med to sparstik, fire ruderstik og tre stik i klør. Da Syd havde både hjerter E og den godspillede spar, fik han de to sidste stik.

Det tilføjes, at Øst ved det andet bord spillede 1 sans, og kontrakten gik én ned. København vandt altså godt på spillet.

Jeg skylder at tilføje, at vi alligevel tabte kampen – til trods for at min udmærkede makker kontorchef Hans Nielsen adskillige gange gennemførte et meget smukt spil. Det var nemlig ikke *alle* mine 3 sans'er som vandt!

Da Halvorsen og Richter dattede Culbertson –

I sommeren 1952 var Ely Culbertson på verdensrejse – han havde omsider, trængt af *Goren*-systemets sejrsgang, været nødt til at indarbejde Points-tællingen i sit hidtil næsten enerådende *approach-forcing* og gjorde nu propaganda for den nye Culbertson-model. Meget imod sin vilje iøvrigt – fordi Bridge ikke længere interesserede ham. Han havde tjent penge nok og var optaget af humanitære problemer, bl. a. meget aktiv i forsøgene på at gøre *United Nations* til en virkelig fredsbevarende institution. Med sin sunde sans indså han klart, at det aldrig ville lykkes, med mindre FN kom til at råde over slagkraftige magtmidier.

Men nu var bridgen altså igen engang i forgrunden, og efter at være blevet genneminterviewet af den skandinaviske presse tilbragte Culbertson sin sidste aften i København som gæst hos klubben af 1929. Her indrømmede han

blankt, at bridge ikke længere morede ham – turnerings-bridge spillede han aldrig mere, men han kunne godt slappe af ved en hyggelig rubberbridge. En sådan blev arrangeret, således at alle klubbens medlemmer på skift kom til at spille enten med eller mod mesteren i – såvidt jeg erindrer – 4 spil. Var rubberen ikke afsluttet, udskiftedes partner og modstandere.

Da Culbertson trak undertegnede som makker imod Halvorsen og Richter, fulgte adskillige af klubkammeraterne den gængse skik fra »29« at give hvemsomhelst når-somhelst den mest drilske karakteristik – og det manglede ikke på advarsler til Culbertson: »Stol endelig ikke på hans meldinger – de kan være det rene bluff! Modstanderne derimod – absolut fremragende top-spillere«.

Resultatet udeblev ikke. Ely C. og jeg havde vundet en game og Halvorsen og Richter var udenfor zonen, da jeg som Syd og giver tog følgende hånd op:

♠ 6 ♥ D kn x x ♦ K kn 10 x x x ♣ E x

– og med de bedste forsætter om at leve op til det just diskuterede ry for at lide af meldedelirium åbnede jeg i zonen med 1 ruder. Jeg indrømmer at den kunne have været baseret på noget større kort – men hvad?

Halvorsen indmeldte øjeblikkelig med en spar... og min mistillidsfulde makker sagde såmænd *pas*. Nu forekom det Richter, som sad i tredie hånd med

♠ D 9 x x x ♥ 7 ♦ x x ♣ D x x x x

at det var på tide at foretage sig noget. Ræsonnementet var: Culbertson kan udmærket godt sidde med en stærk hånd og kan være ganske sikker på, at hvis jeg passer vil åbningshånden, såfremt den overhovedet har nogen mulighed, enten genmelde eller på anden måde holde spillet i gang. Og så syntes Richter det var formålstjenligt at melde 2 *hjerter* – på sin blanke syver. Syd's åbningshånd var jo bestemt ikke af de store og ganske god til hjertermospil. Altså *pas*. Halvor ligeledes *pas* ... og the master-mind, Nord, som med rette syntes, at hans kort

egnede sig nok så godt til modspil i hjerter som eventuelt i spar ... ja, han sagde også *pas!* På følgende hånd med meget nær 4 honnørstik:

♠ kn x x ♥ E 10 x x x ♦ E D ♣ K kn 10

Han forklarede bagefter, at han var fuldt og fast overbevist om, at hans makker havde åbnet spillet med en ren bluff – og at modstandernes hurtige og overbevisende meldinger havde bestyrket denne antagelse.

Den udspillede spar singleton hos mig blev stukket med Halvorsens es – og så lagde Richter uden betænkning kortene ned for *rest* – til os!

– Jeg skal ikke have flere stik...!

Det var syv udoblede undertræk udenfor zone ÷ 350. Ganske godt, når vi formentlig havde lilleslem i hjerter eller ruder. Den var svær at undgå, men det lykkedes altså – til fryd for de to og hele kredsen af tilskuere.

Culbertson tog revanche ved i næste spil at vinde en elegant meldt og smukt spillet 3 UT – og dermed rubberen.

Et fotografi af pæne unge og slanke klubmedlemmer forsamlet om Culbertson hin aften hænger i klubben af 1929's centre-court spillelokale. Til advarsel og minde om 7 ned, bluff, contra-bluff og mistro!

Hele fordelingen og meldingerne var:

Zone: Nord-Syd.

Giver: Syd.

<p>♠ E K x x ♥ K x x ♦ x x x ♣ x x x</p>	<p>♠ kn x x ♥ E 10 x x x ♦ E D ♣ K kn 10</p>	<p>♠ D 9 x x x ♥ 7 ♦ x x ♣ D x x x x</p>									
	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td></td><td style="text-align: center;">N</td><td></td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td style="text-align: center;">Ø</td><td></td></tr> <tr><td></td><td style="text-align: center;">S</td><td></td></tr> </table>		N		V	Ø			S		
	N										
V	Ø										
	S										
	<p>♠ 6 ♥ D kn x x ♦ K kn 10 x x x ♣ E x</p>										

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
			1 \diamond	1 \spadesuit
	P	2 \heartsuit	P	P
	P			

Et lidt uvenligt, men ikke helt uberettiget spørgsmål fra Syd til Nord:

– Deres pas, Sir, – var den ud fra pointstilling eller honnørstik-system ... ? besvaredes ganske enkelt af Culbertson med et smil og:

– Just psychology, combined with under- and overestimating! I owe you an apology ...

Og så smilte vi også sammen. Mindre højlydt end tilskuerne.

S. C.

De er en ganske alm. bridgespiller.

Deres meldinger kan være ganske gode, men Deres modspil er rædselsfuldt.

De har ingen ambitioner i retning af at blive »mesterspiller«, men De kan godt lide at vinde.

De holder ikke regnskab med Deres tab og gevinst - og siger til alle, der spørger, at det går så nogenlunde lige op hvert år.

De lyver - og De ved det godt.

(S. J. Simon)

Vær forsigtig med disse bridge-redaktører

Jens Boeck, Eric Jannersten, Sv. C.

Redaktøren af *Dansk Bridge*, kgl. fuldmægtig Jens Boeck (alias *strix bubo*, alias etcetera) er en til tider overordentlig hyggelig mand med lejlighedsvis virkelig morsom replik. Studentikos og åndfuld – og som bridgespiller hørende hjemme blandt de bedste. Derfor skal han selvfølgelig med her i Bridgens Bedste ... og da han tager sit kald som bridgeredaktør yderst alvorligt, handler begge hans historier selvfølgelig om netop bridgeredaktører – og naturligvis nogle af fagets mest fremragende: Ham selv, Eric Jannersten, denne bogs forfatter, vor elskelige henfarne ven Ewart Kempson – og altså igen ham selv, men nu i Kempsons *Bridge Magazine*, hvor han opnåede den fornemme hædersbevisning at blive en af figurerne i den såkaldte *front cover hand*: Berømmelsen består i, at dette fortrinlige *Bridge Magazine* hver måned på omslaget bringer en vifte med de 13 kort, som artiklen inde i bladet handler om, og stiller spørgsmålet: Hvad ville De melde på denne hånd efter at Nord o.s.v. ... ?

Kempson bragte altid en lille præsentation af forfatteren, som vi – for ikke at forstyrre det for tiden gode forhold – nøjes med at bringe i uddrag:

Jens Boeck kan man møde ved europamesterskaber og andre vigtige bridgebegivenheder ... helt igennem høflig, fuld af venskabelighed og skæg.

Hans hobby nr. 1 er hans kone! Han ynder fodboldkampe, læsning og ... siger han selv: »min hobby nr. 4 er at møde op om morgenen i Press Room ved et af europamesterskaberne – og igen konstatere, at denne verdens tidligst og mest energisk arbejdende bridgeskribent, Ewart Kempson, allerede er i gang«.

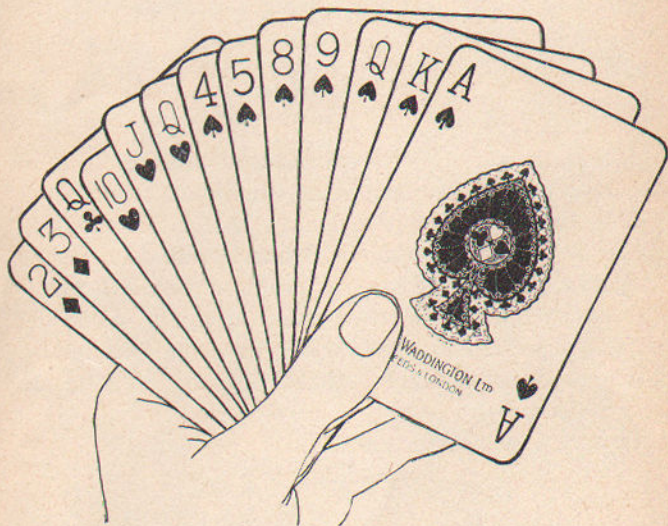
Så skriver Kempson endnu nogle »blå bogs linier«

om Boeck og med Jens'es nys citerede in mente er det klart at introduktionen slutter:

– Han er, meget velfortjent, såre populær – både ved bridgebordet og langt væk derfra.

Hans makkere vil her nikke bifaldende – nogle til det første, andre til sætningens sidste.

Men til spillet. Her ser De forsiden med hånden i al dens pragt:

... nej tro nu ikke det er Jens Boeck, som sidder med sådanne kort. Slet ikke – han er Vest, og hånden er Syd's. Men det er Boeck's blændende modspil, som Kempson ville berømme, – meldeproblemet affærdigede han med nogle få ord: Syd kan gemmelde spar – 3 eller 4 efter behag. Han ville uden tvivl have meldt 3 spar med en ruder mere og en spar mindre, altså synes 4 spar rimelig, særlig da klør dame må være et slags nøglekort.

Og så går han over til modspillet:

Vi ser på Vests og den blinde Nord's hænder:

♠ 7 2	♠ kn 10
♥ E	♥ 7 4 2
♦ E K kn 9 7 5 4	♦ D 10 6
♣ 7 4 2	♣ E K kn 10 3

N
V Ø
S

Meldingerne var gået sådan:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♠	2 ♦	3 ♣	P
4 ♠	P	P	P

Vest trak sit hjerter E, hvortil Øst lagde sin nier og hvad så? Hvis læseren gennemtænker situationen, som Boeck gjorde det, vil De være enig med ham i fortsættelsen: *Ruder K* og hos Øst otteren. Kun såfremt denne er en singleton kan vi sætte kontrakten, ræsonnerede Boeck – Øst kunne umuligt få noget stik i spar, for skulle det usandsynlige være tilfældet, at han havde en sparhonnør, kunne den givetvis knibes. Altså: ruder 9 i tredje udspil. *Ikke ruder E!*

Østs og Syds hænder var:

	♠ 6 3
	♥ K 9 8 6 5 3
	♦ 8
	♣ 9 8 6 5

N
V Ø
S

♠ E K D 9 8 5 4
♥ D kn 10
♦ 3 2
♣ D

Øst trumfede ruder 9, tog sin hjerter K og gav Vest en trumfning på den næste hjerter. Smukt ikke sandt!

Jo han kan skam godt spille Bridge, den Boeck!

En af hans yndlingshistorier er følgende, der stammer fra *Trosa*, et lille fiskerleje og en slags Sveriges Hornbæk lidt syd for Stockholm:

– Forfatteren og jeg besøgte vor berømte svenske kollega fra Bridgetidningen, bogtrykker, bladudgiver, redaktør Eric Jannersten og fru Ann i deres sommerhjem, en tidligere bondegård tæt udenfor byen. Vi to danske bridgeredaktører var makkere mod ægteparret, og selvfølgelig havde vi vundet en masse – fordi vi ikke spillede om noget. Det turde fru Jannersten nemlig ikke – med den makker!

I et af spillene havde Sv.C. og jeg uden fjendtlig indmelding meldt op til 7 hjerter, og forfatteren, som er kendt for at være lidt utålmodig, skyndede på Jannersten for at få ham til at spille ud mod storeslemmen. Jannerstens reaktion var:

»Tyst, pojkar, vi är ju mitt i budgivningen«, – hvorefter han meldte 7 spar – som udenfor zonen kun gik 4 ned!

Det var en klam en!

*Hvis jeg nogensinde kunne finde en makker, som spillede bare halvt så godt, som min nuværende tror han gør, så ville vi være uovervindelige . . .
- simpelthen verdens stærkeste!*

(Dansk Vismænd)

Nattebridge på Middelhavet

Baron de Nexon, Wm. Herseth, Sv. C.

William Herseth havde været den trofaste følgesvend i folkevogn fra København til Palermo. En lang tur i bil – for lang, selvom man tager et par uger til den og oplever en del undervejs. I hvert fald så lang, at vi vedtog at spare 950 km ved at skære nederste trekant af på hjemvejen og tage med skib fra Palermo til Napoli. En skøn tur over det blånende middelhav med sommeraftenens solnedgang og måneskinsnattens kogleri – og dertil en morsom tur med Finlands *Skoroupo* som høvding for sine pojker och flickor og desuden samtlige Hollands spille- og madglade mevrouws – der omgående kastede sig over hvad serverings-salonerne kunne byde på. Iøvrigt var vi ganske overordentlig imponerede over med hvor stor festivitas Sicilien bød det internationale bridgeselskab farvel – stort militær-opbud med høje officerer i guldgallonneret uniformsskrud, larmende harmoniorkester, honnør og præsentar gevær, da EBL's navnkundige præsident baron Robert de Nexon gik op ad landgangen fulgt af den bedårende madame Nadine Alexandre – nu gift med prins Ferdinand af Liechtenstein. Baronen var ikke mere imponeret, end at den evindelige cigaret blev hængende i mundvigen, – hvorimod en ikke særlig iøjnefaldende civilperson, som gik lige bagved, lettede på hatten og takkede. Herseth slog anerkendende ud med hånden, hvilket hilstes med trommehvirvel og signalhorn. Først senere fandt vi ud af, at den store hyldest *ikke* var til bridgespillernes bortdragende skare, men Addio til en inferior minister fra Rom.

De Nexon var så venlig at foreslå et par rubbere, inden vi gik til køjs. Og selvom det var vanskeligt at løsrive sig fra det fortryllende sceneri en sommernat på Middelhavet nu engang kan byde på, varede det ikke længe inden vi fandt et nogenlunde velegnet bord i salonen. Ganske vist

opførtes der her samtidig et højdramatisk fjernsyns-skuespil, hvor sicilianske eder, kvindeskrig, revolverskud og bandittoslagsmål afløste hinanden i sydlandsk forte-for-tissimo. Når tilføjes at fire finske landsholdspillere og ministeradjudanten var stærkt interesserede og kritiserende ugle, hvis kommentarer til meldinger og spil på henholdsvis finsk og italiano ikke var umiddelbart let forståelige, vil man kunne goutere, at de rubbere, vi spillede, var så dynamitprægede i kortfordelingerne, som man sjældent oplever det. Vi spillede faste makkere: Baronen og madame, Herseth og jeg ... og Nexon, parfumekonge og indehaver af væddeløbsstald m. m., havde foreslået en takst, som måske nok var beskeden for hans vedkommende, men selv i lire lå på et for en norsk bankmand og en dansk journalist noget uvant niveau. Nå, hidtil var det gået så nogenlunde – og da mafiaens gangstere havde skudt deres sidste salver, sekretæren fulgt ministeren til ro og finnerne startet deres hjemlands vanlige godnatbeskæftigelse ved bredfyldte glas og klukkende flasker, foreslog de Nexon en sidste rubber. Præsidentens ønske – royal command!

Baronen havde jo hidtil glimret ved blændende spil, elegante squeezes og modspil, som ikke gav hverken Herseth mulighed for at udfolde sin fremragende teknik eller mig succes på almen frækhed, der måske nok havde lønnet sig i mindre fornemt selskab. Både William og jeg var klar over, at denne ene aften ville tage sådan på rejsekassen, at vi måtte korte hjemturen af med mindst en dagstid. Men så vendte det da til slut. Jeg halede en slem, hvor der manglede et es og to konger hjem ved at knibe helt ned til ruder seks i min hovedfarve ... og sluttelig sætte madame Nadine ind på mit manglende es. Der faldt på en nier. Nu skulle hun spille op til den ene af to gaffer. Positionen var denne:

♠ K kn ♥ K D 10 7 ♦ - ♣ E D

Alle ruder var trukket, spar E ligeså, mit sidst spillede kort var hjerter 9, der altså havde fældet madames es –

ligeegyldigt hvad hun spillede tilbage, ville fire gange hjerter bringe den fornødne squeeze, da baronen kun havde hjerter kn-8 og ingen billedkort tilbage ... mere heldigt end politiet tillader. Men de er jo så flinke de italienske Carabinieri.

Nu førte William og jeg pludselig pænt i regnskabet. Og så kom det – synes altså jeg – morsomme sidste spil:

Zone: Alle.

Giver: Nord.

Sv. C.

♠ 6 3

♥ 7 5

♦ E K D kn 9 5 4 3

♣ 7

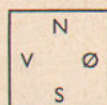
Madame Nadine

♠ 9 8 5 4 2

♥ kn 10 9 2

♦ 6 2

♣ E 8

de Nexon

♠ K kn 7

♥ E K 3

♦ 10 8

♣ 9 6 5 4 3

Wm. H.

♠ E D 10

♥ D 8 6 4

♦ 7

♣ K D kn 10 2

Jeg sad Nord – og kiggede på min hånd – honnører og en ottefarve! Hvor mange gange i et bevæget bridge-liv har jeg ikke sagt til mig selv – og undladt at efterleve det: *Pas* er den bedste melding! Men den aften overvandt de bedre instinkter fristelsen – jeg passede. Og så gik meldingerne iøvrigt som ses – mit ræsonnement, at med den fordeling måtte der være en lignende freak hand i hvert fald på en af de andre hænder, og at der ville aldrig blive passet rundt, viste sig selvfølgelig rigtigt:

Nord	Øst	Syd	Vest
P	P	1 ♥	P
4 UT	P	5 ♦	P
P	P		

Herseth forklarede senere, at når han åbnede med en hjerter og ikke med klørfarven, så var det for at beskytte hånden, hvis det skulle ske, at slutkontrakten blev UT. Hvis han fik det ventede rudersvar, kunne han melde klør. Det lyder dejligt, ikke sandt? Min private mening – måske inspireret af egne sædvaner – var den, at hvis det viste sig, at kontrakten skulle være hjerter, så ville han sikre sig, at det blev ham og ikke mig, der skulle spille den. Nå ja, han tror jo også (og med nogen ret) at han spiller bedre! Nu belønnede jeg ham ved at skræmme ham i et musehul med 4 UT og svare *pas* til hans 5 ruder! Formentlig var det Herseths åbningsmelding i hjerter, der fik madame til at vælge sparudspillet ... og så kan enhver se, at kontrakten 5 ruder er i orden ved at knibe to gange i spar, kaste den ene tabshjerter og kun afgive den anden samt klør E.

– Thank you William, – nice climax after the European Championship!!!

Det blå hold – *squadra azzura* – de italienske nu 10 gange verdensmestre og vindere af et lignende antal Europamesterskaber og et par af de olympiske, fik dette navn ved starten af karriøren i 1956. Holdet vandt udtagelsesturneringen ved at slå det »røde hold« . . . og siden har italienerne med rette kunne karakteriseres som det blå blod i europæisk bridge. Da det blå hold vandt EM i Stockholm opråbte alle fire . . . i røde sweaters.

Spil og spillere

Med tak til de mange, som venligt har imødekommet vor anmodning om bidrag til bogen gøres opmærksom på, at disse så vidt muligt bringes i alfabetisk rækkefølge efter indsenderens navn. Afvigelser skyldes hensyntagen til at tekst og diagrammer følges ad, så bladen frem og tilbage undgås.

Vi har haft den glæde at modtage indlæg fra følgende.
For introduktionen af spillere og bidragydere bærer redaktionen alene ansvaret.

KOLDING HOLDET ved *Poul Nielsen* side 63

NÆSTVED HOLDET ved *Kjeld Hage og Bo Poulsen* side 63

AALBORG *Brokholm, Gunner Andersen med m. fl.* side 67

<i>Walter Abrahamsén</i>	73	<i>Svend Novrup</i>	103
<i>Kirsten Andersen</i>	76	<i>Vincenzo Odorico</i>	105
<i>Brødrene Berg</i>	77	<i>Arne Pedersen</i>	99
<i>Knud Faarbæk</i>	81	<i>Einar Polander</i>	107
<i>Wm. Herseth</i>	83	<i>Doris Lady Rhodes</i>	109
<i>Ross Jackson</i>	96	<i>Viggo Schousbøll</i>	111
<i>Alexander Koltscheff</i>	88	<i>Roman Skoroupo</i>	114
<i>Gert Kristensen</i>	85	<i>Børge Sichelkow</i>	112
<i>K. Gottschalck Larsen</i>	82	<i>John Trelde</i>	118
<i>Ib Lundby</i>	90	<i>Helge Thorshøj</i>	115
<i>Carlo Mogensen</i>	91	<i>Willy Varnås</i>	122
<i>Victor Mollo</i>	95	<i>Sven Welith</i>	119
<i>Steen Møller</i>	98	<i>Stig Werdelin</i>	123
<i>Aksel J. Nielsen</i>	100		

Læger, dyrlæge - lollik !

I dansk bridge har der gennem de sidste 20-30 år været mange hyggelige hold, som det altid var en fornøjelse at træffe. Ikke alene fordi de kunne spille en god bridge – men navnlig fordi begrebet hold-kammerater dengang var betydelig mere udtalt end tilfældet er i dag. Det gjaldt for eksempel det herlige Kolding-hold med dr. Evald Hansen, Kjærsgaard, Schmidt og Kolding Folkeblads Poul Nielsen. Kjærsgaard shumør og facon var noget helt for sig selv. De, der overværede mesterrækkekampen engang lige efter krigen, da holdet endnu lå i top, glemmer aldrig dengang Kjærsgaard skulle spille ud til det sidste stik, der ville betyde nedgang eller vundet spil. Det drejede sig, så vidt jeg husker, om enten en hjerter eller en spar. Han tog en pause, rakte så ud efter sit glas – og placerede derefter de to kort, der skulle vælges imellem, foran sig på bordet – med bagsiden opefter og lidt af begge kort ragende ud over bordkanten. Jeg glemmer aldrig det uskyldige udtryk i Kjærsgaards øjne, da han knipsede først det ene kort frem over bordet, dernæst det andet. Det, der nåede længst frem, skulle spilles ud. Det viste sig tilfældigvis at være det rigtige! Kjærsgaard vandt spillet, – og holdet forblev i mesterrækken. Jeg personlig har nu den gode Kjærsgaard mistænkt for, at det var et lille nummer, han lavede – han vidste udmærket godt hvilket kort der skulle spilles. Men pudsigt virkede det.

– Vi tog det vist ikke alvorligt nok, skriver Poul Nielsen, men vi havde nu den opfattelse, at der skulle være tid til lidt skæmt ind imellem. Jeg savner hygge-tonen i dansk bridge af i dag! – Det er vi flere, der gør!

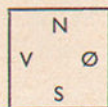
Kolding-holdet har – af naturlige grunde – altså lagt op. Et lige så hyggeligt hold at møde var alle dage Næstved'erne, de to læger Kjeld Hage og Bo Poulsen, dyrlægen Mogens Jensen – og ikke mindst deres fortrinlige fjerdemand,

som måtte hentes helt fra Saxkøbing, – Sv. Koch var bestemt ikke den ringeste i kvartetten. Han afløste overlæge Holbøll, om hvem dr. Bo Poulsen skriver i sit indlæg:

– Min faste makker gennem femten år, nu afdøde overlæge S. A. Holbøll, var en usædvanlig stabil og stilren spiller. Kun én eneste gang affyrede han en bluff-melding, men da var det også i første hånd i zonen, hvor han åbningsmeldte på kn x og en samling styrvolter. Resultatet udeblev ikke. Fuld af tillid satte jeg ham i løbet af 0,5 op i 6, som gik – jeg ved ikke hvor mange – ned. Det var hans første, men også sidste bluff-melding.

Med samme makker oplevede jeg det her refererede spil for femten-tyve år siden på en træningsaften, hvor Kjeld Hage (holdkammerat i 30 år) og Iver Nielsen var modspillere. Når man læser om de mange fine spil – 100 spil fra mesterhånd o. m. a. – sidder det jo altid, som det skal, for at spilleplanen skal lykkes. I det virkelige liv finder man aldrig netop en sådan sits. Dog er der undtagelser, – og her er en af dem:

♠ E K × × ×
 ♥ D × ×
 ♦ kn × ×
 ♣ × ×

♠ ×
 ♥ E 10 ×
 ♦ K 10 ×
 ♣ E K kn × × ×

Uden indmelding fra modparten var Holbøll og jeg kommet i en superoptimistisk 6 klør, og Vest startede i bedste Leo Pedersen-stil med at rykke ruder E og fortsætte med en lille ruder, – og overvejelsernes time var inde. Lyst så det ikke ud, og kommunikationen var dårlig. Men hvis...

ruder D sad anden (ruder kn skal være indkomstkort), hvis klør D sad anden (ikke råd til at bruge indkomst til knibning), og hvis den modstander, der er længst i spar, også har både konge og knægt i hjerter, ja, så går det. Jeg er ikke i stand til at udregne chancen i promille! Men alt var i orden, så det var blot at trække trumf, trumfe en spar hjemme, trumf til bunds og så en lille ruder til bordets knægt, der virkede som squeeze-kort. I øvrigt uden hensyn til om det var Øst eller Vest, der havde den aktuelle fordeling.

Kjeld Hage sender et spil fra holdets egen hyggebridge – et internt opgør mellem Hage og Koch på den ene side og Mogens Jensen-Bo Poulsen på den anden.

– Det var et spil, der voldte os nogen vanskelighed, – men det burde jo være vundet, når man ser på kortene i diagrammet. Desværre er det altid vanskeligere at finde ud af fordelingen, når man kun ser sine egne tretten kort ved bordet.

Fordelingen var:

♠ K 7 3	N V Ø S	♠ –
♥ D 10 9 2		♥ kn 8 7
♦ 7 3		♦ E D kn 10 8 6 5
♣ K 7 5 4		♣ kn 10 9
		♠ D 10 8 5 4
		♥ 5 4
		♦ K 9 4 2
		♣ E D

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
		3 ♦	3 ♠	P
	4 UT	P	5 ♦	P
	6 ♠	P	P	P

Til trøst og opbyggelse for Hage slutter vi med at lade Bo Poulsen fortælle følgende henrivende anekdote fra

Næstved-komsammen'erne. Den vil nok kalde smilet frem igen:

– For mange år siden mødtes Næstved-holdet én gang hver sommer til en venskabelig match med et københavnsk hold, lidt varierende sammensat blandt: O. Kaa-lund-Jørgensen, Anders Møller, Nandrup, Halvorsen, Elgaard og L. P. Hansen.

En af de første kampe blev spillet i Holbølls store villa, og da hans meget søde – men ikke særlig turneringskyn-dige – kone kom ind i vort lokale, kunne vi fortælle hende at der var rigtig gang i kortene: Tre slemmer i rad, den ene storeslem. Hvorefter hun troskyldigt gik ind i det andet lokale og udbasunerede:

– Ih, sikke nogle kort, de har derinde, tre slemmer i rad, den ene storeslem. – Tableau!

De tre spil måtte spilles om, og spil 13 glemmer jeg sent. Holbøll og jeg havde først spillet 7 hjerter – plus 7 – men da spillet blev spillet om, gik jeg lidt letsindigt efter modpartens åbningsmelding ind med 2 hjerter på hjerter E 9 x x x, ruder E D x x og fire småkort i sort. Anders Møller doblede, og ved noget letsindigt og især dårligt spil lykkedes det mig at få stik for trumf es. Syv doblede ned i zonen!

Først vinde 2.200 points og derefter ved omspil tabe 2.000 points, en difference på 4.220 points. I spil 13 selvfølgelig!

P.S. Næstved vandt matchen.

Nordfjords og søndenfjords - og ude!

Aalborg - med Brokholm, Gunner A., Børge H. og N.,
Milo's og mange andre...

Man kan vel egentlig ikke siden Børge Høst's altfor tidlige død tale om noget egentligt Aalborg hold, sådan som man kan det om den klippefaste gamle Århus-garde. Men Aalborg har min særlige kærlighed - bridgen har blomstret her oppe ved Limfjorden så langt tilbage som der levede folk af Bernhard Thorsen's, Eugen Schmidt's og Ellen Carstensens kaliber. Sidstnævnte tvang os 14-15 års skoledrenge til at spille bridge og bankede børnelærdommen ind i os med ganske udpræget opædagogiske, men meget effektive midler. Når general Linde den dag i dag spiller en god bridge, og jeg i hvert fald kender kortene ligesom Dr. Wraae i Viskinge - som har lagt dem tilside - skyldes det min mor, der iøvrigt fejrede sine største kortspil-triumfer i den ædle *Tarok*.

Dette meget svære spil med 14 kort i hver farve og 21 trumfer (nummererede Tarokker) fordrer for at man kan ultimere (få sidste kort på en konge eller Skusen, Pagaten - eller hvad det nu er de fine kort hedder) at man tæller hvert eneste kort og holder nøje regnskab med, hvad der kastes fra den ene eller den anden af de to modspillere. Fjerdemand sidder over og vinder eller taber med -- hvilket giver vedkommende ret til at deltage i det efterfølgende, der ikke dækkes af ordet diskussion, men normalt - i hvert fald ifølge mine erfaringer - udarter til langvarigt lyd- og indholdsmæssigt uovertruffet skænderi, der i Aalborg af og til medførte afbrydelsen af selskabelig omgang ... indtil den nødvendigvis måtte genoptages på grund af ellers manglende og uopdrivelig fjerdemand. Et svært -- og svært hyggeligt spil, der af nulevende bridgekoryfæer dyrkes med lidenskab af blandt andre Svend V. M. Jørgensen, Broløs og Knud Faarbæk.

Men det var altså Bridgen i Aalborg, der af nævnte naturlige grunde står mit hjerte nær. Vores klub spillede længe før første verdenskrig – til at begynde med auktionsbridge, der lige havde afløst dén med »jeg overlader osv«. For at læserne kan danne sig et begreb om, hvilke levn fra stenalderen vi er, kan blot nævnes, at sådan noget som at kalde eller vise af var ganske ukendt, indtil det indførtes af Bernhard Thorsen, Aalborg Margarinefabriks skaber og dygtige leder.

Han kaldte det »at smage« – værsgod høj-lav, hvis det smagte godt, ellers modsat. Rent bridgemæssigt mindes jeg også Thorsen af anden grund, vi satte langtiderekord i timer og antal rubbere hjemme hos Riis-Lassen – den under næste krig af Gestapo myrdede – fordi vi havde fået fri fra skolen i anledning af at flyve-pionér'en Robert Svendsen den dag havde sat sig for at flyve over Limfjorden og derved tjene en efter tidens krone-købekraft ganske imponerende præmie, som Bernhard Thorsen havde udsat.

Svendsen, senere generalagent for Renault, fløj flot i absolut vindstille og landede igen på Sohngaardsholms mark. Thorsen startede sin annoncekampagne:

*Med AALBORG MARGARINE
fløj Svendsen over fjorden
nu kendes dens navn
over hele Norden!*

og vi drenge havde set flyvningen fra Riis-Lassens vindue – vi brød os pokker om godt vejr og vindstille, men spillede bridge til langt ud på aftenen.

Har man sagt A må man også sige B: Aalborg staves som bekendt ikke med bolle-å ... og Brokholm begynder med B. Han var vel nok ikke den drivende kraft i Aalborg Bridgeklub til at begynde med, men utvivlsomt en af dem, der har betydet allermost for den altid initiativrige klub. Hans hold har fejret triumfer på hjemmebane og lejlighedsvis klaret sig meget fint ude i de internationale opgør.

Måske er det forkert at skrive Brokholms *hold* ... for han har det med at skifte makkere. I det hele prægedes tidligere års Aalborg hold i mesterrækken af *fornyelser*. Den faste stok var vel nok de to gange Børge og to gange sagførere Høst og Nielsen fra Nørre Sundby, Wisborg som Brokholms makker og tredieparret Funding og Friis ... Funding og Friis junior er senere i højere grad gået over i turneringslederfaget og tør vistnok siges her at være et par af de dygtigste i Danmark.

Det nævnte Aalborg hold lå gennem mange år i toppen i det såkaldte Vestre Distrikt, erobrede også Danmarksmesterskabet – og ringere blev det ingenlunde efter at Brokholm havde fundet Gunner Andersen som makker. De havde deres eget system »som ikke var et system, men nærmest en melde-stil«, noget i retning af Neapolitaner- eller Romer-klør præsenteret af jyderne længe før Det Blå Holds ry havde bredt sig til Danmark.

Gunners og Brokholms spil er uortodokst og svært at hitte ud af. Til tider også for dem selv! *Aalborg-klør'en* kan betyde hvadsomhelst fra bluff til kæmpehånd. Den må ikke passes, men svaret i ruder er afvisning. Brokholms store styrke er hans evne til at sno de tilsyneladende helt håbløse kontrakter hjem – han har en enestående flair kombineret med kortsans. Og altså frækhed. Men der er skam mange andre meget fine bridgefolk i Aalborg ... notabiliteter som Grethe og Herman Milo, der véd næsten lige så meget om bridge som de kender til svovlsyre, – der er Dameholdets fire-fem »Røvere fra Rold«, der er Pedersen, Poulsen ... ja, man kunne blive ved. Men vi skal kigge Brokholm og Gunnar Andersen lidt specielt i kortene:

Et spørgsmål i Torquay:

Brokholm skriver:

– Blandt alle de spil fra bridgeturneringer, jeg har deltaget i, mindes jeg ganske særligt følgende fra Rama Kampen ved EM i England 1961.

Det var vel nok det mest dramatiske – for hvis vi vandt

kampen mod England vilde Irland juble – og vores holdkaptajn, Varn, give alle de drinks, vi bare kunne klare.

Følgende spil blev særlig populært: Gunner Andersen havde åbnet med 1 klør – og jeg kom kun i 1 spar. Kortene var:

	♠ E 7 4											
	♥ K kn 7 2											
	♦ 10 6 4 2											
	♣ E 10											
♠ kn 5 ♥ D 8 4 3 ♦ D kn 9 8 ♣ 9 8 6	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr> <td style="text-align: center; padding: 5px;">N</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; padding: 5px;">V</td> <td style="text-align: center; padding: 5px;">Ø</td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center; padding: 5px;">S</td> <td></td> </tr> </table>	N			V	Ø			S		♠ K D 10 3 ♥ E 10 9 ♦ 7 5 3 ♣ D kn 7	
N												
V	Ø											
	S											
	♠ 9 8 6 2											
	♥ 6 5											
	♦ E K											
	♣ K 5 4 3 2											

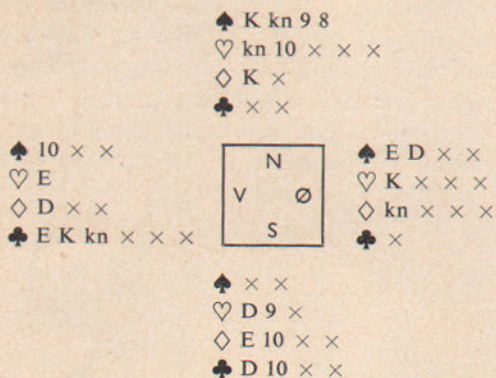
Vests udspil var ruder D, jeg kom ind på kongen og spillede hjerter 6 til bordets knægt, som kostede Øst's es. Ruder igen – og jeg var inde på håndens es. Spillede endnu en hjerter, nu op på kongen – hjerter 2 tilbage, Øst hjerter 10 og jeg stak med spar 2. Nu gik rouletten, klør 2 fra hånden stukket med klør E på bordet, ruder 6 tilbage trumfet på hånden med spar 6. Klør K fulgtes af 8–10–kn. Da det gik godt spillede jeg klør 3 og stak med spar 4. Hjerter 7 stak Øst med spar K – for at fortsætte med spar D. Hende tog jeg med esset på bordet, spillede ruder 10 tilbage og overtrumfede Østs spar 3 med spar 9 ... og så skete altså i sidste stik det morsomme, at min klør 5 kostede Vests trumf knægt og Østs trumf 10. Ganske hyggeligt – og ikke helt uheldigt.

Det blev altså til hele 4 spar ... og Øst, som sad med K D 10 x efter spar E fik kun 1 stik!

Efter spillet sagde Gunner et eller andet på engelsk, som jeg ikke forstår så godt ... og da det ville være rart før næste spil at vide, hvad det var, spurgte jeg ham om han mente, jeg kunne have vundet 5 ...

Op til den stærke!

... så er der et spil af nyere dato, pokalturneringen sidste år mod Schaltz og frue, hvor kortene var følgende:

Uden at vi som Nord-Syd havde blandet os deri var meldingerne.

Vest	Øst
1 ♣	1 ♥
2 ♣	2 UT
3 ♣	3 UT

– Hvad skal man nu spille ud mod 3 UT? Klørfarven kan efter meldingerne bestemt ikke have nogen interesse. Ruderfarven vil være det konventionelle med fjerdehøjeste – men det er jeg ikke nogen tilhænger af. Og ruder E betyder dog altid et stik. Sparfarven *kan* være fristende, da Vest ikke kunne melde en spar efter Østs hjertermelding – men på den anden side har Nord heller ikke meldt spar. Så er det sandsynligt, at Øst har firfarve i spar – altså den naturlige udspil: *hjerter*.

Redaktionens anmærkning: Ikke absolut ortodokst, Øst har meldt hjerter ... god gammel regel: Op til den stærke!!! Eller hvordan er det: *Gennem den stærke op til den svage ???*

Klør er sans'ens fjende

Nu ikke altfor mange forherligende ord om Gunner Andersen. Han fortjener dem, men er så beskedene, at han frabeder sig referenters kiggen på hans spil og meldinger: »- Jeg spiller altid ad h.h.h. til, når du eller Jens ser på det,« klager han ... og så holder man sig jo på afstand. At han også kan spille himmelsk fremgår af karrieren. Gunner var som nævnt Brokholms partner ved EM i England - og han husker med særlig glæde et spil mod franskmændene. Når man ser det, forstår man vel hvorfor:

Zone: Nord-Syd.

Giver: Øst.

♠ K kn 7 5 2

♥ K 2

♦ E 3 2

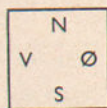
♣ 10 5 3

♠ 10 9 8

♥ 10 9 8 7 6 5 4

♦ 7

♣ K D

♠ D 6

♥ D

♦ K 10 6 5 4

♣ E kn 9 8 4

♠ E 4 3

♥ E kn 3

♦ D kn 9 8

♣ 7 6 2

Meldingerne:

	Nord	Øst	Syd	Vest
		P	P	3 ♥
	P	P	3 UT	P
	P	P		

- Det kan vel nok siges, skriver G.A., at min 3 UT var noget anstrengt, men da makker er i en vanskelig situation, og jeg jo ved, at det kan være svært at få ham ud af busken, valgte jeg at melde. Spar 10 kom ud, jeg lod den gå til mit es - og ruder D gik til Østs konge. Den franske Øst spillede nu klør kn, som Vest måtte stikke - han kunne ikke få mere end et klørstik til, fordi der var blokade, og jeg (bl.a. derfor) senere toppede spar. Det blev 630

dejlige points ned i skuffen – nok til en 5–1 sejr over franskmændene. Efter spillet måtte vi læne os tilbage for ikke at blive ramt af de vildt fægtende franske arme og ben! Da der omsider var faldet nogenlunde ro over gemytterne, kom Brokholm ligeså stille med årets replik:

– Der var du sør'me heldig – at jeg havde hold i klør!

Brokholms *bevingede ord* kommer altid så tilsyneladende uskyldigt – som for eksempel, da han engang hvor makkeren bebrejdede ham, at man ikke var kommet i udgang, stilfærdigt svarede: – Jamen jeg troede ikke du spillede så godt...!

Personligt tror jeg han koketterer lidt –

Han bemærkede selv i anledning af den klassiske historie fra England, at han ikke er så særlig dygtig til fremmede sprog. Dette voldte også visse vanskeligheder i Italien, en dag i Torino, hvor han ikke havde hverken Kirsten Andersen eller Ginsborg til at tolke.

Han spurgte mig, om jeg kunne anbefale en rødvin – og jeg sagde øjeblikkelig: – Tag du *Barbera!* Der kan du huske navnet – og tjeneren forstå dig. Barberen smagte Brokholm godt – – men det kneb alligevel noget for tjeneren, da han dagen efter bestilte ... frisøren!

Finsk–Dansk i svensk dyst –

Dansk født, men længe levet i Finland og drevet forretning på både Sverige og Norge, må Walter Abrahamsen – der udtales Abrahamsén – vel nok betragtes som en slags nordisk kosmopolit. Også bridgemæssigt, han hører til den skandinaviske elite og er nu efter sin hjemkomst til det gamle land så ubetinget blevet en attraktion for Klubben af 1929. Han spiller en inspireret og solid bridge – han melder ikke, han byder, han giver ikke, han delar ... men ellers er der ikke nogen større forskel på ham og de bedste blandt de bedste, der mødes til *fredags*-bridgen, hvor det lejlighedsvis kan gå så hårdt til i de aldeles uundgåelige diskussioner om kortene og spillet, at det giver genlyd fra H.C. Andersens Boulevard helt over på

Rådhuspladsen. Støjniveauet er endnu ikke opmålt, men vil langt overskride det tilladte antal decibel.

I Finland spillede Abrahamsén hyppigt med i de store turneringer – men det spil, han har sendt stammer dog fra den meget eksklusive svenske turnering *Plattliret*, hvor kun den virkelige elite mødes. Walter A. skriver:

– At være med i de helt store turneringer og gnubbe sig lidt op ad berømhederne er vel nok en af de oplevelser, der gør bridgen spændende for os andre mindre formående – og vi kender vel alle fornemmelsen af forventning og ærefrygt, når vi møder et af disse navnkundige par – og endda skal prøve kræfter med dem.

Sådan var også mine og min partner – dr. Mauritz Schick's følelser da vi i den berømte Stockholmsturnering »*Plattliret*« 1967, i næstsidste runde skulle møde Jan Wohlin–Gärtner. Dette par lå på en sikker 2. plads hvilket ville betyde en rejse til Kanarieøerne 8 dage med alt betalt!

Vi var heldige mod de to berømte svenskere. Det første spil så sådan ud:

	Abrahamsen				
	♠ 9 8				
	♥ D 9 8 3				
	♦ E K D kn 7				
	♣ D 6				
Gärtner	<table border="1" style="margin: auto; border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	Wohlin
N					
V Ø					
S					
♠ E D kn 6 5 3		♠ K 4			
♥ kn 5		♥ E 10 4 2			
♦ 10 9		♦ 6 5			
♣ kn 9 3		♣ K 10 8 5 2			
	Schick				
	♠ 10 7 2				
	♥ K 7 6				
	♦ 8 4 3 2				
	♣ E 7 4				

Her lykkedes det os at få kontrakten for 3 ruder, skønt modstanderne har en god game-chance. I næste spil, der havde

nedenstående fordeling, lykkedes det efter en meldeserie, jeg ikke er helt sikker på, men har forsøgt at angive, Wohlin-Gärtner at komme i den utabelige 6 ruder (utabelig vel at mærke, når ruder sidder 2-2 og spar D falder) men det var jo parturnering og Gärtner ville revanchere sig fra det foregående mislykkede spil og flyttede kontrakten til 6 spar. Som det ses kan slemmen vindes på grund af den gode trumffordeling – men efter meget lang fundering bestemte Wohlin sig for at bruge spar 9 første gang farven spilledes. Han gik 1 ned og vi fik nu 51 points som sammen med de 47 fra forrige gav os runde-sejren – men sendte svenskerne fra deres andenplads ned som nr. 3.

Vi var nu alligevel glade over ikke at have skadet hyggelige Wohlin mere, end at han efter sidste runde alligevel kom op på andenpladsen – og altså til Kanarierne.

Zone: Ingen.

Giver: Vest.

Walter

♠ D 10

♥ 10 7 5 4

♦ D 7

♣ 10 9 6 3 2

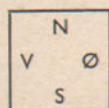
Gärtner

♠ E K 9

♥ K kn 8 3

♦ E 9 6 5 2

♣ 7

Wohlin

♠ kn 7 5 3

♥ E 9

♦ kn 8 4 3

♣ E K 8

Schick

♠ 8 6 4 2

♥ D 6 2

♦ K 10

♣ D kn 5 4

Meldingerne:

Nord

Øst

Syd

Vest

P

1 ♠

P

1 ♦

P

4 ♦

P

2 ♥

P

6 ♦

P

4 UT

6 ♠

Storeslem i Rimini

Om Gunner Andersen, Brokholms makker gennem mange år og selv fremragende spiller, siger man at han er bror til Kis. Hvilket igen medfører at Kirsten Andersen, altså populært altid kaldet Kis, er søster til Gunner. Hvorvidt hun eller han spiller bedst er et åbent spørgsmål, som ingenlunde vil blive besvaret her. Men Kirsten Andersen, der i dagliglivet er sygeplejerske på Finsen Institutet, hører så ubetinget hjemme i den danske elite.

Hendes historie er følgende:

- I sommeren 1968 deltog Bent Baunsgaard og jeg i en week-end turnering på Grand Hotel i Rimini. Den foregik i to store sale med tykke tæpper på gulvet, tunge røde fløjlsgardiner og kæmpe-prismekroner, der lynede om kap med damernes diamanter. Hvor mange nationer der deltog, ved jeg ikke, men vi var ca. 300 par, hvoraf godt og vel halvdelen var italienere. Derfor var det indrettet således, at alle udenlandske par spillede et spil imod et italiensk par. Og så skulle det jo foregå på italiensk! Ligeftrem stive i sproget var vi ikke, og det kunne volde vanskeligheder, når alle meldinger og regnskabsnoteringer altså skulle ske på værternes sprog. Nu må jeg lige til at begynde med nævne at et spil, det vi kalder en fordeling, hedder en *smazzata*, at klør hedder *fiori* og hjerter *cuori*.

En rigtig smazzata tog vi op i et af de første spil lørdag eftermiddag:

Zone: Nord-Syd

Giver: Nord

	♠ E × × ×				
	♥ K ×				
	♦ E × ×				
	♣ E K × ×				
♠ D × × × ×	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ K kn 10
N					
V Ø					
S					
♥ × ×		♥ × × ×			
♦ K ×		♦ 9 × × ×			
♣ kn × × ×		♣ 10 × ×			
	♠ ×				
	♥ E D kn 10 9 ×				
	♦ D kn 10 8				
	♣ D ×				

Vi endte i storeslemmen, – og da italieneren til højre havde spillet ruder K ud, lagde jeg mine kort på bordet. Min makker sendte mig et blik, hvori bebrejdelse, håbløshed og fortvivlelse stod afspejlet, og så sagde han på godt dansk:

– Kis, der er 7 hjerter i kortene!

Jeg svarede:

– Det er det, du spiller, mand!

Men endnu mere fortvivlet sagde han:

– Nej, jeg spiller 7 klør!

Jeg vendte mig mod italieneren til højre og sagde spørgende:

– Sette cuori?

– Si, si, lød det både fra Øst og Vest – og så var Baunsgaard endelig overbevist!

Med ruder K ud er der jo 14 stik i det spil, så de 7 hjerter var hurtigt i hus.

Søndag eftermiddag kom den flinke italiener hen til mig. Han fægtede både med arme og ben, tog mig i hånden og klappede mig på kinden, – men det hjalp lige meget. Jeg forstod ikke et ord af hvad han mente, og da han endelig blev klar over det, forsvandt han om hjørnet og kom hurtigt igen med regnskaberne fra lørdagen for at vise mig, at han og hans makker havde fået minus 52 for spillet. Vi var det eneste par i salen, som havde nået storeslemmen.

I turneringen var der, som det er skik i syden, meget store pengepræmier, og præmieuddelingen skulle foregå ved 23-tiden søndag. På italiensk manér skete det imidlertid først ved halv-fire tiden mandag morgen ... og trods de 7 hjerter var der ingen præmie til os!

Broderen Berg – og Thorning – og Hans

I bridgens barndom herhjemme fandtes der på Østerbro i København en ritmester Berg. Vel nok en af de ivrigste bridgespillere, vi nogensinde har haft. Han tvang sine sønner til at dyrke spillet, hvilket et tiår senere betød Brødrene Berg – konstante vindere af så at sige alt!

Sidenhen blev Hans Berg optaget af Carlsberg – (–misforstå ej, det var på kontoret), hvor han siden er avanceret til hovedkasserer, og broderen blev først overborgmesterens aktive højrehånd, siden hypotek-direktør ... Otto Berg er i højere grad forblevet bridgen tro, fast spiller i Warburg-turneringen og af og til dukket op i de veteranhold, der lejlighedsvis forsøger sig i mesterrækken. Med hæder deltog han, Thorning og Linde Nielsen på Broløs' hold i sidste års DM.

Otto Berg sender tre små perler af spil:

– I Københavns mesterskabet for par 1968 var meldingerne måske nok lidt hårde – men min gode makker Thorning har nu engang et vågent blik for store-slemmer:

Kortene var:

Zone:

Giver: Vest

♠ K 8 7 3 2

♥ E kn 9 8 5 2

♦ 2

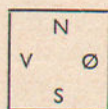
♣ 8

♠ kn

♥ D 7 6 3

♦ 7 3

♣ K D 10 7 6 2

♠ 9 6 5

♥ 4

♦ K D 8 6 5 4

♣ 5 4 3

♠ E D 10 4

♥ K 10

♦ E kn 10 9

♣ E kn 9

Meldingerne:

Syd

Nord

1 ♦

1 ♥

2 ♠

4 UT

5 ♠

7 ♠

Vest spillede klør K ud. De to singletons på bordet røber en ejendommelig fordeling – og spar E D afslører den tredje ensomme, spar kn. Hvis nu hjerter sidder fire-en med den fjerde singleton hos Øst, vil det være umuligt både at godspille hjerter efter at have trukket tre gange

trumf og så få indkomst. Da nu Vest bekender både til hjerter K og hjerter 10 er der ikke andet at gøre end igen engang at stole på »symmetriens lov« i den berømmelige plastiske vurdering. Og så vandt de 7 spar.

Godnat – søde esser!

Det er så langt tilbage som 1951 – eller var det 52 – i Odense. Spillet vakte lidt opsigt i sin tid: Otto og Hans Berg spillede sammen og fik efter at Vest havde åbnet med en hjerter, som Nord doblede, spillet for 3 ruder hos Syd.

Ved det andet bord blev kontrakten 1 UT hos Nord, som gik ned.

Kortene var:

Zone: Øst-Vest

Giver: Vest

♠ D 10 6
♥ K 5 3
♦ E K 5 2
♣ K 10 2

♠ E kn 8 4
♥ E kn 10 8 2
♦ 9 3
♣ E 5

♠ K 9 5 3 2
♥ 9 7 6
♦ kn 7
♣ kn 9 6

♠ 7
♥ D 4
♦ D 10 8 6 4
♣ D 8 7 4 3

Vest startede med klør E og fortsatte med klør 5. Inde på kongen spiller Nord to gange ruder og Syd ender inde på egen hånd på ruder D – spiller hjerter 4, som Vest lader gå og Nord tager med kongen. Nord spiller spar D, Øst en lille spar – det samme gør forsigtigvis Vest, som selvfølgelig går ud fra at Syd sidder med kongen ... og så skal man jo sikre sig at have gafflen es knægt bagpå! Nu tager Syd alle klørstikkene – og får rest ved at kaste to hjerter hos Nord. Fiks lille fælde! Den havde om ikke andet så i hvert fald betydelig psykologisk effekt.

Farligt at doble slemmen

I en makkerpar-turnering i København fik man igen beviset for hvor farligt det kan være at doble fjenden i en slem, som man er sikker på at kunne sætte. Der var blevet meldt friskt og livligt aftenen igennem – og så kom:

♠ E K 9												
♥ K D 9 8 2												
♦ K 7 6 5 3												
♣ –												
♠ 7 5 3	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td></td><td style="text-align: center;">N</td><td></td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td></td><td style="text-align: center;">Ø</td></tr> <tr><td></td><td style="text-align: center;">S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ 10 8 4 2	
	N											
V		Ø										
	S											
♥ kn 10 4		♥ E 7 6 5 3										
♦ D 8 2		♦ E 10 9 4										
♣ 9 6 4 2		♣ –										
	♠ D kn 6											
	♥ –											
	♦ kn											
	♣ E K D kn 10 8 7 5 3											

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
	1 ♥	Pas	3 ♣	P
	3 UT	P	6 UT	P
	P	D	7 ♣	P
	P	D		

Min makker havde inden han doblede de 6 UT fået alle meldinger gentaget, så han var sikker på, at det var ham, der skulle spille ud – og kunne tage sine to esser.

Jo det havde givet os 100 points mere, end hvis slemmen var gået en gang udoblet ned.

Nu vandt de 7 klør doublet i farezonen – en pæn lille difference på 2.430 points. Uden at være matematiker med udmærkelse, kan man se, at en *pas* havde været billigere og bedre.

Som Vest sad jeg uden anelse om, hvad jeg skulle spille ud – vaklede mellem spar og hjerter ... men det eneste, der kunne have sat kontrakten var ruder!

Find ud af fordelingen

Der må være noget om at tandlæger er særlig velegnede for bridge! Ikke at forbinde med at de bygger broer, sådan rent dentalt ... men de har åbenbart talent. Se nu til Trelde f.eks. – og Knud Faarbæk, begge har været på landsholdet flere gange – og Faarbæk sender her et spil fra EM i England 1961, hvor han var med til at sikre Danmark tredjepladsen ... noget vi sidenhen ikke har været forvante med.

For de to nulevende berømtheder må ikke glemmes tandlæge Kai Meyer, som i længst forsvundne dage var fremme i forgrunden, medstifter af »Foreningernes Turnering« og berømt for sin »tandlæge Meyers knibning« ... jo, der ser I kære venner, at går den ikke den ene vej, så går den den anden: – Sådan sagde han, og der var bare det ulykkelige derved, at han næsten altid kneb den gale vej.

Det gør Faarbæk nødt til – han tæller op og regner sig til fordelingen. Som nu i dette spil fra Torquay mod Schweiz'erne Gursel-Besse og med Stig Werdelin som makker.

Fordelingen og meldingerne var:

Zone: Alle

Giver: Vest
Werdelin

♠ E 9 6 3 2
♥ D kn 10 9
♦ 7 3
♣ 10 4

Gursel

♠ K 5 4
♥ E 8 7 3
♦ D 9
♣ K 9 8 2

Jean Besse

♠ D kn 10 8
♥ 4 2
♦ kn 10 5 4
♣ 7 5 3

Faarbæk

♠ 7
♥ K 6 5
♦ E K 8 6 2
♣ E D kn 6

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
				1 ♣
	P	P	2 ◇	P
	2 ♠	P	2 UT	P
	3 UT	P	P	P

Tre UT skulle vitterlig være i kortene – men betingelsen er at man regner fordelingen hos modstanderne ud. Mon ikke Vest har 2-4-3-4 eller 3-4-2-4?

Den udspillede hjerter 3 vindes af bordets hjerter 9 – og der spilles klør 10 til Vests konge. Vest kommer nu med det bedst mulige forsvarsudspil, nemlig spar K. Den fik lov at passere, men Øst kaldte med damen. Spar 5 lokkede heller ikke esset ud, stikket gik til Øst for spar 8. Først tredie omgang spar blev stukket på bordet med esset. Det smukke i spillet ligger i at klør 10 kommer ud fra bordet på det tidlige tidspunkt, ellers kan det ikke vindes. Og det er ligeså nødvendigt at falde fra i spar to gange. Efter spar E indkasseredes de tre gange klør, som efterfulgtes af ruder es og konge. Vest havde nu kun hjerter tilbage, så han måtte give to hjerterstik fra sig – ligegyldigt om han stak op eller faldt fra på hjerter K. Det var den smukke optælling af Vests hånd, der bragte kontrakten i hus – men man kan se, at spillet kun kan vindes, hvis fordelingen hos Vest netop er som beregnet.

De 3 UT betalte sig – Bernasconi-Ortiz kom kun i 3 ruder. Og i næste halvleg vandt danskerne en smuk slem, som Gursel-Besse ikke nåede.

Fire gange hjerter –

Revisor Gottschalck Larsen har gennem mange år hørt til de førende turneringsspillere herhjemme og blandt andet fra den berømmelige *Foreningernes Turnerings* start været deltager her. Dens formand gennem mange år, overretssagfører Ove Frederiksen hævdede, at den var verdens ældste. Dette være sig nu overdrivelse eller ej – hyggelig og historisk er den. Gottschalcks historie er

følgende – hvor meldingerne spiller hovedrollen. Makkeren var oberst Rosenløv, og det er en del år siden. Heller ikke en af modstanderne, kontorchef Henning Blume, kan huske hvornår – men spillet glemmes ikke.

Meldingerne var:

Meldingerne var:	Nord	Øst	Syd	Vest
		P	P	2 ♡
	3 ♡	4 ♡	P	P
	5 ♡	P	5 ♠	P
	6 ♠	P	P	P

Når man ser kortfordelingen er kommentarer overflødige.

Zone: Nord-Syd

Giver: Øst

♠ E K kn 10

♡ –

◇ E K 9 × ×

♣ E K kn 10

♠ × ×	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block;"> <p style="text-align: center;">N</p> <p style="text-align: center;">V Ø</p> <p style="text-align: center;">S</p> </div>	♠ D × ×
♡ K D kn × × ×		♡ 10 × × × ×
◇ × × ×		◇ D ×
♣ × ×		♣ D × ×
		♠ 9 × × ×
		♡ E ×
		◇ kn × ×
		♣ × × × ×

Tag det sidste par procent med også!

Nordmanden William Herseth er kendt i internationale kredse og har virket på mange felter. Han har som en dygtig spiller repræsenteret Norge på bedste vis ved flere lejligheder og for Norsk Bridgeforbund har han gjort et godt stykke arbejde. Han er en anerkendt bridgeskribent, og sidst, men ikke mindst, en meget dygtig turneringsleder og har som sådan været med til adskillige europamesterskaber både i og udenfor Norge, bl. a. så langt væk som i Palermo.

Normalt rykker William Herseth ikke sådan ud med

egne spil, men følgende glædede ham så meget, at det nok kan have interesse for flere:

♠ 6 2		
♥ 9 6		
♦ K kn 6 3		
♣ E D 8 6 2		
♠ -	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> N </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> V Ø </div> <div style="text-align: center; margin-top: 10px;"> S </div>	♠ D 10 9 4
♥ K kn 7 5 2		♥ 10 8 4 3
♦ 9 4		♦ 10 8 2
♣ kn 10 7 5 4 3		♣ K 9
	♠ E K kn 8 7 5 3	
	♥ E D	
	♦ E D 7 5	
	♣ -	

Meldingerne er gået tabt, men makkerparret undgik smukt 7 spar til fordel for den meget sundere 7 ruder.

Udspillet var klør kn, og mange ville her mene, at det var gratis at prøve klør D, men hvad sker der så:

Man trumfer hjemme, trækker trumf, opdager sparsitsen og har ikke nok indgange til sparfargen på bordet, når den sidder dårligt. Og man går ned.

Man stikker altså med klør E, og hvad så?

Der er mange muligheder, man kan trække trumf og håbe på at trumfe spar D ud eller fælde den fra top. Det giver en meget stor chance. Eller man kan tro på spar D i plads og knibe. Det er nu en dårlig chance.

Gør som Herseth! Tag næsten 100% med.

Træk to gange trumf og følg efter med spar K. Nu viser sitsen sig, og man lykønsker sig selv til en god spilleplan – i hvert fald hvis man har bevaret en høj trumf hjemme.

For nu skal man blot trække endnu en gang spar, trumfe en spar, trumfe klør hjem, trumfe spar igen, gå hjem på hjerter E, trække den sidste trumf og tage rest i spar.

Og hvorfor tager man to gange trumf i stedet for 3? Jo, man skal leve af sparfargen, uanset hvor mange fri-

stende knibninger der end er, så hvorfor tage dem? Den eneste mulige bekymring, man har, er sparerne 4-0, selv om den ikke er sandsynlig. Sidder sparerne 4-0, skal der trumfes to gange spar af på bordet, og man har derfor ikke råd til at trække mere end de to omgange i starten.

Viser det sig derefter, at alle bekender spar, trækker man den sidste udestående trumf, for nu skal der jo højst trumfes spar 1 gang.

På denne måde går man kun ned, hvis spar sidder 4-0 sammen med mindre end 3 trumfer på den lange hånd. Et meget smukt safety play!

Triple strip-tease-coup

I foråret 1969 fik den danske mesterrække sit hidtil yngste hold, idet alle fire spillere på Munchs hold, der blev nr. 3 i kvalifikationsturneringen, er under 25 år. De fire spillere, som man gør klogt i at lægge mærke til allerede nu, da de sikkert vil være med til at præge de større begivenheder i de kommende år, er holdkaptajnen Ebbe Munch, der spiller med Finn Åstrup, Gert Kristensen og Flemming Dahl.

Ved kvalifikationskampene til mesterrækken forekom følgende spil, som vel er noget af det mest usædvanlige, der er set ved et bridgebord: Et triple strip-tease-coup:

	♠ 8 4 2							
	♥ kn 8 4							
	♦ 10 8 3 2							
	♣ 9 5 2							
♠ kn 7 6	<table style="border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr> <td style="text-align: center;">N</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">V</td> <td style="text-align: center;">Ø</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">S</td> </tr> </table>	N		V	Ø		S	♠ D 9
N								
V	Ø							
	S							
♥ 5 3		♥ K 7 6 2						
♦ kn		♦ D 9 7 6 5 4						
♣ K D 10 7 6 4 3		♣ E						
	♠ E K 10 5 3							
	♥ E D 10 9							
	♦ E K							
	♣ kn 8							

Vest var giver, og Øst åbnede med 1 ruder i tredje hånd. Syd krævede med 2 ruder, hvorefter Vest med 3 klør

viste sin farve. Syd kom igen med 3 spar, der blev hævet til 4 i Nord. Alle passede, og Vest spillede ruder kn ud.

Gert Kristensen vandt med kongen hjemme, trak spar E, hvorpå der intet viste sig, og besluttede sig så for ruder E, et heldigt valg. For at vinde kontrakten skal der to indgange til på bordet, da hjerterne blokerer ved knibning. Der var ingen indgang! – Men modspillet lavede det fantastiske stripnummer, der skulle til for at skaffe begge indkomster.

Vest trumfede ruder E og skiftede derpå til klør K, som Øst stak med klør E for at returnere ruder. Gert Kristensen lagde sin sidste klør, og Vest trumfede for at tage klør D. Nu kunne Øst ikke finde på noget bedre at bruge sin trumf dame til. Han trumfede – var han bange for, at makker havde kongen tilbage? – og Gert Kristensen overtrumfede.

Voila! Nu var indkomsterne der: spar 8 og spar 4! Såre simpelt. +4!

Og så må det nævnes, at man ved det andet bord kom i 4 hjerter og gik tre ned.

Men der glemte man også at bruge spar 4 og spar 8 som indkomster!

En »trumfning« – som kunne have været endnu bedre!

For nogle år siden fik Klubben af 1929 en hyggelig gæst – en engelsk-dansk talende herre, som udover temmelig ejendommeligt sprog og vilter hårpragt viste sig at være noget af et geni på bridgens område. I sit hjemland var han life-master! Og her i Danmark var han noget så nyt og fornemt som EDB-specialist. Han er sidenhen blevet en af de største eksperter her hjemme på dette område og har skaffet sig så stor en business at han kun sjældent dukker op til klub-bridge.

Ross Jackson fortæller følgende pudsige historie:

– Mr. P. fra Toronto, Canada, var den type makker, som man helst ville undgå. Ikke ét spil kunne han lade gå forbi uden en eller anden kritisk bemærkning om sin

makkers melding eller spilleteknik – iøvrigt ofte baseret på forkert analyse.

En dag, da vi spillede sammen i klubben, kom jeg – som Syd – hurtigt i 6 hjerter ved meldeforløbet 1 hjerter – 6 hjerter. Det viste sig at være en uheldig kontrakt, som ikke havde nogen chance med normalt forsvar.

Zone: Øst-Vest

Giver: Syd

♠ K × × × × ×	N V Ø S	♠ E kn × × ×
♥ ×		♠ ×
♦ 10 ×		♦ D kn × ×
♣ D × × ×		♣ kn × ×
	♠ D ×	
	♥ E kn 10 × ×	
	♦ K × ×	
	♣ K × ×	

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
			1 ♥	P
	6 ♥	P	P	P

Jeg fik spar 7 ud til bordets renonce. Desværre sov jeg, idet jeg stadig tænkte på det sidste spil, og råbte »trumpf med en lille ruder«. Før det gik op for Øst, at bordet havde spillet en lille ruder, havde han lagt en lille spar, og så vandt jeg til Østs forargelse stikket med spar D. Men ligemeget hvad jeg gjorde derefter, måtte jeg alligevel afgive et ruder- og et klør-stik for én ned. Så kom mr. P. med en af sine klassiske bemærkninger:

– Makker, du er ikke rigtig klog! Hvis du havde trumfet den spar med en lille klør i stedet for en lille ruder, så havde du vundet 6 hjerter!

Denne gang havde han ret!

Melde- og tælle-problemer!

Når man deltager i en spille- eller meldekonkurrence, fristes man ofte – i analogi med Alexandre Dumas-helten

Monsieur Jackals slogan: »cherchez la femme« – til at »chercher le problème«. Opgaveturneringer får derved en skævhed, fordi man ved at der er *en løsning*, hvilket jo unægteligt er langt fra konditionerne ved et normalt bridge-parti.

Nedenstående spil stammer – endskønt det er et næsten klassisk eksempel – ikke fra en opgaveturnering men fra oprykningsturneringen til mesterrækken 1968, spillet på Hotel Marina. Min kone Kirsten og jeg var begge debutanter ved en så fornem turnering, og med bankende hjerte tog jeg som Nord i et af de første spil følgende giganthånd op:

Zone: Alle

Giver: Nord

Alexander Koltscheff

♠ E K 10 ×

♥ ×

♦ E K D ×

♣ E K kn 10

I overensstemmelse med vort system Neapel-klør, eller rettere min egen variant *Dana-Blue*, åbnede jeg med 1 klør, en stærk (konventionel) melding, der viser mindst 17 hp, og er krav for en runde. Pas fra modstanderen til venstre (Magnus Witt), 1 ruder, der viser ingen esser og højst en konge, fra min kone. Modstanderen til højre (Tage Christensen) melder nu 1 hjerter, og jeg melder så min første naturlige melding, 1 spar, der er rundekrav. Witt melder nu 3 hjerter og pas fra Kirsten og T.C. Det kan man ikke lade sig slå ud af, så jeg fortsatte med 4 klør, en naturlig melding (rundekrav). Pas fra Witt, 4 spar fra Kirsten, pas fra T.C., og hvad nu?

Meldingerne er altså gået:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	P	1 ♦	1 ♥
1 ♠	3 ♥	P	P
4 ♣	P	4 ♠	P

Optællingens kunst har længe været anerkendt som et af ekspertens våben i såvel spil som modspil. Men kan det ikke også bruges i meldinger?

Jo! Naturligvis.

Ø-V, det absolut stærke og lejlighedsvis troværdige Randers-par, har meldt meget aggressivt i farezonen, selv om det er ganske klart, at de ikke har meget andet end hjerter. De må derfor have mindst 10-11 hjerter tilsammen; - da jeg selv har een, kan Kirsten højst have *doubleton i hjerter*. Kirsten støttede ikke 4 klør, hvilket betyder at hun *maksimalt har 3 klør*. Havde hun haft 3-farve i spar (eller bedre) havde det været hendes simpleste ægteskabelige pligt - i hvert fald system-mæssige - at melde 3 spar efter Witt's 3 hjerter (jeg har i princippet vist en spar 5-farve). Kirsten har altså sandsynligvis *præcis 2 spar*. Nu kan De også læse skriften på væggen: max. 2 spar, max. 2 hjerter, max. 3 klør, - det vil sige *mindst 6-farve i ruder*. Til de mange uglers undren og til makkers åbenlyse fortvivlelse, kan man nu triumferende melde: »6 ruder«! Kontrakten var i orden, idet hele fordelingen var:

	(A. K.)				
	♠ E K 10 ×				
	♥ ×				
	♦ E K D ×				
(T. C.)	♣ E K kn ×	(M. W.)			
♠ × × × ×	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ D kn ×
N					
V Ø					
S					
♥ E K × × × ×		♥ D kn × ×			
♦ ×		♦ × ×			
♣ × ×		♣ D × × ×			
	(K. K.)				
	♠ × ×				
	♥ × ×				
	♦ 10 × × × × ×				
	♣ × × ×				

Spilføringen var lige ud ad landevejen. Efter udspil af hjerter E, kom der skift til spar, der blev stukket på bordet med esset. Dernæst to gange trumf, spar K, og lille spar til trumf. Spar 10 var nu etableret til et klørakast, så den tabende klørknibning blev undgået. Ved det andet bord var man (efter hvad vi senere har fået oplyst) på

grund af en meldefejl kommet i 5 ruder – man ønskede egentlig kun at spille en delkontrakt i ruder. Er der noget at sige til det?

Kirsten var til at begynde med ikke særlig lykkelig ved at skulle spille slem på en Yarborough.

Spil nr. 58.197 ved Ib Lundby

Povl Thor Hansen, kasserer i kreds I og nu igen mester-rækkespiller, har omhyggeligt gennem hele sin bridge-karriere holdt regnskab med de spil han har spillet. I en privat holdkamp arrangeret hos Peter Schaltz, var jeg så heldig at være hans makker i hans spil nr. 58197.

Vi sad Øst-Vest og Peter Schaltz-Kirsten Koltscheff Nord-Syd. Her har De vore hænder:

♠ 9	N V Ø S	♠ E 6 2
♥ K D 10 4		♥ E 9 6 2
♦ E K D 10 9 5		♦ 7 3
♣ E 7		♣ K D kn 4

7 hjerter eller 7 UT ligner bedre kontrakter,¹⁾ men efter Vests Acol-åbning 2 ruder, nåede vi storeslemmen i ruder, og udspillet, spar K, blev taget på bordet med esset. Da Thor Hansen så mine kort, opgav han med det samme at lave en spilleplan – hvorfor skulle han? Det lignede jo 15 topstik, så han spillede straks ruder til esset, men da han fortsatte med kongen, og Schaltz i Nord viste renonce, begyndte han at spekulere. Nu havde han pludselig fået problemer, og han mumlede noget om en spartrumfning på hånden i andet stik.

– Not entries enough? spurgte Kirsten Koltscheff sydfra, og det var netop sagen, for han behøvede tre indgange på bordet for at korte sin trumflængde og for at ende på bordet i slutspillet.

Men Thor havde i mellemtiden fundet to løsninger. Den ene, at spille Nord for kn-x i hjerter. Thor kunne så tage hjerter K, stikke damen over med esset og droppe knægten, og den anden, som var lidt bedre, at spille på knægten anden eller tredie hos Nord.

90 ¹⁾ Begrundelse savnes

Thor valgte den sidste og spillede en lille hjerter ud, og da Schaltz lagde småt kneb han med nieren, der holdt! Schaltz kunne naturligvis have sat kontrakten ved at stikke knægten på, men han havde ikke fulgt med i samtalen om manglende indgange, og man kan intet bebrejde ham. Nu klarede Thor Hansen let resten. Han trumfede en spar hjemme, spillede hjerter til esset, trumfede endnu en spar og spillede klør E og endnu en klør. På klør K og D forsvandt ditto i hjerter, da Syd af naturlige årsager nægtede at trumfe, men i 12. stik faldt Thors hammer, og han vandt sin kontrakt. Hele spillet så således ud:

	♠ K D 10 8 4 3										
	♥ kn 7 3										
	♦ 2										
	♣ 10 3 2										
♠ 9	<table style="border-collapse: collapse; margin: auto;"> <tr><td></td><td style="text-align: center;">N</td><td></td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td style="text-align: center;"> </td><td style="text-align: center;">Ø</td></tr> <tr><td></td><td style="text-align: center;">S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ E 6 2
	N										
V		Ø									
	S										
♥ K D 10 4		♥ E 9 6 2									
♦ E K D 10 9 5		♦ 7 3									
♣ E 7		♣ K D kn 4									
	♠ kn 7 5										
	♥ 8 5										
	♦ kn 8 6 4										
	♣ 9 8 6 5										

Palermo og Oslo

Carlo Mogensen – formand, men også aktiv spiller.

Carlo Mogensen er en af dem herhjemme, der har slidt for bridgens fremme. Mere end en halv snes år i bestyrelsen, masser af rejser til hjemlige og udenlandske turneringer – pligtopfyldende varetagelse af de opgaver, formandshvervet pålægger sin mand ... og som regel kun utak som løn. Mogensen fik i turneringerne betegnelsen »den evige To'er« hæftet på sig – men havde dog den triumf at afslutte sin bestyrelseskarriere med at skulle tildele sig selv og fru Esther Grubert førstepræmien i mixed på Rold Storkro. Han overlod hvervet til en bestyrelseskollega – og mange smukke ord ledsagede præmierne.

Dette med den evige toer får mig til at mindes Mogensen med særlig glæde – fra Horsens Bridgeklubs Jubilæumsturnering for en halv snes år siden. Som sædvanlig var Hans Eiler Christensen (Sleiler kaldet mellem venner) – nu stor sagfører og fornemt byrådsmedlem i Århus – hans partner. Ved et af disse naturens luner, held og min makkers dygtighed var det som chanceløst ansete Birkerødpar, kommet så heldigt gennem de indledende runder, at vi om eftermiddagen skulle slås med alle de øvrige rækkevindere. Vi stod pænt, men havde ikke stor chance for at komme blandt præmietagerne – og så mødte vi i sidste runde Hans Eiler og Carlo. De stod til gengæld så godt, at de nærmest var favoriter til Horsens Bys flotte ærespræmie. I næstsidste spil var de på vej mod slem. Jeg havde drillet med en bluff dobling, og den gode Trosbjerg anlagde sin civilforsvarsteknik og fulgte given ordre ved indmelding på en meget blød hånd. Vi nåede det punkt, hvor den erfarne Hans Eiler sagde:

– Ja, enten er der 5 eller 7 træk. Så kan det jo ikke hjælpe at melde 6!

Det gjaldt førstepladsen – han meldte 7. Og jeg sad bag på hans es-dame med kongen, og fik desuden listet endnu et stik hjem.

Han havde ganske ret – 5 eller 7, det svære valg, som man meget hyppigt kommer ud for.

Men tak, kære Carlo og Hans Eiler – vi fik en ganske nydelig sølvske til salatfadet!

Bella donna 1958

kalder Mogensen sit bidrag til bogen – og handlingen udspilles ved europamesterskabet i Oslo:

– Jeg havde fornøjelsen at være holdkaptajn for det danske hold i åben række og fra min bridgespalte i Aarhus Stiftstidende har jeg sakset dette:

– De italienske spillere vandt alles beundring. Det skyldtes ikke alene deres fine spil, men også en altid hyggelig og ofte humorfyldt tone over for modstanderne. Da de mødte danskerne, forekom dette spil:

Zone: Ingen

Giver: Øst

♠ K kn 10 7 6

♥ E 10

♦ E 8 3

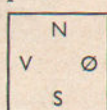
♣ K 7 2

♠ 3 2

♥ D kn 9 8 7 6

♦ D kn

♣ D 8 6

♠ 8 5 4

♥ K 5 3

♦ 9 6

♣ 10 9 5 4 3

♠ E D 9

♥ 4 2

♦ K 10 7 5 4 2

♣ E kn

Med Sparre Andersen – Pålsson Nord-Syd og Belladonna-Avarelli Øst-Vest, gik meldingerne således:

Syd	Nord
1 ♦	2 ♠
4 ♠	4 UT
7 ♠	

Danskerne bruger som Acoll-spillere Culbertsons 4-5 sans, og Syd kunne derfor se, at Nord måtte have 2 esser samt spar konge for at kunne melde 4 sans.

Spar 4 kom ud, og efter at have trukket trumf fortsatte Sparre Andersen med ruder E. Knægten kom fra Vest. Da der ingen singletons var på Nord-Syds hænder, toppedes ruderfarven, og da damen faldt hos Avarelli, udbød Belladonna momentant: *Bella donna!* Stor munterhed blandt spillere og tilskuere.

Ved det andet bord standsede italienerne i 5 spar og fik også kun 11 stk.

Palermo 1959

Året efter var Carlo Mogensen selv en af vore spillere ved europamesterskabet i Palermo. Det erindres af alle deltagere som et af de morsomste og skønneste blandt alle EM, spillet som det blev i de vidunderlige omgivelser – *Villa Igheas palazzo*, som en rigmand i sin tid havde skænket sin

elskerinde, nu omdannet til Hotel de luxe i den store stil, med en park og terrasse ud mod Middelhavet, hvor uforglemmelige sommeraftener tilbragtes. Havens halvtropiske blomstervæld, figentræer med tunge frugter, der dumpede ned på bordene, hvorom vi sad mens tonerne fra fjerne orkestre klang – et sceneri så uvant, men en oplevelse af de store her i dette grænseland mellem gammel romersk og maurisk kultur, den katolske kirkes prægtige klostre med enestående kunst – og det mafia-hærgede sicilianske samfund, hvis guvernør var kommunist, men ikke desmindre gav en prægtig reception i parken til sit regeringspalads. Jo, unægtelig, modsætningerne mødtes.

Det gjorde nationerne altså også – ved bridgebordene. Varmen var ulidelig – og prægede spillet. Her ser vi Carlo Mogensen og Hans Eiler Christensen på slap line mod tyskerne:

Zone: Nord-Syd

Giver: Nord

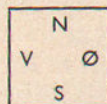
Carlo Mogensen

♠ E kn 8 7 5

♥ E K

♦ E kn 8

♣ E K 10

H. E. Christensen

♠ D 10 6 4 3 2

♥ 10 5 4

♦ –

♣ kn 8 6 4

Meldingerne – uden indmeldinger fra Øst-Vest

Nord	Syd
2 ♠	3 ♠
4 ♦ ?	6 ♠

Danskerne var altså kommet i 6 spar efter ovenstående meldeforløb, mens tyskerne efter en 2 klør åbning stand-

sede i 3 UT. Udspillet mod de 6 spar var ruder konge. Prøv nu engang at se på spillet og find ud af, hvordan det skal tilrettelægges. (Derfor findes Øst-Vest hænderne slet ikke i diagrammet!)

Den rigtige fremgangsmåde er at kaste en hjerter på ruder E, trumfe en ruder, gå hjem på hjerter K, trække hjerter E og trumfe den sidste ruder på bordet.

Det er helt afgørende, at man efter at have elimineret de røde farver ender på bordet. Når der nu spilles trumf og Vest bekender med nieren kan man ganske trygt knibe med knægten. Hvis Øst har spar K blank er han slutspillet – enten op til dobbeltrenonce eller til klørgaffen, så slemmen er i hus.

Se sådan spillede Carlo Mogensen *ikke* – skriver han selv.

Han trak i stedet i andet stik spar E hjemmefra – men havde så det store held, at Øst foruden klør D tredie, også havde spar K blank, – så slemmen vandt alligevel. Og Danmark vandt over tyskerne med 82–48.

Igen: At tælle og tænke – og så gætte!

Victor Mollo, som jo er omtalt adskillige steder i bogen her, og hvis morsomme spiller-galleri er blevet en virkelig feature såvel i British Bridge Magazine som i litteraturen, er selv nogenlunde daglig gæst i Royal Automobile Club i London, hvor han spiller et par hyggelige afslapnings-rubberer med et lille, men udsøgt, selskab af ligesindede... der vel nok giver ham nogle af inspirationerne til de morsomme artikler fra The Griffins og The Unicorn.

I det følgende ser vi Mollo som eksperten, der klarer en vanskelig opgave. Han har selv kaldt sin artikel *nøjagtig gætning*. Klokkeren var meget nær fem minutter i otte – og det var derfor vi meldte slemmen. Jeg var ikke selv så forfærdelig bekymret, fordi jeg havde ikke lovet at være hjemme før halv otte, men min partner havde inviteret venner til middag kl. 7, og han holdt af at være præcis. Vi var gået ned i både det ene og det andet i den sidste halve time, og derfor var det nødvendigt for os at hente

slem-bonus'en hjem for at komme nogenlunde pænt ud af det. Og da vi nu var blevet enige om i alle tilfælde at holde op kl. 8, så meldte vi måske nok lidt hårdt.

Makkers og mine kort var følgende – nu kan De jo selv dømme!

Zone: Alle

Giver: Nord

♠ E K 3 2

♥ kn 8 2

♦ E K D

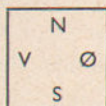
♣ E 9 2

♠ D kn 10 9

♥ 9 4

♦ 10 8 5 4

♣ 8 7 6

♠ 7 6 5

♥ K 10 3

♦ kn 9 6

♣ D kn 10 4

♠ 8 4

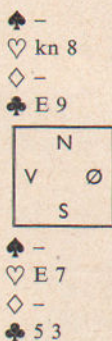
♥ E D 7 6 5

♦ 7 3 2

♣ K 5 3

Alle var i zone, og Nord havde givet. Meldingerne forløb således – uden indblanding fra Øst-Vest: Nord åbner med 2 UT, jeg som Syd svarer med 3 hjerter, Nord løfter den til 4 hjerter, jeg siger 5 hjerter, og så slutter Nord auktionen med 6 hjerter. Som udspil kom spar D, og da det var aldeles umuligt at undgå en taber i klør, så det ud som om mit eneste håb var at undgå at afgive også et trumfstik. For øjeblikkelig at se hvor heldig eller uheldig jeg var, spillede jeg straks hjerter 2, og da Øst fulgte med treeren, spillede jeg damen. Nu lagde Vest hjerter 4. Knibningen var altså lykkedes, men hverken nieren eller tieren havde vist sig, og det var ret faretruende. Hvis Vest havde haft 10 9 4, ville han utvivlsomt have spillet nieren og ikke hjerter 4. Han var en så god spiller at han utvivlsomt havde tænkt sig at hvis jeg havde de tre topkort, så var det ganske ligegyldigt hvad han gjorde, men hvis jeg skulle knibe – sådan som det syntes sandsynligt – måtte han give mig en chance for at knibe galt, nemlig ved at spille den blindes knægt i et forsøg på at fange Øst's konge og samtidig fælde Vest's tier. Kort sagt nieren var nærmest en obligatorisk »false carding« fra 10 9 4, og

når Vest ikke havde spillet nieren, så måtte jeg antage at Øst's konge stadig var garderet. Jeg lavede altså min oprindelige plan om og prøvede en ny taktik for at komme ud over også denne mulighed. I tredje stik spillede jeg spar til kongen og trumfede en spar. Så fortsatte jeg med mine tre høje ruder, som blev fulgt af alle og spillede derefter den blindes sidste spar. Øst kastede nu klør kn, og jeg trumfede. På klør K, som jeg spillede nu, kastede Øst klør D. Og så fik vi følgende position frem for de sidste fire kort:

Det havde været min hensigt at spille Øst ind med den tredje klør og derved tvinge ham til at spille en trumf, fordi trumf var det eneste, der var tilbage. Men Øst var klar over risikoen og kastede elegant klør kn. Ved at gøre det havde han imidlertid skabt en ny situation, så jeg kunne klare kontrakten ... hvis bare jeg gættede fordelingen rigtigt. Hvis Vest havde klør 10, kunne jeg knibe og undgå en klørtaber. Og ellers kunne Øst slutspilles i trumf.

Når jeg var ganske særlig glad for dette spil, der altså foregik i Royal Automobile Club og var rubberens sidste, var det fordi dets resultat i højere grad afhang af nøjagtig gætning end af, skal vi sige »advanced technique«. Med en lille smule kort-fornemmelse og en masse hårdt arbejde kan enhver erhverve sig teknik, men at gætte rigtigt og godt er nok så vanskeligt – og giver fremfor alt væsentligt større udbytte!

To helt sikre trumfstik...!

Makkerparret Steen M. – Arne P. er jo allerede omtalt i et af indledningskapitlerne, der peger på dem som nogle af fremtidens mænd. Men alligevel har vi gerne villet bringe følgende eksempler på, hvorfor denne vurdering må anses for berettiget:

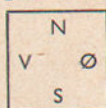
I Studenterforeningens Bridge-Clubs makkerparmesterskab 1967 forekom dette spil, hvor Steen Møller som Syd vandt sin lilleslem til trods for, at Vest havde to »sikre« trumfstik:

Zone: Nord-Syd

Giver: Nord

♠ E 10 8 6
♥ kn 5 2
♦ 10 5 2
♣ D kn 8

♠ K D 5
♥ K D 9
♦ K 8 6
♣ E 7 5 3

♠ -
♥ 6 4 3
♦ D 9 7 4 3
♣ K 10 9 6 4

♠ kn 9 7 4 3 2
♥ E 10 8 7
♦ E kn
♣ 2

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
	1 UT	2 UT	3 ♠	P
	4 ♠	P	5 ♠	P
	6 ♠	P	P	D
	P	P	P	

Vest startede med klør kn, som blev taget med esset, hvorpå en lille klør rutinemæssigt blev trumfet hjemme. En lille spar gik til damen, og den hårde – men ikke uventede – trumfsits afsløredes.

Nu skulle Syd gætte Vests nøjagtige fordeling for at nå frem til en slutposition, hvor Vests to »sikre« trumfstik kunne reduceres til ét. På grundlag af Østs indmelding valgte Syd at spille Vest til fordelingen 4-3-3-3 og placere samtidig ruder D hos Øst.

Syd kneb derfor i tredje stik med ruder kn, trak esset og

gik over på hjerter D for at kaste en hjerter på ruder K. Dernæst trumfedes en klør hjemme, hjerter E blev trukket og lille hjerter spillet til hjerter K, hvorved denne slutstilling fremkom:

	♠ K 5	
	♥ -	
	♦ -	
	♣ 7	
♠ E 10 8	N V Ø S	♠ -
♥ -		♥ -
♦ -		♦ D
♣ -		♣ K 10
	♠ kn 9 7	
	♥ -	
	♦ -	
	♣ -	

Fra bordet spillede klør 7, som Syd trumfede med spar kn, hvorefter Vest gav fortabt og kastede kortene.

Slutspil

Arne Pedersen fik sin internationale debut for Danmark II ved de nordiske mesterskaber, der afvikledes i Gøteborg 1968.

Zone: Nord-Syd

Giver: Nord

	♠ 9 6	
	♥ E K 10 9 6 4	
	♦ E kn 5	
	♣ 7 6	
♠ K kn 8 7 5 3	N V Ø S	♠ 4
♥ 8 5		♥ D kn 7 2
♦ K 10 9		♦ 8 3
♣ D 5		♣ E kn 9 8 3 2
	♠ E D 10 2	
	♥ 3	
	♦ D 7 6 4 2	
	♣ K 10 4	

Som for enhver debutant var nerverne naturligvis på højkant, da Arne Pedersen og hans makker Steen Møller blev sat ind i anden halvleg mod stærke Norge I, som førte med 61-35. Modstanderne var de rutinerede nordmænd Finnvoild-Bie, men alligevel lykkedes det for Arne Pedersen som Syd at klare denne vanskelige kontrakt:

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
	1 ♡	2 ♣	2 ◇	2 ♠
	3 ♡	P	3 UT	D
	P	P	P	

Vest startede med klør D, som både Øst og Syd faldt fra på. Klør 5 blev stukket af Øst med esset, og den næste klør gik til Syds konge. Syd kneb nu i ruder, trak ruder E og spillede ruder igen. Vest stak med kongen og spillede sig fri med en hjerter til bordets konge.

På dette tidspunkt var spillets afgørende stik nået, men Arne Pedersen gjorde ingen fejl. Han trak hjerter E med sparafkast og fjernede derved Vests sidste frikort. Så kneb han i spar til Vests konge, men Vest havde kun spar tilbage og måtte returnere farven op i Syds gaffel, hvorefter de to etablerede ruder gav ottende og niende stik.

3 UT D + 3 gav 15 IMP til Danmark II og var stærkt medvirkende til, at det truende nederlag blev vendt til en 6-2 sejr på 105-89.

Tre Aksel J. historier -

Gennem det meste af et par snese år har Aksel J. Nielsen været en af forgrundsfigurerne i dansk bridge. En overgang endda redigeret Dansk Bridge. Han er modspilletets mester, en fremragende makker, et hyggeligt menneske og fortrinlig bridge-skribent. Gennem mange år har han varetaget samtlige opgaver i Berlingske Tidende og været fast leverandør af aftenavisens lille daglige dosis.

At Aksel J. også kan skrive om egne bedrifter - og altså også spille en elegant bridge - fremgår af følgende tre små historier:

Som om intet er i vejen –

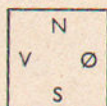
Når der lige mangler et enkelt stik, for at 3 UT skal gå hjem, er det almindelig taktik at forsøge at »stjæle« dette inden man viser fjenden sine sikre stik. Skønt det er 30 år gammelt, har Aksel J. Nielsen ikke glemt dette spil, hvor det lykkedes ham at stjæle hele tre stik – og det endda fra en to gange danmarksmester.

Zone: Ingen

Giver: Syd

♠ kn 6 4
♥ D kn 8 4
♦ 9 5 3
♣ E K 2

♠ K 9 8 5 3 2
♥ 9 6 3
♦ D kn
♣ 9 4

♠ D 10 7
♥ E 10 7 5
♦ E 8 4
♣ kn 6 3

♠ E
♥ K 2
♦ K 10 7 6 2
♣ D 10 8 7 5

Meldinger:

	Syd	Vest	Nord	Øst
	1 ♦	P	1 ♥	P
	1 UT	P	3 UT	

Vest spillede spar 5 ud, og esset måtte stikke Østs spar 10 med det samme. Aksel J. var klar over, at fjenden nu havde mindst fire sparstik foruden deres to esser, men uden at lade sig mærke med noget spillede han en lille hjerter til bordets kn. Øst syntes ikke, det hastede med at stikke, og en ruder fra bordet ville han heller ikke stikke. Syd fik kongen og trak hjerter K. Den lod Øst også gå for at have gaffel over bordets hjerter. Efter således at have stjålet tre stik rykkede Syd frem med de skjulte reserver, og med de fem klørstik var den håbløse kontrakt vundet.

Frækhed belønnes

Også dette spil er 30 år gammelt, men mindes med fryd – som typisk eksempel på, hvorledes frækhed belønnes.

Zone: Øst-Vest

Giver Syd

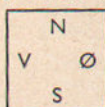
♠ kn 9 3

♥ K 2

♦ 8 3

♣ D 10 9 7 6 4

♠ K 10
♥ D 10 9 6 5
♦ D 10
♣ E 8 3 2

♠ E D 6 2

♥ kn 8 7 4

♦ kn 9

♣ K kn 5

♠ 8 7 5 4

♥ E 3

♦ E K 7 6 5 4 2

♣ -

Meldingerne begyndte således:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♦	1 ♥	P	2 ♥
3 ♦	3 ♥	P	4 ♥

Aksel J. som Syd meldte nu frækt 4 spar – i håb om, at hans tavse makker havde fire kort i denne farve. Der blev passet rundt, og Vest spillede hjerter 6 ud. Syd kom ind på esset og spillede spar 4. Vest gik op på kongen og fortsatte med spar 10. Øst stak bordets knægt med damen og trak også spar E, hvorefter han spillede hjerter. Aksel J. stak med bordets hjerter K, gik hjem på ruder E for at trække Østs sidste trumf med spar 8 og havde rest i ruder.

At vinde 4 spar var selvfølgelig morsommere end at sætte fjenden i 4 hjerter, der for øvrigt kan gå to ned ved et morsomt modspil. Efter to ruderstik skal Syd spille ruder til tredobbelt renonce, og Nord skal stikke med hjerter K og skifte til klør.

Men 4 spar skulle heller ikke være vundet. Hvis Øst efter sine to trumfstik skifter til klør 5, er Syd nødt til at overlade fjenden tre klørstik (tre ned) – for ikke at gå fem ned!

På mistanke

Nordmanden Robert Larsen, der i årene lige efter verdenskrig II blev regnet for en af Europas stærkeste spillere,

deltog på det norske hold i det første Nordiske Mesterskab i København 1947. Senere rejste han til Sverige og har spillet for Sverige i EM. Robert Larsen elskede at »snøre« sine modstandere – hvem gør for resten ikke det? – men i dette spil fra kampen Norge–Danmark i 1947 kom han »til kort« over for en mistroisk modstander.

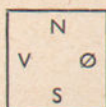
Zone: Ingen

Giver: Nord
Rannik Halle

♠ 8 5 2
♥ E 9 7 6 5
♦ E 8 2
♣ E 3

Aksel J. Nielsen

♠ D 10 9 7 3
♥ kn 3 2
♦ 10 7 5
♣ K 4

Finn Hunsbal

♠ E K 4
♥ 10 4
♦ kn 9 6 4 3
♣ 10 9 8

Robert Larsen

♠ kn 6
♥ K D 8
♦ K D
♣ D kn 7 6 5 2

Meldinger:

Nord	Syd
1 ♥	1 ♠!
2 ♠	3 UT

Vest havde på fornemmelsen, at der var noget galt med sparmeldingen, og spillede derfor spar 7 ud, og Larsen blev noget flad, da Ø-V tog de fem første stik.

Ved det andet bord fik Otto Berg kontrakten for 3 UT som Nord. Der kom ruderudspil, og Otto Berg tog ingen risici, men sikrede sig sine ni topstik.

Når trumferne sidder skævt –

En af de kommende i dansk Bridge, Svend Novrup, – som iøvrigt allerede er kommet, dygtig juniorspiller, formand i Studenterforeningens Bridge-Club, ikke ueffen bridge-skribent, altså talent – sender som sin egen historie følgende:

Gode sikre trumfhold er noget af det, folk helst vil doble på. Og sådanne doblings er som regel en god rettesnor for spillføreren. Den mærkeligste runde, jeg i den henseende har spillet, forekom engang i en mix-par-turnering, hvor tre på hinanden følgende spil havde samme tema.

Først doblede en venlig dame en 6 hjerter med K D x bagpå. Den vandt, da jeg kunne trække sidefarverne og slutspille hende i trumf i 11. stik.

Derpå havde samme dame i næste spil fået K D 10 9 3 i spar, som blev trumf. Og skønt spar kn 7 3 lå på bordet, kunne kontrakten med en dobling alligevel kringles hjem, da damens trumfer var alt, hvad man i øvrigt manglede.

Da tredje spil blev meldt, så den stakkels dame noget mistænksomt på mig før hun atter doblede i følgende situation:

Zone: Nord-Syd

Giver: Vest

♠ K D kn 5

♥ 5 3

♦ E kn 8 6 5 3

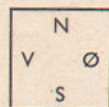
♣ D

♠ E 9 6

♥ K D 9 2

♦ D 7

♣ E K 8 2

♠ 10 8 7 4 3 2

♥ 7

♦ 9 4

♣ kn 7 5 4

♠ -

♥ E kn 10 8 6 4

♦ K 10 2

♣ 10 9 6 3

Vest åbnede med 1 klør, min makker doblede, Øst meldte 1 spar, og jeg sagde 4 hjerter, der med nævnte mistænksomme blik blev doblt.

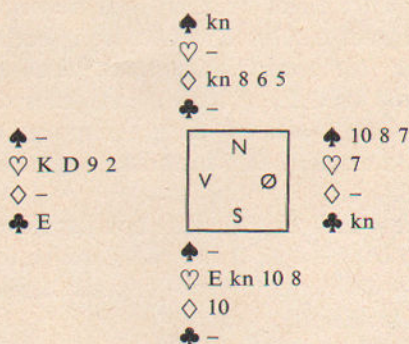
Og nu *skulle* jeg sættes, så det gjaldt om at få sine sidestik i en fart! Udspillet blev derefter klør K efterfulgt af spar E!

Jeg trumfede hjemme, trumfede en klør på bordet, spillede ruder til kongen og trumfede endnu en klør. Derpå forsvandt en lille klør samt en lille ruder på de to store

spar. Endelig fulgte ruder E og ruder til trumf 10. Nu trådte Vest ind med trumf konge, og her kom spillets djævelske pointe: Hun måtte selv reducere min trumflængde ned til det rigtige antal, da hendes eneste frispilningskort nu var en høj klør.

Da den var trumfet hjemme, kunne Vest kun få et trumfstik mere.

Og hvorfor skal man ikke korte sig selv ned? Ja, lad os se resultatet. I så fald trumfer man den tredje spar og får således kun kastet en klør, men ingen ruder hjemme. Man spiller sig efterhånden frem til følgende position:

Bordet er inde, og man spiller spar til trumf 10 og konge. Vest returnerer atter klør E som frispilningskort. Man trumfer hjemme og spiller sit eget frispil. Men når Vest nu lægger trumf 2 kan Øst stikke over med trumf 7, og dermed har Vest stadig det sættende trumfstik.

Bare stol på makker

Er det ikke en vidunderlig ting, dette med at have tillid til makker – spørger hyggelige, herboende Odorico, hvis italienske afstamning ikke fornægter sig, hverken i temperament, udseende – eller bridgemæssig formåen. Han kunne gå lige ind på det blå hold, men har foreløbig ladet sig nøje med suverænt at vinde Warburg-turneringen og fungere som sidste års oldermænd samt i fællig med sin faste makker gennem mange år Gunnar P. Jensen at ned-

lægge modstanderne i K. B. og vinde hvert års hæderspris som »Heltene fra Hvidovre«.

– Man skal søge sin makker med ligeså stor omhu som man finder de ufarlige fjender ... en fortrinlig livsfilosofi i bridge. (Forfatteren kender en fanatisk turneringsspiller, som rejser land og rige rundt uden nogen sinde at føre regnskab, deltager i alle mulige week-end turneringer og åbne huse ... og har den evne at finde så fremragende makkere, at han stedse vender hjem med præmier. I USA ville han blive life master på den facon.)

Fra dette sidespring vender vi tilbage til Odorico – han havde været på tre dages weekend med tre bridgeglade venner, hvoriblandt makkeren, der til daglig bortescamoterer Jensen og nøjes med G.P., som ikke uden grund er blevet til Grand Prix. Et af hans største kunststykker i denne verden var at vinde en storturnering med en bridgeredaktør som makker. Den historiske begivenhed indtraf i Næstved.

Men historien her – hvor han vel nok har hovedrollen – foregik altså om bord på skibet på hjemvejen fra de tre dages spil, (en del deraf bridge –) og så, skriver Odo, kom følgende meldeserie:

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
		2 ♣	D	5 ♣
	6 ♣!	P	6 ♥	P
	P	P		

Øst-Vest-parret var Lizzi og Jørgen Elith Schaltz, der med stort held og megen dygtighed driver en række bridgeklubber og den herhjemme mest søgte bridgeskole. De underviser med Goren systemet som basis – men når de spiller er det *Schenken*. Ejheller at foragte, omend vanskeligere.

Hør nu lige meldingerne. Jørgen Elith åbner som Øst med 2 klør. Syd (Odo) finder sin hånd god nok til en dobling (se meldediagrammet) Lizzi som Vest springer lige direkte i 5 klør. Og så kommer den uforfærdede Grand Prix som Nord med *seks klør!*

Kravmelding på 6 træks-niveauet! Makkertillid: – Værs-
god makker meld slem i den farve, der passer dig bedst!

Jeg syntes nok, at det var gået vel hurtigt – men bestem-
te mig for 6 hjerter. Lige hvad der var i kortet! Tak for
tilliden, makker.

Her hele fordelingen:

Zone: Øst-Nord

Giver: Øst

♠ K D × × ×

♥ D × × × ×

♦ E kn

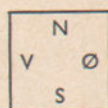
♣ ×

♠ × ×

♥ ×

♦ K × × ×

♣ D kn × × × ×

♠ × ×

♥ E ×

♦ × × ×

♣ E K × × × ×

♠ E 10 × ×

♥ K kn × × ×

♦ D × × ×

♣ –

System Vienna

Fra de indledende runder i Københavns mesterskabet for
par i 1954 sender Einer Polander dette spil som et forsvar
for Vienna systemet.

Når jeg har valgt dette gamle spil fra min Vienna-tid,
er det for at vise at man også i ældre systemer så præcist
som muligt gik ind for at vise såvel styrke som fordeling.

At Vienna senere er blevet så forkæret skyldes at folk
begyndte at spille systemet uden at kende det til bunds –
men ikke at systemet var dårligt. Man broderede 117
private konventioner på, og det kunne Vienna ikke bære –
men kan de moderne systemer det??

– En morsom storeslem i klør, hvor trumffarven ikke
blev nævnt før på 7-træks niveauet. Reaktionen udeblev
da heller ikke, idet Øst fuldstændig forvirret vendte sig
mod min makker og spurgte:

– Siger De Pas til 7 klør?

Zone: Alle

Giver: Syd

♠ E × ×

♥ × ×

♦ K × × ×

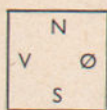
♣ K kn × ×

♠ D 10 × ×

♥ kn 10 × ×

♦ kn × ×

♣ × ×

♠ kn 9 × ×

♥ × × ×

♦ D 10 × ×

♣ × × ×

♠ K ×

♥ E K D 9 ×

♦ E ×

♣ E D 10 ×

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
			1 UT	P
	2 ♦*)	P	2 ♥	P
	2 UT**)	P	4 UT	P
	5 ♦	P	5 UT	P
	6 ♥	P	7 ♣	P
	P	P		

Meldeforløbet er for moderne bridge usædvanligt – men typisk og meget oplysende for Dr. Sterns Vienna system, som skaffede østrigerne så mange sejre.

Polander kommenterer meldingerne således.

*) positiv melding, men benægter 5-farve i major.

***) 1) Nord ved, at Syd har 5-farve i hjerter, og skal med en nogenlunde jævn hånd og 3 hjerter støtte til 3 træk i farven.

2) Har han ikke 3 hjerter men 4-farve i spar meldes 2 spar.

3) Hvis han ikke har 3 hjerter eller 4 spar, meldes en evt. 5-farve i minor.

4) Da han melder 2 NT, har han max. 8 minorkort, da han ellers ville have en 5-farve i minor.

5) Ergo må han have 5 kort i majorfarverne og fordelingen af disse fremgår af 2).

- 6) Nu kan Syd med 100% sikkerhed tælle flg. fordeling hos Nord: Tre kort i spar, to kort i hjerter og fire kort i ruder og i klør.

Nords honnørkort fremkom ved Blackwood, med undtagelse af klør kn, da Syd selv har de resterende esser og konger.

Fair lady in distress –

I den dyre Salon på anden sal i Londons fornemme Hamilton Club, hvor Englands elite mødes og der spilles den vel nok skarpeste bridge, man noget sted i civiliserede kredse kan komme ud for, vil man næsten daglig kunne møde en distingveret, lidt ældre dame.

Det er Doris lady Rhodes – en bridgens aristokrat ikke blot qua titlen, men ved sit fornemme væsen, aldrig svigtende autoritet og – absolut ikke typisk engelske – konstant charmerende venlighed. Hun spiller på lige fod med bridgens bedste – det være sig den tidligere partner gennem mange år Rixi Markus, Freddie North, Johkheer van Repelaer, Tarlo, Rose, Gardener, Priday eller svigersønnen Claude Rodrigue... og de mindre fuldbefarne i bridgens højere skole – men aldrig en bebrejdelse ved dårligt modspil eller forkert melding.

I bridgens *Encyclopedia*, der rummer korte biografier af alverdens fremragende spillere – endda her fra Danmark en halv snes navne – står opregnet Lady Rhodes' mange bedrifter: – To gange med på vindende europamesterskabshold, deltager i damernes verdensmesterskab og olympiske konkurrence, med i det engelske damehold, der turnerede gennem hele USA – kort sagt en bridge-spiller af format. Vi bad Lady Rhodes sende et enkelt spil, hvis hun da kunne finde frem til det – ikke mindst fordi hun var med til at genskabe bridgens internationale europa-organisation ved mødet i København, hvor EBL blev genoplivet takket være Herman Dedichens og Robert de Nexons initiativ og støtten fra en betydelig kreds af navnlig de »neutrale« nordiske landes førende folk, Johannes Brun fra Oslo, Folkmann, Skoroupo ... ja der

blev i sin tid taget et nu gulnet fotografi af den hele forsamling, hvor det lykkedes at genkende netop de her nævnte – mens resten af ansigterne ikke var til at identificere.

Lady Rhodes har sendt et spil, hun husker fordi det forekom i hendes unge dage, da hun af Colonel Beasley var blevet opfordret til at spille med på det hold, som skulle kæmpe om *The Schwab Trophy* imod et amerikansk team med selve Ely Culbertson ... Selfridges stod for arrangementet og turneringen havde vakt megen interesse, den fulgtes af et stort publikum rundt om bordene. Nu må man huske, at engelsk bridge er overordentlig konservativ – og at det varer mange år, før nye konventioner slår igennem. Bridge skal være *fair* – – ikke noget med »usædvanlig 2 UT« eller »andre ting, der nærmer sig snyderi...« Der gik en halv snes år før Blackwood slog igennem og blev tilladt i Hamilton! På den anden side var der ikke noget i vejen for at anvende kontrolmeldinger som Cue bid's ... det var slet ikke snyderi, men rent naturligt, ikke sandt?

Lady Rhodes skriver: – Her har De til at bruge, hvis De synes, eller udelade – et af de spil, der har voldt mig størst bekymring ... jeg var i 1933 ganske ny i duplicate-bridge, havde af meget fremragende engelske kolleger fået betroet at spille imod den på det tidspunkt helt overnaturligt berømte Ely Culbertson – og så sad jeg med denne hånd:

♠ E 10 9 8 7
♥ –
♦ kn 10 9 7 6
♣ kn 8 2

Jeg passede naturligvis – og det gjorde Øst og Vest hele tiden – men min partner oberst Beasley åbnede med 1 hjerter. Jeg svarede 1 spar ... og så meldte han 4 klør! – Jeg var i fuldkommen vildrede. Var det en Cue bid, der fortalte om førstekontrol – eller var det en tofarvet hånd. Den frygtelige tanke, at jeg måske burde passe til de fire klør for gennem min hjerne – – men jeg fandt mellem-

vejen 5 klør! Beasley sprang til 6 spar – Vest doblede ...
 og nu syntes jeg, at vi var kommet så langt ud, at jeg
 lige så godt kunne redoble. Da klør 7 blev spillet ud var
 der jo ingen vanskeligheder – og jeg oplevede, at de mange
 tilskuere rundt om bordet efter spillet klappede til applaus.
 De havde utvivlsomt lagt mærke til, hvor nervøs jeg
 var – og ville give mig en opmuntring.

Hele fordelingen var:

	♠ K D 6 5 4										
	♥ E K 9 5 3 2										
	♦ 2										
	♣ E										
♠ kn 3 2	<table style="border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px; margin: 0 auto;"> <tr><td></td><td style="text-align: center;">N</td><td></td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V</td><td></td><td style="text-align: center;">Ø</td></tr> <tr><td></td><td style="text-align: center;">S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ –
	N										
V		Ø									
	S										
♥ kn 8 4		♥ D 10 7 6									
♦ E D 5 4		♦ K 8 3									
♣ 7 5 4		♣ K D 10 9 6 3									
	♠ E 10 9 8 7										
	♥ –										
	♦ kn 10 9 7 6										
	♣ kn 8 2										

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
		P	P	P
	1 ♥	P	1 ♠	P
	4 ♣	P	5 ♣	P
	6 ♠	P	P	D
	P	P	RD	

Ved det andet bord, hvor man brugte Culbertsons dengang
 nye 4-5 UT forespørgsel efter esser, var der intet besvær
 med at nå slemmen. Men den blev hverken dobbelt eller
 redoblet.

En melde-duel

Den meget aktive jyske bridgespiller, formand gennem
 mange år i Horsens Bridgeklub, Viggo Schousbøll, kan
 se tilbage på adskillige smukke turneringsspil – men har
 valgt at sende følgende, hentet fra en hyggelig rubber-
 bridge på hjemmebane:

– Øst/Vest er vore meget gode venner, og vi spiller
 jævnlig en rubberbridge under meget hyggelige former.

På sværdsiden er vi dog ikke altid enige. Især holder Å.P. på, at man ikke skal hverken melde eller spille for videnskabeligt.

Følgende spil gav rig anledning til diskussion. Med klørsitsen 3-3 var det ingen sag for fru Å.P. at vinde storeslemmen:

Zone: Øst-Vest

Giver: Nord

Schousbøll

♠ E kn 10 7 6 4

♥ -

♦ D kn 8 5

♣ D 10 3

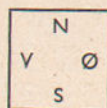
Fru Å.P.

♠ -

♠ kn 10 9 8 6 4 3 2

♦ 7 4 2

♣ 9 5

Å.P.

♠ K 9 3

♥ E K 5

♦ E 3

♣ E K 8 4 2

Irene Schousbøll

♠ D 8 5 2

♥ D 7

♦ K 10 9 6

♣ kn 7 6

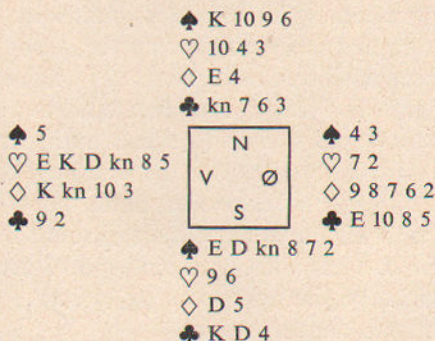
Meldingerne:

	Nord	Øst	Syd	Vest
	1 ♠	D	2 ♠	3 ♥
	3 ♠	6 ♥	P	P
	6 ♠	P	P	7 ♥
	D	P	P	P

En blomst til fru

Når man til daglig er regnskabsdirektør hos A.P. Møller, et par gange om året flyver jorden rundt i alle mulige mærkværdige ærinder, som regel noget der har med tal at gøre, er det ikke underligt, at man også kan klare sig ved bridgebordet, hvor kunsten at tælle op er nyttig ekspertise. Børge Sichelkow er en af de frygtede, typisk ligepå-og-hårdt turneringsspillere... men i den følgende lille historie er det nu sin kone, han berømmer. Spillet forekom i en »hygge-ægtepars-nytårsbridge« for en snes

år siden hos den berømmelige bridgeekspert Erik Schubert og hans frue. Man spillede dengang den Schubert'ske »One over One« – hvor man svarer en åbningsmelding med 1 UT ligegyldigt hvor lidt man har. Systemet kræver smidighed og forståelse for at makkerparret ikke skal komme i uføre. Og hvis man hørte en meldeserie som f.eks. 1 spar-6 hjerter var det ikke typisk One-over-One!

Meldingerne var i al deres enkelhed:

Nord	Øst	Syd	Vest
			1 ♥
P	1 UT	2 ♠	4 ♥
4 ♠	P	P	P

Vest starter med de tre top-hjerter, damen bliver trumfet af Syd, – fru Sichelkow – som nu begynder at lade hjernevindingerne svirre. Hun trækker trumf og ender på bordet.

Hvis nu klørfordelingen er 3-3 hos Øst-Vest er der intet problem. Hvis Vest har fire med esset i toppen kan kontrakten ikke vindes – men det er nok så sandsynligt, at esset fjerde er hos Øst. Og så – se hvor smukt fruend drejede den: Lille klør fra bordet, Øst må falde fra, over på en trumf, lille klør igen – Øst må stadig falde fra ... men så færdig med klørspillet, over på ruder es og ruder igen. Nydeligt slutspil – Vest kommer ind og ligegyldigt, hvad han spiller er kontrakten i hus.

– Spiller hun ikke dejligt, min kone??? Sådan spørger Sichelkow – og kan man svare andet end: Fortryllende.

Veteran i E. B. L.

Lige siden reorganiseringen af den Europæiske Bridge Liga efter anden verdenskrig har den finske bridgehøvding, Roman Skoroupo, hørt til topfigurerne inden for europæisk bridge. Han er medlem af Executive Committee og Chairman of Tournament Committee har blandt andet udarbejdet den nye IMP skala, og de ændrede regler for disse points' omsætning til VP (på skandinavisk benævner man som regel Victory Points som KP, kamppoints).

Skoroupo sender et spil fra E. M. 1969 i Oslo, matchen mellem Finland og Sverige, hvor han objektivt gør opmærksom på at spillet viser Finlands dårlige melding og Sveriges dårlige forsvar. Ved det ene bord kommer svenskerne i 6 klør, som ikke burde kunne tabes. Ved det andet bord kommer finnerne i 6 hjerter, som kan sættes med klør-udspil. Men svenskerne finder ikke det rigtige udspil ... hvilket betyder en forskel på 16 IMP.

Kortfordelingen var følgende:

	♠ kn 8		
	♥ K D 9 5 4		
	♦ E		
	♣ K 9 6 5 2		
♠ 7 6	<div style="display: flex; justify-content: space-between; align-items: center;"> N Ø </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; align-items: center;"> V S </div>	♠ D 10 9 5 4	
♥ kn 8 6		♥ 10 7	
♦ D kn 10 9 5		♦ K 8 6 4 2	
♣ E 7 4		♣ 3	
	♠ E K 3 2		
	♥ E 3 2		
	♦ 7 3		
	♣ D kn 10 8		

Sverige: Nord-Syd

Meldinger:	Nord	Øst	Syd	Vest
			1 ♣	P
	1 ♥	P	1 ♠	P
	4 ♣	P	4 ♥	P
	4 ♠	P	5 ♣	P
	6 ♣	P	P	P

Ved det andet bord kom finnerne efter højst inviklede meldinger, hvor det lykkedes dem at få meldt alle farver – inklusive ruder, sluttelig i 6 hjerter.

Lynanalyse – og overblik!

Kender De disse irriterende mennesker, som i løbet af nul komma nul er i stand til om et hvilket som helst spil, man synes man har spillet og meldt nydeligt, at dissekere det sønder og sammen og påpege den spilleplan, der ville have givet et endnu bedre resultat – eller afværget katastrofen! Irriterende – ja, fordi man ikke selv er i stand til at præstere noget lignende ... endsige planlægge, så der ikke bliver noget at kritisere. Den slags bridgespillere repræsenterer lige modsætningen til dem, der ganske uden at blues efter hvert spil selv med elegance forklarer: »– Hvis jeg havde gjort sådan og sådan, var jeg *ikke* gået de to ned!«

Helge Thorshøj er en af de lysvågne og lynhurtige. Hør bare:

Anledningen til denne introduktion er et ganske bestemt spil, der foregik i Klubben af 1929 for nogle måneder siden – hvor en repræsentant for begge kategorier var til stede. Min fortræffelige makker *Eric Lagergren* var – med for en gangs skyld ikke særlig hasardbetonet støtte fra Deres ærbødige – havnet i en tilsyneladende utabelig slem i klør. Da kortene var kommet på bordet og spillet nået så langt frem, at der kunne tælles rest plus et par stik endnu, men Lagergren alligevel tøvede en smule, sagde en anden lyn-analytiker, der var ugle og skulle ind i næste rubber: Den er der fra toppen – table up!

Men på dette tidspunkt var det, at *Thorshøj* brød ind: – I må undskylde, men som det er gået kan kontrakten *ikke* vindes! Vi må se den spillet færdig.

Hans overblik havde *ikke* svigtet, – det gør det iøvrigt sjældent – men tilfældet var så interessant, at det udover den tyve minutter lange post mortem diskussion og påvisning hin eftermiddag har givet anledning til de her følgende betragtninger: En analyse, som ikke blankt

blev akcepteret i første omgang og derfor er gentaget med gennemgang af en hel række muligheder. At min fortræffelige makker ikke magtede at gennemføre spillet ved bordet og gardere sig mod den ualmindeligt lunefulde fordeling kan ikke bebrejdes ham – vel nok de 98 af hundrede andre ligeså erfarne og tænsomme spillere ville have lagt an på samme måde ... jeg gad se den, der ikke trækker bare én gang trumf. Som er den ene gang for mange! Efter meldingerne

Syd	Nord
1 ♣	1 ♥
2 ♦	4 ♣
4 UT	5 ♦
6 ♣	

spillede Vest spar E ud og fortsatte med en lille spar, og spillerens problem var nu:

♠	9 7 3									
♥	D kn 10 7 ?									
♦	kn									
♣	E D 7 3									
	<table border="1" style="margin-left: auto; margin-right: auto;"> <tbody> <tr> <td></td> <td>N</td> <td></td> </tr> <tr> <td>V</td> <td></td> <td>Ø</td> </tr> <tr> <td></td> <td>S</td> <td></td> </tr> </tbody> </table>		N		V		Ø		S	
	N									
V		Ø								
	S									
♠	K 8									
♥	E K									
♦	E 8 6 3									
♣	K kn 10 9 5									

Øst satte spar kn på den anden spar, og Syd kom ind på kongen. Er trumfsitsen 2-2 eller 3-1, er der jo alt for mange stik, men ved at trække klør K konstaterede Syd at Vest var renonce.

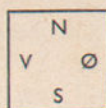
Nu besluttede Syd at trække ruder E og trumfe en ruder. Han spillede sig hjem på hjerter E for at trumfe endnu en ruder og trumfede bordets sidste spar, så han til sidst kunne trumfe sin sidste ruder. Men da han så forsøgte at komme hjem på hjerter K, trumfede Øst, og kontrakten gik én ned. Hele fordelingen var:

Sv. C.

♠ 9 7 3
 ♥ D kn 10 7 3
 ♦ kn
 ♣ E D 7 3

Gardal

♠ E 10 6 5 2
 ♥ 9 6 5 4 2
 ♦ D 10 4
 ♣ -

Thorshøj

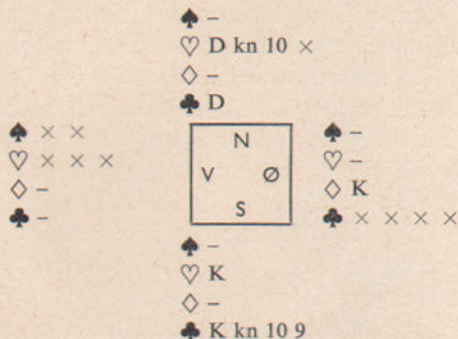
♠ D kn 4
 ♥ 8
 ♦ K 9 7 5 2
 ♣ 8 6 4 2

Lagergren

♠ K 8
 ♥ E K
 ♦ E 8 6 3
 ♣ K kn 10 9 5

For at Syds spilleplan skulle lykkes, var Øst nødt til at have to hjerter, og Syd kunne for så vidt lige så godt have trukket tre gange trumf og derefter hjerter E og K, inden bordet blev spillet ind på trumf es, men det var altså heller ikke gået, – spillet var i virkeligheden tabt, så snart Syd havde trukket én trumf.

Syd skulle have trukket ruder E allerede i tredje stik for at kunne få trumfet tre ruder – den sidste med klør E! I så fald ville han have haft en ekstra trumfindkomst i behold, så alle Østs trumfer kunne trækkes, hvorefter hjerter E-K tages. Syd havde ved denne spilføring elegant og overlegent opnået følgende slutposition:

Spillet er absolut interessant – at undgå at komme i slem er så at sige umuligt, at vinde den fordrer astrologers synskhed ... og kun at gå en ned ville i en turnering formentlig have givet positivt resultat. Hvis Vest nemlig vælger at starte med hjerter i stedet for spar E ville kontrakten være gået to ned i stedet for én. Syd ville nemlig da ikke have haft anden udvej end at trække både hjerter E og K og lægge spillet an på trumfsitsen 3-1.

Nu sender vi spillet til vor gode ven Victor Mollo. Det bliver morsomt at se, hvad han kan få ud af det i sin serie fra The Griffins klubbens *Menagerie* – det er lige en opgave for »den gyselige Gris« eller et af dem, som selv »den bedrøvelige kanin« kan vinde – hvis han tilstrækkelig mange gange spiller forkert fra sin hånd!!! *The Hideous Hog* og *The Rueful Rabbit* er blot to af figurerne fra de sidste års fornøjeligste og mest intelligent-humoristiske bog: Mollo's »Bridge in the Menagerie« – vi spurgte om vi måtte aftrykke en enkelt af historierne – men da Mollo har et arrangement med det engelske *Bridge Magazine* sendte han i stedet det spil, der findes i kapitlet her – og foreslog os at bringe et lille uddrag af hans Bridge-Filosofi. Hvilket også er sket.

Til gengæld giver vi ham altså Lagergren-inspirationen. Og den er skam ikke til at kimse af – hver gang!

Før Stayman's tid

Det foregik i Foreningernes Turnering for mange, mange år siden. Lindorf Larsen var min – som det ses – noget dårligt behandlede makker, skriver John Trelde.

Efter en fed top i det foregående spil, regnede jeg som Syd med et nyt godt spil, da modparten var nået til 3UT, og jeg spillede omgående klør E ud.

I samme øjeblik sagde Vest:

- Det er ikke Dem, der skal spille ud!
- Hvad vil det sige? spurgte jeg forvirret.
- Det vil sige at jeg melder 4 hjerter, svarede Vest, og at jeg forbyder Deres makker at spille klør ud!!!

En flad fornemmelse – og en solid bund blev resultatet!

Zone: Alle

Giver: Øst

♠ D 9 × ×
 ♥ Kn ×
 ♦ 8 × × × ×
 ♣ kn 10

♠ kn × × ×
 ♥ E D 8 × ×
 ♦ E 9
 ♣ 6 ×

♠ E K
 ♥ K 10 × ×
 ♦ K D kn 10
 ♣ 9 × ×

♠ 10 × ×
 ♥ 9 ×
 ♦ 7 ×
 ♣ E K D 8 × ×

Meldingerne:	Nord	Øst	Syd	Vest
		1 UT	P	2 UT
	P	3 UT	!	!
				(4 ♥)

En meget lidt moralsk historie

Den fortræffelige svenske kollega, Sven Welith, har snart gennem mange år hørt til Sveriges bridge-elite. Han var så at sige fast deltager i alle større turneringer, og det var sjældent ikke at finde ham blandt dem i toppen. Tillige er han en fremragende bridge-skribent, har udgivet en aldeles fortrinlig lærebog, *Bridge i klarskrift*, var gennem en årrække medudgiver af Svensk Bridge og er stadig både meget vidende og – som det vil ses af følgende artikel – i besiddelse af lune og selvironi. – Om dette sidste har noget at gøre med nedenstående spil kan redaktionen ikke oplyse – Welith følger nemlig til sine øvrige egenskaber også en vis beskedenhed.

Men lad os høre hans slet ikke kedelige historie:

– For at have heldet med sig i en par-turnering er det nødvendigt at møde de rigtige par – og få de rigtige spil imod dem! De bedste modstandere skal man helst træffe, når det drejer sig om typiske normalspil, hvor deres fremragende dygtighed ikke kommer til sin ret, medens det er nok så godt at møde de mindre dygtige i vanskelige spil, hvor den formodede forskel i styrken kan gøre sig

gældende. Frem for alt gælder det om at møde modstandere netop, når de ikke spiller fuldt så godt som de egentlig formår, – og allerhelst i det øjeblik de begår en af deres alt for sjældne fejltagelser. Sådan så jeg på det – lige indtil denne kortfordeling skulle spilles i dette års svenske par-mesterskab (1969).

I virkeligheden er det en ganske umoralsk historie, som viser at dygtigheden ikke altid får sin belønning, men at det tværtimod kan være særdeles heldigt at møde en modstander, netop når han spiller langt bedre, end han normalt formår.

Nord-Syd var et forholdsvis ukendt par, der ikke ellers udmærker sig ved særlig elegant spil, – og deres modspil her var ganske utvivlsomt noget af det bedste, de nogen sinde har præsteret! Som belønning fik de en bund! Øst-Vest var et betydelig mere kendt par – min makker, Erling Barkeman, havde i Sverige haft overordentlig stor succes, – lige til han begyndte at spille med mig!

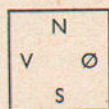
Vest besluttede sig for en absolut forkert spilleplan, men fik top! Og det skyldtes netop Nord-Syd's virkelige dygtige modspil.

Zone: Ingen

Giver: Nord

♠ 9 2
♥ D 5 3 2
♦ 10 4 3 2
♣ D 10 3

♠ D 8 7 6 4 3
♥ K 10 6
♦ E
♣ K kn 7

♠ E kn
♥ E kn 4
♦ kn 9 8 7 5
♣ 9 5 2

♠ K 10 5
♥ 9 8 7
♦ K D 6
♣ E 8 6 4

Nord og Øst passede, og Syd åbnede med 1 klør. Det kunne han ifølge meldekortet gøre på hvadsomhelst, når han ikke havde nogen fem-kort majorfarve. Vest meldte

derefter 2 spar, Øst støttede til 3 spar – og Vest gik til 4 spar, til trods for at han skulle spille kontrakten selv!

Udspillet var klør 3, som gik til esset, og så klør igen. Jeg er ganske sikker på at min partner allerede nu ville have været helt klar over de forskellige måder, hvorpå vi kunne sikre os udgang, altså hvis han skulle have spillet – men det fandt Vest altså ikke ud af! Han kneb med knægten, og en tredje klør gik til kongen.

Som Vest nu så situationen for sig med sine ikke helt klare øjne, var det jo ganske givet at hjerterknibningen skulle foretages gennem Syds åbningshånd, og det var også sandsynligst at Syd sad med spar K. At spille spar E og kn er imidlertid ikke så godt, hvis Syd skulle have kongen anden og den sidste klør. Inde på spar K spiller Syd derfor den trettende klør, og Nord får et *en passant* stik i trumf.

I et lyst øjeblik lykkedes det nu Vest at få fat i ruder E og spille det, inden han fortsatte med trumf til knægten. Syd stak og, med spar E stadig liggende på bordet, burde denne Syd ikke finde skiftet til klør – for alle ved jo at man ikke spiller til dobbelt-renonce! Men alligevel – hvad enten det nu skyldtes tilfældig inspiration, eller at han følte sig en smule »inpetad«, så fandt Syd alligevel ud af at fortsætte i klør! Vest satte spar 8 i, Nord pligtskyldigst spar 9, og Øst måtte stikke med esset. Syds modspil tyder på at han har spar 10 og spar 5 tilbage, og dermed var den eneste chance for at klare kontrakten at få gennemført en trumf-reduktion. Det medførte imidlertid, at Vest ikke længere kunne tage den indlysende hjerterknibning gennem Syd, da det var helt nødvendigt at bevare to indkomstkort i hjerter på bordet.

Efter spar E spilles nu en ruder til trumfning – og – medens man krydser fingre – en lille hjerter til knægten. Da det gik over forventning, var der kun tilbage at stjæle engang til i ruder og så inkassere håndens konge og bordets es i hjerter. Syd kom i klemme med spar 10-5 foran Vest's dame-7.

Modspillet ville givetvis have været endnu mere ud-

spekuleret, hvis Syd trods alt kun havde haft to trumfer og den hjerter D, som Vest fra begyndelsen havde placeret hos ham.

Men jeg havde faktisk så ondt af Nord-Syd, der havde spillet pænt, at jeg ikke kunne nænne at afsløre min oprindelige hensigt – nemlig at tage hjerterknibningen gennem Syd!

Tælle og tænke

Den norske landsholdsspiller Willy Varnås havde i europamesterskabet nu i år det ny norske bridgefænomen Tore Jensen som makker. I kampen mod England mødte de Tarlo-Rodrigue og i spil 32, det allersidste, sagde Tarlo efter at hans åbningsmelding på 4 hjerter var passet rundt: »Endelig fik jeg da også et spil« – Det første i hele kampen på hans hånd. Bagefter var han ikke fuldt så glad.

Fordelingen var:

Zone: Øst-Vest

Giver: Vest

Tarlo

♠ 10 3

♥ K D 10 8 6 5 2

♦ E 10

♣ 5 2

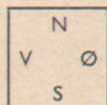
W. Varnås

♠ E 6 4

♥ 7

♦ 7 6 2

♣ E D 10 8 6 3

T. Jensen

♠ K D 9 7

♥ 9 3

♦ D 9 8 4 3

♣ 9 7

Rodrigue

♠ kn 8 5 2

♥ E kn 4

♦ K kn 5

♣ K kn 4

Meldingerne:

Vest

Nord

Øst

Syd

P

4 ♥

P

P

P

Øst spillede spar K ud fulgt af spar D, Vest lagde spar 6 og 4 – vi bruger omvendt styrkekald. Øst skiftede natur-

ligvis til klør 7, der blev stukket med kongen på bordet og esset hos mig. Hvad nu? Skal jeg tage mit spar E eller klør D – eller spille ruder. Tarlo havde til esset lagt klør 5 ... hvis makker havde haft klør 9 tredie ville han have spillet den og ikke klør 7 (vi bruger Schneider kald eller Malmø-markeringer, men med to så lige kort som ni og syv spilles nieren og ikke syveren) – altså spillede jeg klør D og for en gangs skyld havde det betalt sig at tage den lange tænkepause. Ikke fordi det gav noget større udslag – ved det andet bord gik Høie-Strøm en ned i 3 UT.

Den højere skole

Stig Werdelin har været i toppen af dansk bridge siden midten af halvtredserne, hvor han og hans broder, nu tilsyneladende tabt for bridgen, men i høj grad vundet for lægevidenskaben, spillede sammen og deltog i mesterskabskampe både ude og hjemme. Werdelin var kaptajn for det mesterrækkehold, der i år vandt Danmarksmesterskabet og hermed afbrød den serie af sejre, som Århus-holdet havde kunnet notere ubrudt gennem en lang år-række. Han sender – netop fra denne turnering – følgende spil, som blev et af de afgørende. Det forekom som første spil i anden halvleg i mesterskabskampens sidste runde – modstanderne var Svend Jørgensen-Per Broløs og Werdelin spillede her sidste afdeling af Danmarksmesterskabet ikke med sin sædvanlige makker – men, og med stort held, med Thor Ipsen som partner. Kampen var spændende, for Broløs holdet havde klaret sig meget smukt med nogle af de fra tidligere tider berømte veteraner – Otto Berg, Thorning og Linde Nielsen, som i kampen her ved halvtid førte med 17 IMP. Spillet byder – skriver Werdelin – udelukkende på meldemæssige problemer. Man kan se at kombinationen af 5-es-Blackwood og Culbertsons spørgemeldinger ikke var langt fra at føre til katastrofe.

Zone: Øst-Vest

Giver: Nord

Thor Ipsen

♠ E × × ×

♥ kn × ×

♦ E K D kn

♣ K ×

♠ × × × ×
♥ K 10 × ×
♦ × × × ×
♣ × × × ×

♠ ×
♥ E D × × × ×
♦ × ×
♣ kn 10 × ×

Werdelin

♠ K D kn × ×

♥ -

♦ × × × ×

♣ E D × ×

Meldingerne:

	Nord	Øst	Syd	Vest
	1 ♦	1 ♥	2 ♠	P
	4 ♥	P	4 UT	P
	5 UT	P	7 ♠	P
	P	P		

Det begyndte allerede ved Nord's åbningsmelding 1 ruder, som er begrundet i, at han er for stærk til 1 UT, som efter det anvendte system lover 15–17 honnørpoints.

Efter Østs dristige hjerterindmelding i zone bider Syd al skam i sig med et spring til 2 spar. Parret anvender overalt i systemet Acoplprincipperne, og den overordentlig fine tilpasning, der åbenbart findes mellem hænderne motiverer springmeldingen – og herefter er Nord ikke til at standse under Slem, hvis der da er hjerterkontrol hos Syd. Derfor spørgemeldingen 4 hjerter – svaret 4UT betyder netop en bekræftelse herpå. Det lover to esser og mindst anden kontrol i hjerter. Nord drømmer nu ikke om den mulighed at Syd har kunnet springe uden de to esser ... han glemmer den detalje i systemet, at det ene »es« kan være trumf konge! Gennem sin næste melding 5 UT spørger han herefter om trumfhonnørerne i den fastlagte farve – for eventuelt at havne i storeslem. Syd gav det obligatoriske svar: 7 spar!

Havde Syd haft en lille singleton i hjerter ville svaret – efter bogen – også have været 7 spar, men Syd kan af meldingerne forstå, at Nord ikke kan være stærk nok til også at have hjerter E, da han i så fald måtte have kunnet åbne med en 2-melding. Som den aktuelle hånd var, kunne Syd forholdsvis let gennemskue at »the missing link« ikke var spar, men hjerter E – hvorfor han trygt gik i 7 spar, som let kunne spilles hjem.

Held har ingen logik. I længden vil det udjævne sig – men udjævningen foregår ikke efter nogen regelmæssig kurve.

Hvis De sidder i held – spil mere:

Hvis De sidder i uheld – gå hjem.

(S. J. Simon)

Udødelige spil

Nogle af bridgens klassikere

Det publikum, der befolkede flodbådene på Mississippi i de store dage omkring århundredets begyndelse var ikke ligefrem det, man på fransk kalder »crème de la crème« – tværtom. Der går utallige historier om malefikanter og ildgerningsmænd, hvis bedrifter får de skrappeste af Mark Twain's til at lyde som eventyr for børn til at falde i søvn på. Heller ikke card-sharper's savnedes i selskabet. Den berømteste af alle hænder, velegnet til at tjene udplyndringsformål, var vel nok *The Famous Mississippi Hand*:

De træffer en godtroende fjerdmand til en bridge, ikke sandt – og dengang var det forøvrigt mest Whist. Spiller lidt med ham, lader ham vinde, og når han er godt varmet op får han følgende eventyrhånd:

Hjerterhånden fra Mississippi

	♠ 9 7 6 4 3										
	♥ -										
	♦ 10 8 5										
	♣ 10 7 4 3 2										
♠ E K D kn 10 5		♠ 8 2									
♥ 8 7 6 5 4 3 2		♥ -									
♦ -		♦ 9 7 6 4 3 2									
♣ -		♣ kn 9 8 6 5									
	<table border="1"><tr><td></td><td>N</td><td></td></tr><tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr><tr><td></td><td>S</td><td></td></tr></table>		N		V		Ø		S		
	N										
V		Ø									
	S										
	♠ -										
	♥ E K D kn 10 9										
	♦ E K D kn										
	♣ E K D										

Nu er den brave rejsende naturligvis ligeså speget, som de andre er røgede – og efter mange uægte meldinger

ender han i 7 hjerter, som bliver dobbelt ... og naturligvis redoblet. Der var dengang ingen grænser for, hvor mange gange man måtte redoble – og den gik til skyerne. De ser selv, at hånden kan aldrig give mere end lige netop hans seks top-trumfer. Ren og skær udplyndring!

Da Charles Goren udgav sin *Point Count Bidding* var han så forsigtig at understrege, at pointssystemet ikke dækkede alle situationer. Storeslemmen her vindes på 6 honnør-points – Mississippi hånden havde 32 – og gik 7 ned i 7 hjerter. Der skal normalt 25–26 til at vinde 3 UT.

De ekstreme hænder burde lære en og anden pointssluger, der tæller sig blind under meldingerne, at points er nok points, men der er også andet i bridge.

Den ægte, originale »Vienna Coup-hånd«

Spillet her har udelukkende historisk interesse. Det blev spillet i Wien i Whisten's dage. Fordelingen var:

	♠ E D				
	♥ 2				
	♦ E D 7 6 4 3				
	♣ E K D 3				
♠ 9 8 7 5 4 2	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ K 6
N					
V Ø					
S					
♥ 8 4		♥ 10 9 7 6 5			
♦ K 9		♦ kn 10 8			
♣ kn 10 9		♣ 8 6 5			
	♠ kn 10 3				
	♥ E K D kn 3				
	♦ 5 2				
	♣ 7 4 2				

– Jeg vil vinde alle 13 stik, udrød den berømte Wienermesterspiller, da han havde set sine egne og den blindes kort. Store væddemål blev indgået – det ville ikke ske idag, hvor Vienna Coup og Squeeze er velkendt. Syd kan se fire klørstik – Øst bliver squeezed på den fjerde klør. Squeeze i 3 farver. Kaster han for eks. en hjerter, gennemfører Syd sit Vienna Coup ved at trække spar E – og derpå

spiller hjerter fem gange ... og omhyggeligt skille sig af med spar D. Øst er så squeezed for anden gang. – Vienna Coup og Squeeze er faktisk en ganske banal manøvre – – trække et es uden at have kongen for at få squeezeen i gang. Og dog, skriver Le Dentu, der skulle gå mere end et kvart århundrede før andre end en ganske lille skare af topspillere lærte at udnytte disse nu dagligdags manøvrer ... som tusinder nu gør brug af.

Gør de forøvrigt ???

Hertugen af Cumberland's hånd

Hvis De nogen sinde får følgende kort op, skal De være forsigtig med at doble en storeslem, meldt hos fjenden – – hvis den da ikke er i spar, hjerter eller ruder. Med lidt held kan De selv vinde 5 UT – formentlig kun 4.

Det er ellers den slags kort, man drømmer om engang at få:

♠ E K D kn

♥ E K D

♦ E K D

♣ K kn 9

Selvfølgelig man man ikke sammenligne det selskab, som omgav kong George III.s søn, hertugen af Cumberland, med misdæderne fra Mississippi – men de to kortfordelinger har ikke meget at lade hinanden høre. Historien er aldrig dementeret, men derfor kan den selvfølgelig godt være sand! Hertugen var en passioneret whist-spiller og tog en dag ovenstående hånd op – hans modstander til venstre havde givet og meldte: *Klør er trumf!* Og da han så den blinde på bordet krævede han alle 13 stik! Hertugen tilbød ham et hvilket som helst væddemål – og mellem ugerne rundt om bordet blev vældige væddemål indgået.

Enden på historien er indlysende, når man ser på fordelingen. Alle 13 stik til Syd mod ethvert modspil – ruder rejses og Østs trumfer sidder til knibning.

Tyve tusind ikke devaluerede £ kostede disse pæne kort hertugen – fortæller altså historien!

♠ 9 8 5 2
 ♥ 10 4 3 2
 ♦ -
 ♣ 6 5 4 3 2

♠ 10 7 6 4 3
 ♥ kn 9 8 7 6 5
 ♦ kn 10
 ♣ -

♠ E K D kn
 ♥ E K D
 ♦ E K D
 ♣ K kn 9

♠ -
 ♥ -
 ♦ 9 8 7 6 5 4 3 2
 ♣ E D 10 8 7

Ingen opnår at spille en virkelig god bridge, selv ikke de dygtigste internationale spillere, – før de gennem lang tid har spillet høj pengebridge. Faktisk helst til takster, de slet ikke har råd til . . .

(Herman Dedichen, bridgeforfatter, gastronom, honorær sekretær i European Bridge League)

Fem fornemme problemer

José Le Dentu
Nogle nødder at knække

Hvis nogen af denne bogs læsere interesserer sig særligt for bridge-opgaver – altså virkelige opgaver i den højere skole – kan vi anbefale købet af José Le Dentu's omfangsrige og også på andre områder ganske overordentlig interessante bog: *Bridge à la une ...* Hvad titlen betød havde jeg ærlig talt ikke ringeste begreb om, og det voldte meget besvær at få oversættelsen. Men Le Dentu er journalist – og La Une betyder side 1, så titlen ville på dansk være: Bridge på forsiden!

Alle de følgende fem problemer er hentet fra hans bog – og kommentarerne er også Le Dentu's.

Vi begynder med *Lenz' storeslem*. Tyvernes berømte bridgeekspert, Sidney Lenz, var også en fremragende problemforfatter. Følgende anses for et af hans fineste – fordi modspillet muligheder gennemanalyseres, og spillerens afværgeteknik belyses.

Det hævdes at to af tidens mest berømte bridge-analytikere lod sig lukke inde i et hotelværelse en hel nat, udelukkende for at gennemgå mulighederne i dette spil. De var på sindssygens rand, da de blev lukket ud næste morgen – og ikke havde fundet løsningen. Senere viste det sig, at den der havde skrevet opgaven ned for dem, ved en sjuskefejl var kommet til at give Vest's spar 10 til Øst – og så er opgaven uløselig!

Men her har De den rigtige fordeling i verdens mest berømte bridgeopgave. Den blev første gang offentliggjort i 1928 som led i en problem-konkurrence med over 20.000 deltagere. Kun for 550 af dem lykkedes det at give et fornuftigt svar på opgaven. Le Dentu tilføjer, at hvis han i dag offentliggjorde samme opgave i en stor avis, ville

han formentlig få et omtrent lige så stort antal løsninger – men antagelig ville mindst de 500 af de 550 være forkerte! Så lidt tillid har en moderne bridge-ekspert til publikum af i dag!

Lenz' storeslem

	♠ 5											
	♥ 8 5											
	♦ E K 7											
	♣ E K 8 5 4 3 2											
♠ K 10 7 ♥ 9 ♦ D 10 8 3 ♣ D kn 10 9 7	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 100px; height: 100px; margin: auto;"> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: top;">V</td> <td style="text-align: center; vertical-align: top;">N</td> <td style="text-align: center; vertical-align: top;">Ø</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center; vertical-align: bottom;">S</td> <td></td> </tr> </table>	V	N	Ø					S		♠ 8 6 4 3 2 ♥ D 7 6 2 ♦ kn 6 2 ♣ 6	
V	N	Ø										
	S											
	♠ E D kn 9											
	♥ E K kn 10 4 3											
	♦ 9 5 4											
	♣ –											

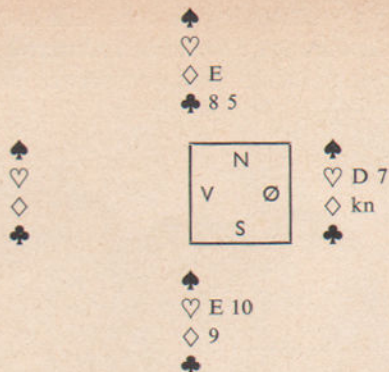
Vest's udspil er klør D, og Syd skal mod ethvert modspil vinde storeslem i hjerter. Prøv nu selv, før De snyder Dem til at læse løsningen:

Denne opgave har sin særlige skønhed ved at samtlige varianter indeholder et klassisk kup.

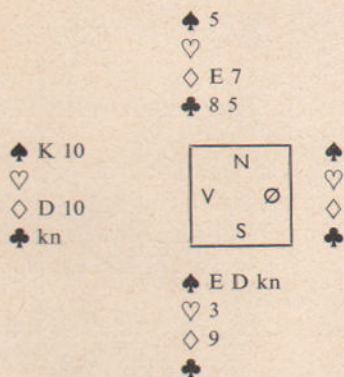
Lad os se på den første mulighed. Syd tager med den blinde's klør E og kaster en ruder fra hånden. Syd spiller derefter klør K fra den blinde.

1) Hvis Øst stikker, stikker Syd over, rejser sine spar og fanger hjerter D.

2) Hvis Øst på klør K kaster en spar, så stikker Syd kongen. Derefter trækker han spar E og kniber spar K baglæns ved at stikke med den blinde's hjerter 5. Så foretager han hjerterknibningen og spiller sine rejste spar. Trækker hjerter K, går tilbage til den blinde med ruder E og spiller igen klør, som Øst er nødt til at trumfe, og som Syd overtrumfer. De sidste tre kort sidder nu således:

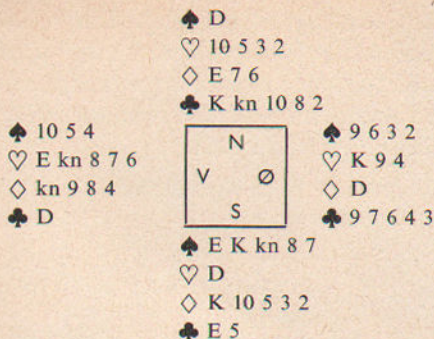

3) Hvis Øst i stedet kaster en ruder, kaster Syd en spar, foretager hjerterknibningen og går over på bordet på ruder, kniber igen i hjerter og trækker alle sine trumfer, således at Vest squeezes to gange. Kortene sidder nu således:

På den sidste trumf kommer Vest ud for en kaskadesqueeze. Hvis han for eksempel kaster en ruder, trækker Syd ruder E og derefter kan ruder 7 squeeze Vest anden gang (i spar og klør), for Øst's kort spiller ikke længere nogen rolle.

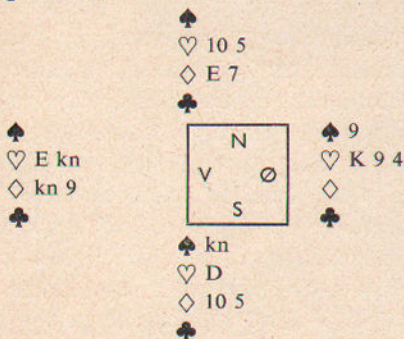
De fire enker

Vest spiller sin blanke klør D ud, og Syd skal kunne vinde lilleslem i spar imod ethvert forsvar.

Løsningen er at eliminere trumferne, klør E, spar D, ruder K, på hvilken ruder D falder, og så spille på at squeeze Vest i hjerter og ruder. Syd må dog ikke trække den fjerde trumf, men håbe på at den sidder hos Øst og passe godt på at beholde bordets femte klør.

Stillingen er så:

Hvis Øst ikke har flere ruder, må Vest sidde med hjerter E-kn eller mindre sandsynligt hjerter E-K, hvorpå Syd spiller sin stående spar kn. Hvis Vest nu vil undgå at blive sat ind på hjerter, må han kaste sit es. Men dette fornemme forsvar resulterer i, at den blinde kan gøre et endnu elegantere stik, idet hans hjerter 10 kan blive god.

To af samme type

Det er højst sandsynligt at læseren ved at se hele kortfordelingen kan klare de to problemer her. – Det er faktisk ikke problemer, men to spil, der virkelig er forekommet, det ene i Brisbane i Australien i en turnering, og det andet er spillet i Tyskland i 1961.

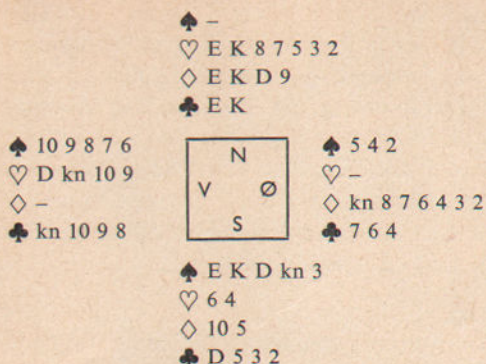
La Passarelle Invisible (Den usynlige bro)

	♠ E K D kn 5										
	♥ –										
	♦ D 10 9 5 4 3 2										
	♣ E										
♠ –		♠ 10 8 7 6 4 3									
♥ 9 8 6 4		♥ 7 5 3 2									
♦ E K kn 8 7 6		♦ –									
♣ kn 10 3		♣ 9 8 4									
	<table border="1"><tr><td></td><td>N</td><td></td></tr><tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr><tr><td></td><td>S</td><td></td></tr></table>		N		V		Ø		S		
	N										
V		Ø									
	S										
	♠ 9 2										
	♥ E K D kn 10										
	♦ –										
	♣ K D 7 6 5 2										

Nord-Syd er endt i en lilleslem i hjerter, der skal spilles af Syd, efter at Vest har meldt i ruder og Øst i spar. Syd stikker Vest's udspil ruder K og bliver straks klar over at skal han kunne vinde sin kontrakt, må trumferne sidde fornuftig fordelt. På den anden side er det helt indlysende at Vest ikke har nogen spar, og at de tre sidste kort hos ham må være i klør. Efter at trumferne er spillet, og klør E er trukket, drejer det sig altså nu om at kunne komme tilbage på hånden. Er der nogetsomhelst andet kort, der kan give denne indgang til de stående klør end lige netop spar 9? Men hvordan skal man kunne betjene sig af denne usynlige bro? Jo, simpelthen ved at kaste spar E, K, D, kn på sine trumfer. Derefter spille klør E og spar 5 uden at bryde sig om hvorvidt Øst stikker den eller ikke, fordi Øst er nødt til at spille enten spar eller klør igen. Det kan tilføjes at slemmen i klør på den anden side er uigennemførlig, hvis Øst laver upper-cut ved at stikke ruder K med klør 8. Herved kan Vest ikke undgå at få to trumfstik.

Forbindelsen igen –

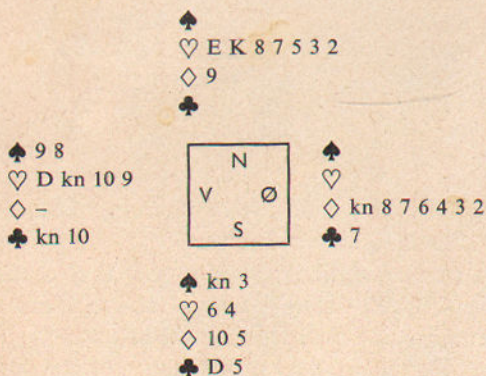
Det tyske spil ser sådan ud:

Her er det igen forbindelsen mellem Nord og Syd, som volder vanskeligheder – ja, faktisk forekommer afbrudt. Men dog ikke helt, for det er igen den usynlige bro, som her er ruder 10, der gør det muligt for Syd at komme tilbage på hånden i rette øjeblik.

Syd skal vinde 6 UT mod ethvert modspil.

Vest åbner med spar 10. Det er nødvendigt for Syd allerede fra første stik at afblokere ruderne på bordet, og på spar E, K, D kaster han ruder E, K, D fra den blinde. Så trækker han klør E og K for at opnå følgende ganske morsomme situation:

Han spiller ruder 9 fra bordet – og tager syv stik mod ethvert modspil:

1) Øst lader ruder 9 gå, og Syd tager ruder 10. Vest kan ikke kaste hjerter 9, fordi Syd herved vil kunne gennemføre »coup en blanc« i hjerter. Hvis han kaster klør eller spar, rejser et ekstra stik hos Syd, og så squeezes han engang til.

2) Hvis Øst stikker med ruder kn, hvorpå Vest kaster en hjerter, må han enten spille endnu en ruder eller klør, hvorved Syd kommer ind på Damen og på ruder 10 bliver Vest nu squeezet i tre farver.

Labyrinten

Hvis De er virkelig kender af problemer og har et par timer til rådighed, så tøv ikke med at begive Dem ind i denne smukke labyrint! Jo, Ariadne-tråden findes, – men det *kan* være svært at opdage den. Løsningen er pragtfuld. Visse eksperter har brugt mere end en halv time for at komme til målet, medens andre – der ikke har tænkt sig nær så meget om – klarer opgaven på fem minutter. For- delingen er:

♠ E K 9	♠ –	♠ 5 4			
♥ D kn 7 6 5	♥ E	♥ 10 9 8 4 3 2			
♦ D 5 4 3	♦ kn 10 9 8 7	♦ –			
♣ 3	♣ E D 10 9 8 7 2	♣ K kn 6 5 4			
	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	
N					
V Ø					
S					
	♠ D kn 10 8 7 6 3 2				
	♥ K				
	♦ E K 6 2				
	♣ –				

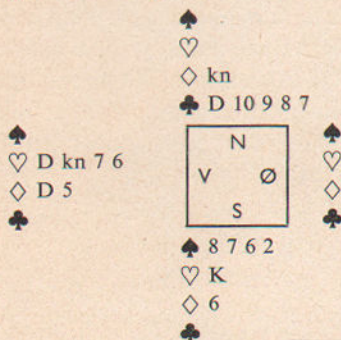
Vest spiller klør 3 ud. Syd skal kunne klare lilleslemmen i ruder mod ethvert forsvar.

Løsningen er smuk, fordi det, der skal opnås, er så uendelig simpelt – nemlig ikke at afgive andre stik end trumf dame, som sidder fjerde hos Vest.

Ved et hurtigt blik på problemet viser det sig at man

skal udnytte sparfarven og ikke klørerne – de er kun anbragt sådan for at fungere som øjenforblændelse! På den anden side er det også nødvendigt at sørge for tilstrækkelig mange indgange hos Syd. Altså er to manøvrer nødvendige: Rejse spar og af blokere hjerter E, så hjerter K kan blive indgang. Altså: Hvis Syd er så meget prima-donna, at han vil imponere uglerne virkeligt, så stikker han klør E med ruder 2 hjemme. Han spiller derefter spar D, som Vest stikker, og den blinde trumfer. Syd går tilbage på hånden ved at spille trumf, spiller igen spar – knægten som dækkes af esset – og trumfes hos den blinde. Og så kommer Syd ind på hånden igen med ruder E, trækker spar 10, som nu står, og passer godt på at kaste den blindes hjerter E. Havde Vest ladet spar D gå, skulle hjerter E være kastet allerede da.

Stillingen er nu følgende:

1) Hvis Vest nøjes med at trumfe lavt, overtrumfer den blinde og spiller klør, som hånden stikker med ruder kn. Vest trumfer over, men må nu give spilleren rest, for han har intet andet udspil end hjerter.

2) Hvis Vest stikker med ruder D, undertrumfer den blinde for at blive af med ruder kn, og Vest er nu nødt til at overgive sig til Syd med enten hjerter- eller ruderudspil.

Jo, det er et virkeligt drømmeproblem, men på den anden side ikke overvældende svært. Da Le Dentu i sin tid bragte det i en af sine artikler i Frankrig, fik han 190 rigtige svar – uden at der var lovet nogensomhelst præmie.

Magyarernes hovedbrud!

I konkurrencen om hvilket bridge-problem der er det sværeste i verden kommer følgende højt op på rangstigen. Det udløste for nogle år siden en voldsom polemik mellem de fornemste eksperter. Jean Besse sendte opgaven til en kollega med de smigrende ord »at her er en lille ting, du sikkert kan klare på en halv times tid«. Det var til polyteknikeren Pierre Détappe – men han måtte bruge over en time til at løse problemet.

– Jeg skammede mig slet ikke, for det viste sig at Jean Besse selv havde brugt mere end den halve time, sagde han.

23. juni 1954 skrev den store matematiker Robert Lattès, der året efter blev verdensmester i bridge, for sit vedkommende:

– Dette problem er meget morsomt og meget smukt, – men det er bestemt ikke verdens sværeste. Der findes opgaver af Lenz og Pawle, som ligger langt langt højere, og i forhold til dem forekommer dette ganske overordentlig enkelt! I øvrigt har jeg fundet ud af det på fire minutter!

Denne sidste påstand virker unægtelig noget eksplosiv, – her har De nemlig opgaven, der skyldes den berømte ungare Robert Darvas.

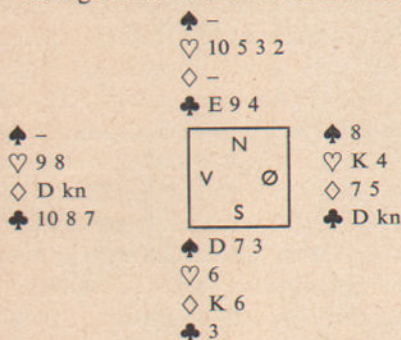
Kortfordelingen er følgende:

	♠ kn 10 6										
	♥ kn 10 5 3 2										
	♦ 10										
	♣ E 9 4 2										
♠ 9 5		♠ K 8 4									
♥ 9 8 7		♥ K D 4									
♦ D kn 9 8		♦ 7 5 4 3									
♣ 10 8 7 6		♣ D kn 5									
	<table border="1"><tr><td></td><td>N</td><td></td></tr><tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr><tr><td></td><td>S</td><td></td></tr></table>		N		V		Ø		S		
	N										
V		Ø									
	S										
	♠ E D 7 3 2										
	♥ E 6										
	♦ E K 6 2										
	♣ K 3										

Spar er trumf.

Udspillet er klør 6, og Syd skal vinde lilleslem mod et hvilket som helst forsvar.

Syd vinder stikket med klør K for senere at kunne udnytte esset på bordet. Så trækker han ruder E, trumfer en ruder med spar 6 og spiller spar kn, som Øst dækker for at forhindre Syd i øjeblikkelig at fremtrylle tolv stik ved to knibninger. Syd stikker kongen med esset og går tilbage på bordet med spar 10 for at spille hjerter kn, som Øst må dække med damen. Syd har nu en smuk 7-korts anretning – som godt kan forekomme en smule ufordøjelig!

Spar er altså trumf. Syd skal spille ud fra hånden og tage seks stik.

Der er disse muligheder: Efter at Syd har spillet to gange trumf og kastet to hjerter herpå, og Øst-Vest har været nødt til hver at holde to hjerter, hvis Syd skulle spille hjerter 6 for at rejse hjerter 10 eller hjerter 5, er problemet:

1) Vest kaster sine to ruder og Øst en klør. Syd trækker så sin sidste spar og kaster hjerter på bordet. Vest kaster en klør og er squeezet. Hvis han kaster sin sidste klør, kan Syd knibe her, og hvis han kaster en ruder, så bliver ruder 6 god.

2) Hvis Vest kaster to klør og Øst en ruder, spiller Syd ruder K og lægger klør fra bordet, hvorefter klør E trækkes, og en klør trumfes, medens Vest, som ikke har andet end hjerter 9- 8 og ruder D, må kaste en hjerter (for ellers ville ruder 6 blive god). Syd spiller imidlertid hjerter 6 til hjerter 9, hjerter 10 og hjerter K. Ved sidste stik har Øst så kun hjerter 4 og Nord hjerter 5.

Lidt teknisk lærdom

Coups, Squeezes, Slutspil

Ved Aksel J. Nielsen

Selvom ethvert tilløb til begrebet lærebog er søgt undgået, har redaktionen dog bedt vor fremragende ekspert, ikke mindst i modspillet teknik, Aksel J. Nielsen, bringe nogle få eksempler på de mere letfattelige af de i bridgen hyppigt forekommende særlige spillemetoder, hvoraf mange har været kendt fra whistens dage – Coups og Squeeze. At lave et godt kup ved rigtig teknisk udnyttelse af kortene eller at klemme modstanderen i Squeezens skruestik er noget af det morsomste, man oplever i spillet. Der er et utal af andre end de her nævnte – men hvis man læser de følgende, risikerer man en skønne dag til ens egen største forbavselse at konstatere, at man selv har præsteret den nydeligste squeeze eller et elegant coup.. som man så kan læse om – og måske lære en anden gang at gennemføre bevidst.

Bath Coup

Som coup betragtet er Bath Coup et rigtigt bondefangerkneb, som sjældent lykkes over for gode spillere, men det er naturligvis virksomt, når spilleren ikke vil have sit hold i udspilsfarven ødelagt med det samme og ved hjælp af kuppet kan tvinge modspilleren til at skifte til en anden farve.

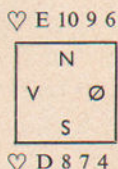
	♠ 9 6 4							
	♥ E K D							
	♦ 5							
	♣ E D 10 9 5 2							
♠ K kn 7 ♥ 6 4 ♦ K D 10 9 3 ♣ K kn 7	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 80px; height: 80px; margin: auto;"> <tr> <td style="text-align: center; padding: 5px;">N</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; padding: 5px;">V</td> <td style="text-align: center; padding: 5px;">Ø</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center; padding: 5px;">S</td> </tr> </table>	N		V	Ø		S	♠ 10 8 3 ♥ 7 5 2 ♦ 8 7 6 ♣ 8 6 4 3
N								
V	Ø							
	S							
	♠ E D 5 2							
	♥ kn 10 9 8 3							
	♦ E kn 4 2							
	♣ –							

Imod Syds 6 hjerter kontrakt spiller Vest ruder K ud, og Syd lægger ruder 4 til. Hvis Vest, der savner ruder 2, lader sig lokke til at fortsætte i ruder, er det et vellykket Bath Coup, og Syd får kastet to spar fra bordet. Men Vest bør selvfølgelig ikke gå i en sådan fælde.

Det er faktisk mere aktuelt med, hvad man kan kalde et Pseudo Bath Coup, hvor Syd savner knægten og falder fra, og Vest ikke tør fortsætte farven af frygt for Bath Coup.

The Culbertson Coup

I Culbertsons Encyclopedia of Bridge gives dette eksempel:

Syd må kun afgive ét hjerterstik, og den bedste chance er at spille damen ud og lade den løbe. Går kongen hjem hos Øst, forsøger Syd næste gang at knibe knægten hos Vest, idet Syd spiller på chancen for delte honnører eller begge hos Vest. Kun hvis Øst har dem begge, taber Syd ved denne spillemåde.

I ovennævnte værk opgives det, at The Culbertson Coup har fået dette navn, fordi Ely Culbertson var den første ekspert til at analysere og omtale det.

Andetsteds fortæller Culbertson dog selv, at han lærte det under et ophold i Paris af en franskmænd, der ellers ikke kendte meget til bridge.

Imidlertid har vi kendt denne spillemåde her i Danmark, længe før kontraktbridgen blev opfundet, og længe før Ely Culbertson anede noget om bridge. Det blev lanceret allerede i 1917 af E.F. Wichmand, efter hvem det blev kaldt Wichmand-knibningen – men det kunne Culbertson jo ikke vide.

Le Coup du Diable

Også kaldet *Le Coup d'Étouffement* og *Smother Play*: Djævlékup og Kvælerkup.

Det går ud på at »kvæle« f.eks. kongen fjerde foran esset tredje i trumf, så kongen ikke får stik, men kan også gå længere ned i graderne.

	♠ K D 7 6										
	♥ E 6 4										
	♦ 10 4										
	♣ E 8 7 2										
♠ kn 10 9 8		♠ 4									
♥ K 7 5 3		♥ -									
♦ E K		♦ D kn 8 7 6 5 2									
♣ K D 10		♣ 9 6 5 4 3									
	<table border="1"><tr><td></td><td>N</td><td></td></tr><tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr><tr><td></td><td>S</td><td></td></tr></table>		N		V		Ø		S		
	N										
V		Ø									
	S										
	♠ E 5 3 2										
	♥ D kn 10 9 8 2										
	♦ 9 3										
	♣ kn										

Kontrakten er 4 hjerter hos Syd, og Vest tager to ruderstik, hvorefter han skifter til klør K. Syd stikker med esset og trumfer sig hjem på en klør for at spille hjerter D ud og fortsætte med knægten. Vest lader naturligvis gå i forventning om et sikkert trumfstik, men Syd spiller spar 2 til damen for at trumfe en klør, trækker spar E, spiller spar 3 til kongen og spiller klør 8, som Øst stikker med klør 9, medens Syd kaster spar 5 og Vest spar kn.

Syd og Vest har hver to trumfer tilbage, bordet hjerter E og en spar, og når Øst nu må spille ruder eller klør til tre dobbelt renonce, bliver Vests hjerter K kvalt. Sætter han den på, stikker bordet over, og lægger han den lille trumf, er stikket Syds, idet bordet kaster spar og har hjerter E til sidst.

Le Coup en passant

går ud på at få en trumf hjem, som fjenden havde kunnet trække, hvis han havde været inde – og må altså ikke for-

veksles med Le Coup en blanc, der simpelthen går ud på straks at afgive taberen i en farve, der herefter forventes godspillet med topkort som indkomst.

♠ K kn 9 6 4	♠ E 5 3		♠ 10 8 7
♥ D 10 7 6	♥ E K 5 3	N	♥ 9 4 2
♦ E K D 7	♦ 9 8 6 4	V Ø	♦ 10 5 3
♣ -	♣ 10 3	S	♣ D kn 9 8
	♠ D 2		
	♥ kn 8		
	♦ kn 2		
	♣ E K 7 6 5 4 2		

Syd er kommet i 3 klør, og Vest spiller to gange ruder fra toppen og fortsætter med ruder 7. Syd trumfer tredje omgang med klør 2 og trækker de to højeste klør. Så spilles en hjerter til bordet for at trumfe den sidste ruder med klør 4. Øst kaster en hjerter, for hvis han stikker med en af sine store trumfer, kaster Syd en spar. Bordet spilles ind igen i hjerter for at trumfe en hjerter med klør 5, medens Øst nu kaster en spar. Endelig spiller Syd spar til esset for at spille bordets sidste hjerter, og lige meget, hvad Øst gør, får Syd en af sine små trumfer hjem »en passant«. I alt seks trumfstik og bordets tre topkort.

Deschappelles Coup og Merrimac Coup

Disse to coups er ikke alene beslægtede, men udføres på nøjagtigt samme måde – som regel af modspillet – ved at ofre et højt kort, oftest en konge, for f.eks. at fjerne et blokerende es hos fjenden.

Den eneste forskel er formålet. Det »ægte« Deschappelles Coup, opfundet af den franske whistekspert Guillaume le Breton Deschappelles i første halvdel af forrige århundrede (han døde 67 år gammel i 1847), tilsigter at forsøge

at skabe indkomst for makker. Men jeg vil hellere demonstrere det med et spil fra vor egen tids bridge:

Giver: Syd.

Zone: Alle.

	♠ K 6 3				
	♥ K 8				
	♦ E kn				
	♣ E K kn 7 6 2				
♠ kn 8 ♥ kn 7 6 5 4 2 ♦ D 6 5 ♣ 9 5	<table border="1" style="margin: auto; border-collapse: collapse;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ 10 9 5 4 ♥ E D ♦ K 8 3 2 ♣ D 10 3
N					
V Ø					
S					
	♠ E D 7 2				
	♥ 10 9 3				
	♦ 10 9 7 4				
	♣ 8 4				

Meldinger:

	Syd	Nord
	P	1 ♣
	1 ♠	3 ♣
	3 UT	

Nord skulle selvfølgelig selv have meldt 2 UT i stedet for 3 klør. Nu spillede Vest hjerter 5 ud. Øst tog to hjerterstik og skulle forsøge at få makker ind. Den eneste chance var, at Vest havde ruder D, og Øst ofrede derfor ruder K, der blev stukket med bordets es. Syd gik hjem i spar for at knibe klør. Øst kom ind og fortsatte i ruder. Vest havde ganske rigtigt damen og tog fire hjerterstik, så kontrakten gik fire ned.

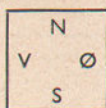
Det andet formål, som for øvrigt forekommer langt hyppigere, er at slå indkomsten til en endnu ikke godspillet langfarve væk fra en af spillernes hænder, oftest fra bordet, fordi det er synligt for alle, men det var jo ikke tilfældet i whistens epoke. I denne forbindelse har det været kaldt »falsk« Deschapelles Coup, men amerikanerne har døbt det om til Merrimac Coup, fordi taktikken minder om den, den amerikanske marine benyttede under den spansk-amerikanske krig ved at sænke krigsskibet »Merrimac« i Santiagos havn for at spærre den spanske flåde inde:

Giver: Nord.

Zone: Alle.

♠ D kn 7 3
♥ 9 8 5 2
♦ kn 6 3 2
♣ 5

♠ 6 4
♥ E 7
♦ 8 5 4
♣ K D kn 6 3 2

♠ E 9 5 2
♥ K 10 6
♦ D 10 9
♣ E 8 7

♠ K 10 8
♥ D kn 4 3
♦ E K 7
♣ 10 9 4

Meldinger:

	Nord	Syd
1	♣	1 ♥
2	♣	3 UT

Vest spiller spar 3 ud, og Øst stikker med esset. I stedet for automatisk at spille spar igen må Øst først og fremmest forhindre spilleren i at tage fem klørstik og slå indkomst-kortet væk. Det gør han med et Merrimac Coup – hjerter K ud og hjerter igen, hvis bordet ikke stikker med det samme. Når Syd senere spiller på klørfarven, holder Øst klør E oppe til tredie omgang og spiller så først spar. Syd kan kun få otte stik og går altså én ned.

Reverse dummy

På dansk sådan noget som »omvendt blind« – en spille-måde, der går ud på, at forøge de naturlige trumfstik ved at bruge den lange trumfhånd (som regel spillerens hånd) til at trumfe den korte trumfhånds tabere og senere trække fjendens trumfer med den korte hånds trumfer (som regel bordet), medens spillerhånden kun har tabskort tilbage at lægge til.

Mærkeligt nok overses denne spillemåde tit selv af øve-spillere. Eksemplet her blev spillet i Warburg-turneringen for ca. 20 år siden.

Giver: Syd.

Zone: Alle.

Henning Pedersen

♠ kn 10 7

♥ E K kn

♦ K 7 6

♣ 10 8 6 4

Svend Carstensen

♠ 9 4

♥ 9 5

♦ D kn 10 9

♣ kn 7 5 3 2

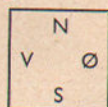
Svend Halvorsen

♠ E 8 2

♥ 7 6 3 2

♦ 5 3 2

♣ K D 9

Aksel J. Nielsen

♠ K D 6 5 3

♥ D 10 8 4

♦ E 8 4

♣ E

Meldingerne begyndte således:

Syd	Nord
1 ♠	2 ♥
4 ♦ ?	5 ♥
6 ♥	-

hvorefter Henning Pedersen sluttede af på sin karakteristiske lune måde: – Jeg tror, den ligger bedre i 6 spar!

Vest spillede klør K ud. Syd stak med esset og spillede spar K, som Vest stak for at trække klør D. Syd trumfede imidlertid med spar 3, og spillede spar 5 til bordets tier. Da alle bekendte, trumfede Syd uden et sekunds betænkning en klør med spar 6, gik over på hjerter K for at trumfe den sidste klør med spar D og spillede bordet ind på ruder K. Spar kn trak fjendens sidste trumf, medens Syd kastede sin tabsrunder, og efter at have taget bordets hjerter E havde Syd rest på hånden.

The Coup without a name

Dette coup går i korthed ud på at sabotere fjendens forbindelseslinier.

Giver: Øst.

Zone: Ingen.

♠ D 10 9 3

♥ 7 5

♦ E K

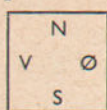
♣ E K D 10 5

♠ 5

♥ 10 9 2

♦ 9 8 7 4 2

♣ 7 6 4 2

♠ K kn 4

♥ E K D kn 6 3

♦ D kn 6

♣ 9

♠ E 8 7 6 2

♥ 8 4

♦ 10 5 3

♣ kn 8 3

Meldinger:

Øst

Syd

Vest

Nord

1 ♥

P

P

D

3 ♥

3 ♠

P

4 ♠

D

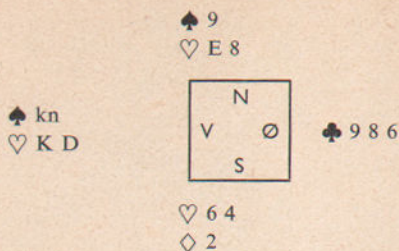
Vest spillede hjerter 10 ud. Da Øst stak over med knægten og skiftede til klør 9, var det tydeligt, at det var en singleton, og at han regnede med – efter en sikker indkomst i trumf – muligheden af at spille Vest ind på hjerter 9, så Vest kunne give ham en klørtrumpfning.

Det var endvidere sandsynligt, at Øst havde alle de manglende honnørkort, og Syd ødelagde derfor Østs plan ved – efter at have stukket klør 9 på en af hænderne – at trække bordets ruder E og K og derefter spille spar D. Øst satte kongen på, og Syd stak med esset. Nu spillede Syd ruder 10, og da Vest ikke kunne stikke, kastedes bordets hjerter 7! Øst fik ruderstikket i stedet for et hjerterstik, men den lille trumf fik han aldrig hjem, da han ikke længere kunne få Vest ind.

SQUEEZE

Ordet squeeze er gledet ind i vor bridgeterminologi uden oversættelse. At blive squeezed betyder egentlig at blive klemt op i et hjørne, hvilket i bridge vil sige at blive tvunget til at forkaste sig. I modsætning til de fleste af de finere coups er squeeze en dagligdags fænomen, der tit virker

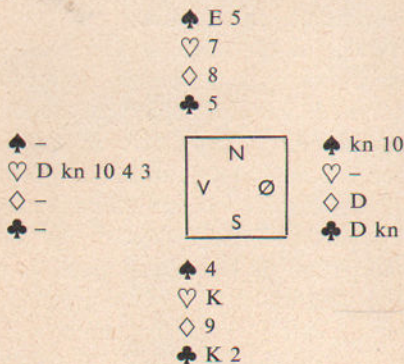
ganske af sig selv, når spilleren trækker alle sine frikort, og der opstår en situation som f.eks. denne:

Ruder er trumf, og når Syd nu spiller ruder 2, er Vest squeezed. Kaster Vest spar kn, lægger bordet hjerter 8, og lægger Vest en hjerter, kan bordet undvære spar 9. I begge tilfælde har bordet rest.

Progressiv squeeze

Har den samme modspiller hold i tre farver, gælder det om at bringe ham i en situation, hvor han squeezees progressivt:

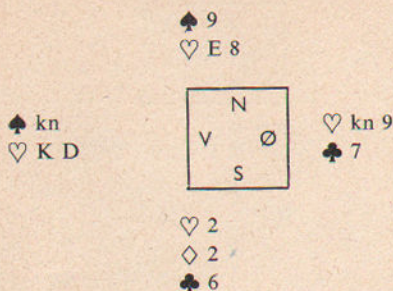

Uden trumf.

Syd skal have alle fem stik og spiller hjerter K ud. Øst kan ikke undvære noget kort. Kaster han f.eks. ruder D, squeezees han på ny, når Syd trækker ruder 9, og kaster Øst et sort kort, tager Syd to stik i denne farve og squeezeer Øst på ny.

Dobbeltsqueeze

Dobbeltsqueezeen virker, når begge modstandere kommer i vanskeligheder, fordi de foruden at holde hver sin farve er fælles om at holde en tredje farve:

Når Syd spiller ruder 2 ud, må Vest kaste hjerter D, for at bordets spar 9 ikke skal blive god. Så kaster bordet spar 9, der har aftjent sin værnepligt, og Øst er uhjælpelig fortabt.

At squeeze den samme modstander i tre farver kaldes også triple squeeze, men da dette egentlig antyder, at det er tre modstandere, der squeezees, må progressiv squeeze være korrektere.

For at få den rigtige slutposition frem er det ofte nødvendigt at overlade fjenden et stik tidligt i spillet. Gøres dette ved at spille et lille kort ud i en farve, hvor spilleren disponerer over alle topkortene, kaldes squeezeen under-søisk.

Trumfsqueeze

Trumfsqueezeen er den fineste af alle, og den ses heller ikke så tit. Forskellen mellem en almindelig squeeze og en trumfsqueeze demonstreres tydeligt af dette eksempel:

Giver: Øst.

Zone: Alle.

♠ E 5 4

♥ 10 7 6 3

♦ E kn 7

♣ K 6 2

♠ 8 2

♥ 5 2

♦ 8 6 4 3 2

♣ 9 8 5 3

♠ K D 10 9 7

♥ -

♦ K D 10 9

♣ D kn 10 4

♠ kn 6 3

♥ E K D kn 9 8 4

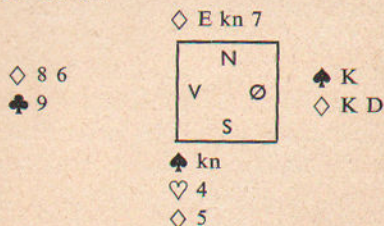
♦ 5

♣ E 7

Meldinger:

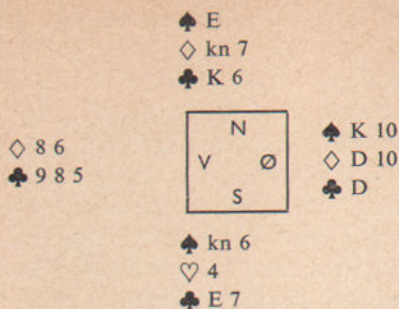
	Øst	Syd	Vest	Nord
	1 ♠	3 ♥	P	4 UT
	P	5 ♥	P	6 ♥

Vest spiller spar 8 ud, og Øst får stikket for damen. Hvis Øst nu spiller klør D ud, stikker Syd med esset og trækker to gange trumf. Så trækkes spar E og klør K (dobbel Vienna Coup) og derefter yderligere fire gange trumf, så situationen bliver:

Når hjerter 4 spilles ud, er Øst squeezed. Kaster han spar K, får Syd spar kn hjem, og kaster han ruder D, har bordet to ruderstik.

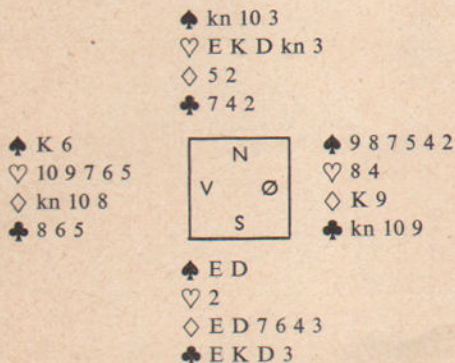
Denne squeezesituation i forbindelse med dobbelt Vienna Coup kan Øst imidlertid forhindre ved i andet stik at spille ruder K ud i stedet for klør D. Alligevel vinder Syd, men kun ved at ty til den vanskelige trumfsqueeze. I dette tilfælde skal han bevare topkortene i de andre farver og trække alle trumfer undtagen én. Derved kommer der en helt anden situation frem:

I stedet for den sidste trumf (som i en almindelig squeeze) trækker Syd nu klør E og K. Kaster Øst spar 10, trækkes spar E, ruder 7 trumfes, og spar kn er god. Kaster Øst derimod ruder 10, trumfes ruder 7 straks med hjerter 4, og spar E giver indkomst til den godspillende ruder kn.

Vienna Coup

Som allerede antydnet i forrige kapitel er Vienna Coup (enkelt eller dobbelt) også en slags squeeze. Det særlige kendetegn er, at spilleren for ikke at squeeze sig selv må trække et (eller flere) topkort fra en af hænderne, så fjenden får højeste kort i farven. Det originale – såkaldt »store« – Vienna Coup skal stamme fra whistens dage, d. v. s. omkring 1864, da det i Wien kom frem som et problem, der satte alle løsereksperterne grå hår i hovedet:

Syd spiller ud og skal med klør som trumf tage alle tretten stik.

Syd spiller fire gange klør, og allerede i fjerde stik er Vest squeezed. Han kaster bedst en hjerter. Tager Syd nu bordets fem hjerterstik, skal han kaste før Vest, og Vest kaster bare samme farve som Syd. Tiden er derfor inde til at foretage Vienna Coup. Det sker ved at trække spar E før de fem gange hjerter. Nu kan Syd kaste spar D og holde tre ruder, men af hensyn til bordets spar kn må Vest holde spar K og kaste en ruder, og med en knibning tager Syd de tre sidste stik i ruder.

Det er ikke helt forkert, når Vienna Coup populært betegnes som et påfund, der gør det muligt for spilleren at undgå at squeeze sig selv, når han skal squeeze fjenden.

Dobbelt Vienna Coup

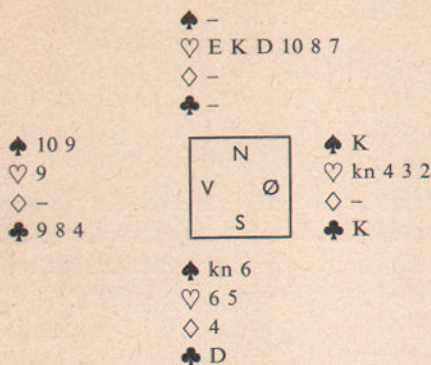
Hvis spilleren trækker topkortene i to farver, så fjenden får højeste kort i farverne, bliver det til et dobbelt Vienna Coup. Det mest fantastiske Vienna Coup, jeg har set, finder jeg i *The Bridge World's* sidste nummer, lige inden bogen går i trykken, i en artikel af Olle Holmgren, Sverige:

♠ 10 9 7	♠ 8 5 4	♠ K D 3 2			
♥ 9	♥ E K D 10 8 7	♥ kn 4 3 2			
♦ 9 8 7 3 2	♦ -	♦ 6			
♣ 9 8 4 3	♣ E 7 6 5	♣ K kn 10 2			
	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 60px; height: 60px; margin: auto;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	
N					
V Ø					
S					
	♠ E kn 6				
	♥ 6 5				
	♦ E K D kn 10 5 4				
	♣ D				

Kontrakten er 7 UT. Egentlig spiller Vest spar ud, men for ikke at få et automatisk, men et rigtigt dobbelt Vienna Coup lader vi Vest i stedet spille ruder 9 ud og trækker selv spar E. Men nu er det værste, at spilleren ikke også

kan trække bordets klør E. Det klarer han imidlertid på følgende smarte måde. I tredje stik trækkes ruder E, og fra bordet *kastes* klør E!

Så trækkes yderligere fem ruder, hvortil bordet kaster to spar og tre klør, så situationen bliver:

Når Syd spiller ruder 4, kan Øst ikke kaste en hjerter, for så står bordet, men han kan forhale pinen et stik ved at kaste en sort konge. Så spiller Syd sit godspillede kort i den farve, og igen kan Øst forhale pinen et stik ved at kaste den anden sorte konge, men så går den heller ikke længere.

Undertiden kan spilleren ved at trække alle sine frikort få en modspiller til at tro, at han er squeezed, skønt han i virkeligheden ikke er det. Lykkes det på denne måde at få modspilleren til at kaste et forkert kort, er det en pseudo-squeeze.

Selvmondsqueeze

Endnu morsommere er det at få modspilleren til at squeeze sin makker – det kaldes selvmordssqueeze:

Se diagram øverst på næste side!

Syd åbner med 3 UT, og Vest spiller ruder K ud. Syd lader gå, men stikker den næste ruder og trækker tre gange spar og tre gange klør. Derefter spiller han Vest ind i ruder. Vest tror, Syd har grebet fejl kort og indkasserer glad sine

	♠ 7 3 2				
	♥ D 7 6				
	♦ 7 4 2				
	♣ kn 9 5 3				
♠ 8 6	<table style="width: 100%; height: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ kn 10 9 5
N					
V Ø					
S					
♥ 8 4 2		♥ K kn 10 3			
♦ K D kn 8 6		♦ 9 3			
♣ 8 6 4		♣ 10 7 2			
	♠ E K D 4				
	♥ E 9 5				
	♦ E 10 5				
	♣ E K D				

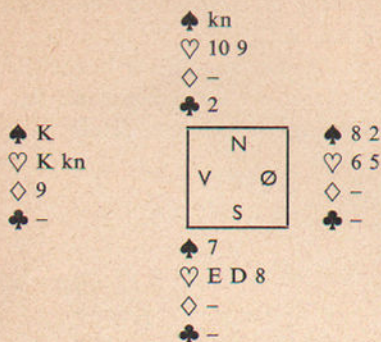
ruder, men derved squeezer han Øst, der i sine to sidste kort ikke kan holde både den højeste spar og to hjerter.

Den allermorsomste form for selvmordssqueeze er at få en modspiller til at squeeze sig selv:

	♠ kn 9 4				
	♥ 10 9 2				
	♦ 5 3				
	♣ E 6 5 3 2				
♠ K 10 6 5	<table style="width: 100%; height: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr><td style="text-align: center;">N</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">V Ø</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">S</td></tr> </table>	N	V Ø	S	♠ D 8 2
N					
V Ø					
S					
♥ K kn 7		♥ 6 5 4 3			
♦ K D kn 10 9		♦ 8 6 4			
♣ kn		♣ 10 7 4			
	♠ E 7 3				
	♥ E D 8				
	♦ E 7 2				
	♣ K D 9 8				

Imod 3 UT, som var doublet af Vest og redoublet af Syd, spillede Vest ruder K ud. Syd stak straks med esset og trak klør K og D, men da han så, at hans klør 8 ville blokere, spillede han Vest ind i ruder. Vest tog to ruderstik til, medens han ivrigt spejdede efter et kald fra makker. Det fik han, men samtidig fik Syd afblokeret klør 8. Havde Vest nu taget sin femte ruder og spillet spar K ud, kunne han have begrænset Syds stik til otte, men vores Vest fra før skulle ikke have noget af at squeeze sin makker en gang til. Han gemte sin sidste ruder og spillede spar 5 ud,

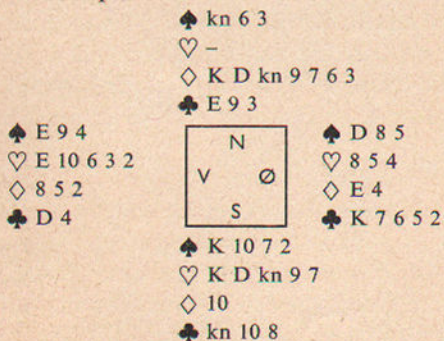
men derved gjorde han sig selv til squeezeobjekt. Bordets spar 9 tvang Øst til at sætte damen på. Syd stak med esset og spillede tre gange klør, da farven ikke mere var blokeret. Før den sidste klør blev spillet, var situationen:

På den sidste klør var Vest nødt til at kaste ruder 9. Syd spillede ham derefter ind på spar K, og Vest måtte spille hjerter op i Syds gaffel.

Selvordcoup

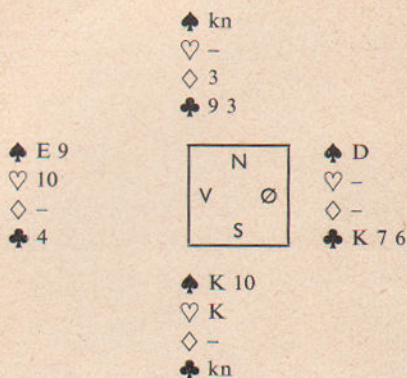
Mindre morsomt er det for spilleren at squeeze sig selv. Man skulle synes, at det også måtte være selvmordsqueeze, men for at skille situationen fra den forrige kaldes det selvmordcoup.

Meldinger: Nord Syd
 3 ♦ 3 UT

Vest spillede hjerter 3 ud, og for at vildlede Vest stak Syd Østs otter med hjerter kn. Han spillede ruder 10, som han stak over på bordet, og Øst stak straks med esset for at spille hjerter 5. Syds dame blev stukket af Vest, som skiftede til klør D. Syd stak op med bordets es for at sikre sit andet klørhold på handen.

Nu tog han uden at tænke sig om alle bordets ruderstik, men derved kom han selv i vanskeligheder, for før den sidste ruder spillede, var situationen denne:

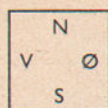
Syd havde fået syv stik, og hvis han nu havde skiftet til klør 3, ville han let have fået to stik til, men uden at tænke spillede han altså ruder 3, og først da opdagede han, at han ikke kunne undvære noget kort på hånden. Han valgte at kaste klør kn og spille spar fra bordet. Men Vest stak og spillede klør 4, og Øst tog de to sidste stik i klør.

Forsvar mod squeeze

For den jævne spiller står squeezezen som en mystisk foreteelse, som man ikke kan væрге sig imod, men selv eksperter overser tit, at en squeeze kan være på vej, og undlader derfor at forebygge den, hvilket ikke altid er udelukket. Særlig i tilfælde hvor det kniber med indkomster på en af hænderne, har modspillet muligheder, når gifttanden trækkes ud i tide:

♠ E 10
 ♥ E 4 2
 ♦ D 8 7 4
 ♣ K 6 4 2

♠ K D 8 7 4 2
 ♥ 10 9 7 5
 ♦ 2
 ♣ 7 3

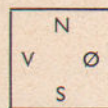
♠ 6 5 3
 ♥ K D 8 6
 ♦ E 3
 ♣ kn 10 9 8

♠ kn 9
 ♥ kn 3
 ♦ K kn 10 9 6 5
 ♣ E D 5

Syd var kommet i 5 ruder, og Vest åbnede med spar K, der straks blev stukket med esset. I andet stik kom Øst ind på trumf es og fortsatte i makkers farve. Efter at have fået spar D hjem skiftede Vest til hjerter, men Ø-V fik ikke flere stik. Syd stak op med hjerter E, trak klør E-D og fire gange trumf, og stillingen var:

♥ 4
 ♣ K 6

♥ 10 9 7

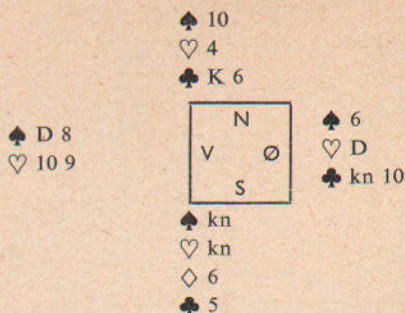
♥ K
 ♣ kn 10

♥ kn
 ♦ 6
 ♣ 5

Da nu ruder 6 blev spillet ud, måtte Øst enten kaste hjerter K eller blanke klør kn.

Rent overfladisk ser modspillet logisk ud. Da Øst var inde på ruder E, så det naturligt ud at spille spar for at få hjerter fra makker. Havde Øst imidlertid tænkt dybere, ville han have set, at sparstikket ikke kunne løbe sin vej, og ville i stedet have spillet hjerter K ud. Selv om dette kun betyder, at hjerter E fjernes et stik tidligere, bliver

spillet helt anderledes, idet Øst ikke kan tvinges til det katastrofale afkast. Med fire kort tilbage bliver situationen:

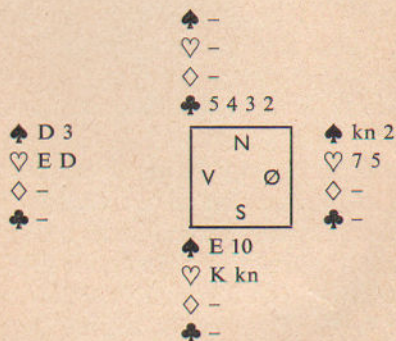

Når Syd nu spiller ruder 6, har Øst spar 6 at undvære, og Syd må af med to stik til.

Slutspil

Kan en kontrakt ikke klares ved squeeze eller på anden vis er det frydefuldt, hvis man kan lave et elegant slutspil. Det fordrer nøjagtig optælling af fjendens hænder og dernæst det, svenskerne kalder inpetning af modstanderen, så han kommer til at spille op til en gaffel eller dobbeltrenonce.

Her et typisk tilfælde: Syd spiller 3 UT og har sikret sig 7 stik. Der er fire kort tilbage, han kan tåle at afgive to stik, men ikke tre.

Vest har kunnet tælle både Syds og Østs hånd så nogenlunde op og ved nøjagtigt, at der er ialt 6 hjerter og 6 spar tilbage i spillet. Men ved ikke, om de sidder 3-1 hos Øst og Syd eller 2-2. Sandsynligheden taler for det sidste. Syd skal spille ud. Han trækker spar E. Hvis ikke Vest pr. omgående afblokerer sin spar D, bliver han sat ind på den og skal spille op til Syds gaffel i hjerter. Det eneste håb for Vest er, at Øst kan komme ind på spar – han har knægten – og give Vest de to sidste stik på hjerter E-D.

Schneider-Jellinek ansås i tiden op til anden verdenskrig som Europas stærkeste bridge-par. Jellinek var født i Østrig. Vandt verdensmesterskabet i 1937 og Europamesterskabet 1936. Flygtede fra Østrig til Norge, blev fængslet her i 1940 og deporteret til Tyskland. Han døde i koncentrationslejr.

De muntre historiers mester

Otto Kaalund-Jørgensen

Tante Marie – 4711 – Kaptajn Carlsen på det skæve skiv

• *Det bliver i familien*

Otto Kaalund-Jørgensen var vel nok den frodigste og morsomste bridge-skribent, vi har haft her i Skandinavien. Hans bridgemæssige kunnen stod mål med hans levende fantasi, og hans muntre indfald og evne til i nogle få streger at karakterisere det persongalleri, der hørte med til bridge-historierne, bidrog til at levendegøre stoffet. Hvem husker ikke hans herlige *Tante Marie*, der aldrig trak trumf, hans Skipper Carlsen på det skæve skiv', hans berømmelige dyst med Klabautermanden og den flyvende Hollænder – eller den bedårende familiehistorie, om hvordan han og hans, skribentmæssig set også fremragende, men en smule mere håndfaste broder, vandt 7 doblede hjerter fra deres gamle fader... uden at have hjerter E – og uden kulørsvigt!

De nævnte historier er kun nogle få af de mindst hundrede Otto Kaalund morede sig med at skrive til Berlingskes Bridgespalter gennem årene – og med vemod bag smilet har vi fundet nogle af de bedste og mest karakteristiske fra hans produktion frem og genoptrykker dem her i den form, han havde givet dem i sin allerede i 1954 udgivne samling *Bridgens Luner*:

Den første må nødvendigvis være:

Tante Marie trækker aldrig trumf

Må jeg præsentere Dem for tante Marie!

Hun, der i virkeligheden er min grandtante, er en høj, myndig og statelig dame, altid i højhalset silkekjole, med det noget tynde, hvide hår i stram skilning og med et spirende fuldskæg, som hun hyppigt studser med en neglesaks. Hun bestyrer selv den store gård, som hendes for-

længst afdøde mand efterlod hende, og er trods sine 86 år forbløffende åndsfrisk. Således har hun nøje rede på, om påsken faldt tidligt eller sent i 1889, hvis talen skulle falde herpå – og aldrig har jeg på dette punkt hørt nogen mod-sige hende.

Fra hun begyndte at spille kort engang i firserne, har hun gennemgået alle faserne i spillets udvikling fra Whist med vendt trumf gennem den første bridge med »jeg overlader« og Philadelphia auktionsbridge til kontrakt-bridgens nuværende stade. Finere narrestreger som spørge-meldinger indlader hun sig ikke på, og hendes åbnings-meldinger er ikke altid helt solide; men hun kan spille enkelte spil så glimrende, at selv Anders Møller ville blive stum af beundring, hvis han så det. Een ejendommelighed er der imidlertid ved hendes spil: *Tante Marie trækker aldrig trumf*. Utallige er de historier, der verserer herom, men på disse sider skal blot berettes om mit eget møde med hendes spil.

Begivenheden foregik en sommer, da jeg besøgte hende på gården. Jeg ankom sent en herlig søndag eftermiddag i august, og da jeg kom ned efter at have klædt mig om til middagen, var gæsterne allerede ankommet. Tante Marie præsenterede mig for sine to naboer og faste modspillere: *Kammerherren*, en lille indtørret, aristokratisk udseende herre i en ulastelig smoking, evigt glattende sit lille vik-sede, omhyggeligt farvede overskæg, og hans diametrale modsætning: *Proprietæren*, en stor kraftig, rødmosset agrar med næver som bøffer og ildrødt, kortklippet, op-strøget hår. De hilste begge hjerteligt på mig, og ved mid-dagen udtrykte alle deres store glæde over at have fået en ordentlig fjerdemand til deres bridge. En sådan var en stor sjældenhed der på egnen.

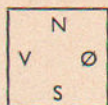
Det udviklede sig derhen, at tante Marie og de to gæster indgik et større væddemål, om hun i fem rubbere kunne gennemføre sin teknik med aldrig at trække trumf – og dog vinde. Kaalund referer en masse spil, hvor det gik op og ned og kommer til kulminationen i femte rubber, hvor han og tante Marie er bagud med et minus på 2290:

Jeg

♠ D kn 9 8 7
♥ K 4
♦ E
♣ D 8 6 5 2

Proprietæren

♠ 5
♥ D kn 9 8 5
♦ 6
♣ E K 10 7 4 3

Kammerherren

♠ 6 4 2
♥ 6 2
♦ K 8 7 5 4 3
♣ kn 9

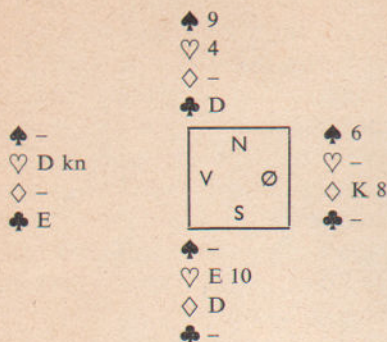
Tante Marie

♠ E K 10 3
♥ E 10 7 3
♦ D kn 10 9 2
♣ -

Proprietæren åbnede med en klør. Jeg sad længe og betænkte mig, før jeg meldte. I spar kunne fjenden ikke vinde game, og i klør kunne jeg doble med udsigt til gevinst; men hjerterfarven forekom mig den farligste. Altså samlede jeg alt mit mod og meldte en hjerter. Kammerherren passede, og tante Marie meldte to spar. Nu skulle proprietæren ikke nyde mere, han passede, og jeg meldte fire spar. Så meldte tante Marie fire sans, jeg fem ruder, og efter at have gransket rengskabet meget nøje meldte tante Marie syv spar! Hertil passede alle, og proprietæren sagde oprømt: »De er såmænd tilstrækkelig langt bag-efter, så De skal få spillet for halv pris.«

Uden tøven spillede proprietæren klør K ud og blev noget skuffet, da tante Marie vandt stikket på hånden med spar tre. Så sad hun længe og tænkte sig om, for endelig at spille ruder til bordets es. Hun spillede derpå klør, som hun vandt på hånden med spar ti. Så gik hun over på bordets hjerter K og trumfede atter klør, denne gang med spar K, medens kammerherren afkastede hjerter seks. Tante Marie trumfede nu en ruder med bordets spar syv og trumfede atter en klør med sin sidste trumf, spar E. Derpå gik hun ind på bordet ved at trumfe ruder med spar otte og trak spar D, hvortil hun afkastede ruder kn.

Til sin glæde så hun begge modstandere bekende trumf. Så trak hun spar kn og afkastede hjerter syv. Proprietæren, der tidligere til ruder havde kastet en hjerter og en klør, kastede denne gang hjerter ni. Stillingen var nu:

-- Værsgod mine herrer, sagde tante Marie og spillede bordets spar 9 ud. Kammerherren bekendte med spar 6 og tante Marie lagde ruder D ... nu må De selv bestemme, om jeg skal have de to sidste stik på klør D og hjerter E – eller på hjerter E og hjerter 10.

Vi havde lige netop vundet rubberen med 2410 points for dette sidste spil, altså 120 i overskud.

Tante Marie blev meget, meget gammel, – men hun trak aldrig nogensinde trumf!

4711

Kejser Napoleon var en mand af system. Når han havde erobret en by – og han indtog som bekendt mange – var det altfor besværligt med gadenavne og husnumre, nej man tog det overtværs og gav samtlige huse hver sit nummer. Fra nr. 1 og op i tusinderne. På denne måde kom det gamle handelshus nær domkirken i Köln, Johann Maria Farina's med den berømte Eau de Cologne til at få nummer 4711 ... hvilket har gjort det let at huske Berlingskes postnummer: 1147. Forøvrigt også det eneste, som Napoleon og Berlingske har med Parfumehånden at gøre!

Kaalund vier 4711-hænderne et helt kapitel med fem spil. Hvad skal man melde på en hånd med fire gode spar, ruder K syvende og to singletons?

Eller omvendt i spar og ruder? Det med points osv. gælder ikke for 4711! Som Kaalund siger: med en 4711 hånd kan alting ske. Kortfordelingen fire-syv-en-en har med rette fået et særligt navn. Det er nemlig en af de lumskeste og farligste, man kan sidde med, idet der ifølge symmetriens lov næsten altid er »freak-hands« (også kaldet Frederik Hansen) hele bordet rundt.

Men som sagt, alting kan ske – man kan endda, selvom det er sjældent, vinde en lilleslem med 4711 fordeling. Det skete f.eks. ved Europamesterskaberne i Paris i 1949 i matchen mellem Frankrig og Danmark – i spil 11, hvor ingen er i farezonen og Syd er giver:

	Blaizot										
	♠ kn 9 8 2										
	♥ K 3 2										
	♦ kn 4										
	♣ E kn 10 7										
Ego		Mortensen									
♠ 7		♠ E D 6 5									
♥ kn		♥ E D 8 6 4									
♦ E K 9 8 7 6 5	<table border="1" style="margin: auto; text-align: center; width: 60px; height: 60px;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♦ D 3
	N										
V		Ø									
	S										
♣ K 5 3 2		♣ D 4									
	Fabry										
	♠ K 10 4 3										
	♥ 10 9 7 5										
	♦ 10 2										
	♣ 9 8 6										

I det lukkede rum meldte Vest efter pas fra Syd tre ruder, som Øst besvarede med tre sans, og derved blev det. I det åbne rum gik meldingerne derimod således, idet Nord-Syd passede hele tiden:

Vest	Øst
1 ♦	1 ♥
2 ♦	2 ♠
3 ♦	4 UT
5 ♦	6 ♦

Blaizot spillede hjerter 3 ud, som vandtes af hjerter E. Nu var der forskellige muligheder at spille på. Enten rejse hjerterfarven *eller* trumfe to klør hos Øst, hvis trumferne sad to-to, *eller* klør E højst tredje hos Nord.

Altså: Lille hjerter trumfedes på Vests hånd, og klør 2 spillede tilbage. Nord satte ikke esset i, så klør D holdt stikket. Klør 4 spillede tilbage, Vest faldt fra, og Nord kom ind på klør 10 og returnerede trumf. Inde på ruder D spillede en lille hjerter, som trumfedes på hånden, og da kongen faldt, vandtes lilleslemmen med et sparstik, tre hjerterstik, syv ruderstik og et klørstik.

Fra 4711 kapitlet, der er rent refererende, over til fantasiens verden – en af de aktuelt betonedede historier, hvor Kaalund boltrede sig med humør og mesterskab. De fleste af læserne husker nok Kaptajn Carlsen med det skæve skib, hvor han blev om bord indtil bjærgningsforsøget med bugserbåden Turmoil til slut måtte opgives. Han blev berømt over hele verden – ikke mindst efter en radioudsendelse, hvor Gunnar Nu kom om bord – og pr. omgående sagde du og Kurt!

Her har De

Captain Carlsens Coup

Det var »Flying Enterprise«s sidste nat. Stormen hylede, og skibet blev kastet frem og tilbage med sin slagside på 70 grader. *Carlsen og Dancy* sad på kahyttens væg og kedede sig. »Bare vi dog kunne have fået os en bridge,« tænkte de. Pludselig hørte de en banken som af en trækølle mod kahytsdøren. Carlsen lukkede op, og ind trådte en gammel mandsling med langt skæg og en trækølle i hånden.

»Klabautermanden!« udrød Dancy forfærdet, »så går »Flying Enterprise« under!«

»Ikke endnu,« svarede klabautermanden, »der er tid til et spil kort først. Blandt antikviteterne i lasten har jeg fundet dette fine gamle spillebord, og der var også kort i bordskuffen.« Og han gik ud ad kahytsdøren og kom straks ind med spillebordet.

»Men hvor får vi fjerdemanden fra?« spurgte Carlsen.

»Et øjeblik,« svarede klabaütermanden, gik atter ud i mørket på det hældende dæk og fløjtede i sin bådsmandspibe. Straks så Carlsen og Dancy til deres forundring en ældgammel fregat komme sejlene ned mod »Flying Enterprise«, og i det øjeblik fregatten var oppe på en bølgetop i højde med deres eget rullende skib, sprang en stor, kraftig mand i kravestøvler, trekantet hat og klap for øjet over på »Flying Enterprise«.

»Den flyvende Hollænder!« udbrød Dancy.

»Netop,« svarede denne. »Min ven, klabaütermanden her, har lige inviteret mig på en bridge – skal vi begynde?«

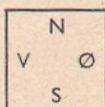
Og i næste øjeblik var spillebordet anbragt i kardansk ophængning over kahyttens skrånende væg, de fire havde anbragt sig på kasser og kister omkring bordet. Carlsen gav følgende kort:

Flyvende Hollænder

♠ 10
♥ D 8 5
♦ D 10 6 4
♣ D 10 9 8 6

Carlsen

♠ K 9 7 6 5 4 3
♥ K 2
♦ K 9
♣ K 2

Dancy

♠ D 2
♥ 10 9 7 3
♦ kn 8 3 2
♣ kn 7 4

Klabaütermanden

♠ E kn 8
♥ E kn 6 4
♦ E 7 5
♣ E 5 3

»Nu gælder det for jer to,« hvædede klabaütermanden til Carlsen og Dancy, mens hans grønne øjne skød lyn. »Kan I klare dette spil, skal jeg sørge for, at »Flying Enterprise« holder sig flydende, til det bliver lyst, og at I kommer fra det med livet – hvis ikke, svarer jeg ikke for følgerne – nå, Carlsen, meld nu!«

Den stakkels Carlsen, der ikke anede, at klabaütermanden sad med alle fire esser på hånden, viste »flyvende foretagsomhed« og åbnede med to spar. Efter pas fra Nord og Øst meldte Syd to sans. Carlsen passede, Nord tre klør og klabaütermanden meldte med gnæggende stemme slutkontrakten tre sans. Carlsen spillede en lille spar ud, Dancy stak bordets tier med damen, som klabaütermanden tog med esset. Han strøg sig lidt i sit lange skæg og spillede klør E ud – der var jo gode chancer for, at Carlsen havde i hvert fald tre af de fire udestående konger. Carlsen kastede uden betænkning klør K til klør E. Det gav et sæt i hans modstandere.

»Nå, De begynder at kaste alle Deres værdier over bord?« råbte den flyvende hollænder.

»Nej,« svarede Carlsen, »det gælder om at bevare forbindelsen med »Turmoil«,« og han nikkede opmuntrende til Dancy, der sad og svedte med sine elendige kort. Klabaütermanden brummede i skægget og trak så hjerter E. Uden tøven kastede Carlsen *hjerter K!*

»Er De da helt fra forstanden mand?« gispede Klabaütermanden, »De kaster Deres sikre stik af.«

»Det gælder trossen til »Turmoil«,« svarede Carlsen.

Så trak klabaütermanden sit fjerde es, – og stadig lige urokkelig kastede Carlsen kongen i ruder til.

»Nu har jeg splitte mine bramsejl aldrig set så galt,« brølede den flyvende hollænder, emmende langt væk af gammel vestindisk rom.

»Åh, mon jeg alligevel er helt gal,« svarede Carlsen, jeg smider nok noget over bord, men hvad det kommer an på, er at bevare forbindelsen med Dancy!«

Arrigt indkasserede klabaütermanden hjerter D, ruder D og hjerter kn – og skulede ondt, da han så, at Dancy havde hold i hjerter.

»Skuden hælder 70 grader nu, peb klabaütermanden. »Klør D er et sikkert stik. Nu skal I se »Enterprise«, når jeg laver tre sans!« Han spillede klør ud og stak med damen på bordet. Det var ottende stik ... men der var ikke mere at få. Han måtte spille Dancy ind på klør kn;

den brave mand fra »Turmoil« var helt klar over Carlsens teknik og returnerede spar.

Carlsen lagde ned for rest. *Een down.*

»Jeres liv er reddet,« udbrød klabaftermanden skuffet, »men I har fortjent det. Ypperligt handlet i farens stund, jeg beundrer Dem endnu mere, Carlsen. De tog den eneste chance at kaste tre konger over bord for at skaffe Dancy indgang på knægte eller tiere. Dette Coup skal for fremtiden kaldes »Captain Carlsens Coup«.«

Storeslemmen uden trumf es!

Denne historie, som begge brødrene iøvrigt svor på var helt igennem sandfærdig, fortæller *Bridgens luner* på følgende måde:

Det bli'r i familien

Det var i 1936 i Århus. Spørgemeldingerne var lige kommet frem, og selv om whiskyen var steget til 14 kroner, var livet alligevel værd at leve. For at holde den værste nød fra døren sad Otto og jeg og spillede en femtedels-øres eftermiddagsbridge med Charles og Niels som modstandere.

Jeg havde selv givet kort og meldte en hjerter på:

♠ – ♥ K D 9 8 2 ♦ E D 8 7 6 ♣ K D 2

Charles en spar, Otto tre hjerter, Niels pas og jeg spurgte med fire ruder, som Otto besvarede med fire sans, der jo i dette tilfælde kun kan betyde anden kontrol i ruder og to esser. For ikke at risikere at komme i en forkert kontrakt, meldte jeg så straks syv hjerter, som blev doublet af Charles med et satanisk smil. Klør 8 blev spillet ud, og Otto lagde med klædelig mindreværdsfølelse sine kort ned:

♠ E D 4 3 2 ♥ kn 10 7 6 3 ♦ 2 ♣ E 9

Bortset fra, at vi manglede trumf es, så kontrakten ret lovende ud! Jeg stak klør 8 på hånden med kongen og

spillede hjerter D, som Charles bekendte med fireren og Niels med femmeren. Så syntes jeg ikke, der var grund til at trække trumf mere, da kun esset var ude. Jeg gik over på klør E, trak spar E og kastede min sidste klør, hvorpå jeg gav mig til at krydstrumfe spar og ruder. Charles bekendte hele tiden, mens Niels højlydt gabende lagde en masse klør til, for det meste uden for tur.

På denne måde fik jeg i løbet af nul komma fem 13 stik, og medens Niels (bankmand) gav sig til at regne ud, hvad syv doblede hjerter i farezonen kunne løbe op til, begyndte Charles i temmelig ophidsede vendinger at påstå, at jeg var gået een ned. Han sad nemlig endnu med trumf es på hånden, som han ganske vist ikke havde fået anvendelse for, da han ikke havde benyttet sin eneste chance for at få stik på det, nemlig da jeg spillede trumf. Resten af tiden måtte han jo bekende de andre farver.

Den fuldstændige kortfordeling var:

	<p>Otto</p> <p>♠ E D 4 3 2</p> <p>♥ kn 10 7 6 3</p> <p>♦ 2</p> <p>♣ E 9</p>	
<p>Charles</p> <p>♠ 10 9 8 6 5</p> <p>♥ E 4</p> <p>♦ K kn 10 9 5</p> <p>♣ 8 7</p>	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; width: 100px; height: 100px; display: flex; flex-direction: column; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="margin-bottom: 10px;">N</div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; width: 80%;"> V Ø </div> <div style="margin-top: 10px;">S</div> </div>	<p>Niels</p> <p>♠ K kn 7</p> <p>♥ 5</p> <p>♦ 4 3</p> <p>♣ kn 10 6 5 4 3</p>
	<p>Gunnar</p> <p>♠ -</p> <p>♥ K D 9 8 2</p> <p>♦ E D 8 7 6</p> <p>♣ K D 2</p>	

Jeg hævdede at have vundet min kontrakt, syv hjerter, da jeg bevisligt havde taget tretten stik, og jeg fik støtte af Otto, som i øvrigt helt glemte at skælde mig ud for min åndssvage melding.

Efter et par timers akademisk diskussion enedes vi om at skrive til Culbertson og bøje os for hans dom. – Et par uger senere kom svaret: Jeg havde vundet mine syv hjerter, uanset at jeg manglede trumf es!

Charles havde selvfølgelig hele tiden haft fjorten kort og Niels kun tolv, men det havde de ikke bemærket i tide, Charles fordi han var jævnt tilfreds med at sidde med trumf es mod en storeslem, og Niels fordi han altså var lidt søvnig.

Og det viser altså igen engang, hvor praktisk det kan være at tælle sine kort.

Epilog

Hvorfor bridge?

Når man igennem en årrække har skrevet om bridge – og har spillet bridge i mere end et halvt århundrede uden at miste interessen, ja, så hænder det alligevel af og til, at man spørger sig selv: *Hvorfor egentlig bridge?* Hvad er det, der gør dette spil så fængslende og fortryllende, at man bruger alt for mange timer til denne beskæftigelse, som af nogen kaldes *sport*, af andre betragtes som et tåbeligt tidsfordriv for mennesker, der ikke har mere værdifulde interesser?

Svaret – ja, det kan næppe gives hverken klart eller udtømmende, lige så lidt som man kan afgøre, hvorfor hundredtusinder af mennesker kan sidde fordybet over skakbrættet – eller vandre timevis langs et vandløb for at fiske. Men ét står mig dog klart – ikke mindst efter at have oplevet århundredets største bridgebegivenhed, olympiaden i Deauville i sommeren 1968. Hold fra hele verden, deltagere fra fem kontinenters 33 nationer var rejst dertil, mange af dem fra lande tusinder af kilometer fra Frankrig, med det ene formål at møde andre nationers bridge-elite i en fredelig, sportslig turnering. Oplevelsen var konstateringen af det faktum, at legen med de 52 korts lunefulde fordelinger, meldingerne og spillet af stedse nye, aldrig ens hænder, vurderingen af chancer, intelligens sat op mod intelligens i en fair dyst rummer meget mere, end mange tror, og har krav på at blive anset for det, spillet i virkeligheden er, en *mental* sport, der med rette gør fordring på at blive anset som sådan.

I en periode under besættelsen var bridgen ren *eskapisme* – tankerne blev tvunget bort fra den af og til fortvivlende situation. Bridgen er stadigvæk for mange mennesker den afslapning, som – når der spilles med lige-

sindede og jævnbyrdige – kan ligge på så højt et niveau, at man simpelt hen tvinges bort fra dagligdagen og ind på nye tankebaner. Man kan hvile ud ved dette forunderlige, fascinerende spil, som altid er varieret og selv med chanceløse kort aldrig kedsommeligt. Det kan nemlig være nok så spændende og morsomt at spille på ikke at tabe for meget på dårlige kort som at vinde på store hænder med masser af points. At være *den gode taber* er en fin menneskelig kunst, som adskillige evner at leve op til – nok så svært kan det være at undgå prædikatet: *en dårlig vinder!*

Man kan lære megen psykologi ved et bridgebord. Spillet og de menneskelige reaktioner er ret så afslørende – af og til forstemmende, men heldigvis blandt gode spillere også opmuntrende. Det var frydefuldt i Deauville lejlighedsvis at konstatere, hvor fint og fornemt makkers, denne forfærdelige persons, fejlspil blev mødt med et smil og *better luck next time*. Der var meget lidt skænderi mellem partnerne ... og typisk nok, når det en gang imellem kom til visse kritiske udbrud, så var det hos de ringest spillende og dårligst placerede.

En af gudernes yndlinge, den feterede filmhelt *Omar Sharif*, som var enlig stjerne på ægypternes hold, spillede strålende og aldeles upåvirket af den megen og åbenlyst demonstrerede interesse fra et utal af kvindelige tilskuere, som med øjnene slugte *Doktor Zivago* – han tog medgang og modgang med et smil, han er fuldstændig opslugt af sin bridgeinteresse, lidenskabelig dyrker af spillet. I så høj en grad, at han gennem uger har præsteret at filme om formiddagen i Frankrig for om eftermiddagen, når optagelserne var afsluttet, at gå om bord i sin privatflyvemaskine og jage til London for at deltage i en langstrakt turnering og gæsteoptræde med sin bridge-cirkus. Omar Sharif demonstrerede imod det ægyptiske påbud om ikke at spille mod fjenden Israels hold ved en klar tilkendegivelse af, at bridgen burde være hævet over politik og fjendtlighed, og tværtimod bidrage til at skabe større

forståelse mellem nationerne. Han forlod ikke bordet i protest, som libaneserne gjorde – men satte sig ned og gennemførte med en neutral makker et spil mod to af de jødiske deltagere. Hvorefter han med et elegant buk rejste sig og beklagende sagde: – *Sorry, Gentlemen, thanks for this game... pity we cannot continue.*

Omar er næppe en særlig velkommen gæst i Nassers rige foreløbig. Han kan for øvrigt tage det med sindsro, han tjener så styrtende på sine film, at – som han direkte sagde: – min fremtidsplan er at fortsætte som filmskuespiller, indtil jeg om fire-fem år har tjent nok til at bruge resten af mit liv til bridgens fremme!

Til slut – også en del af svaret på spørgsmålet, hvad bridge kan betyde.

På et af de i Deauville deltagende skandinaviske hold spillede en ung mand, der kun kunne færdes i rullestol. Kammeraterne var enestående over for ham. Ikke blot fordi han var en af de stærkeste på deres hold – men fordi de, ligesom han selv, vidste at hans sygdom var håbløs og hans leveår var talte. For ham betød bridgen simpelt hen et livsindhold – ganske som tilfældet var for den amerikanske, polioramte kvindelige spiller, der også henlevede sit liv i rullestol. Vi talte en dag længe sammen – hendes skæbne var måske nok lettere at bære end den unge mands. Hun var overordentlig velhavende – havde råd til at klæde sig med udsøgt elegance, brillianterne lynede fra hendes smykker, hun havde en dejlig vogn, som var således invalidemæssigt indrettet, at hun selv kunne køre den.

Yderst oprigtigt og med overlegenhed fortalte hun, hvordan bridge havde reddet hendes liv. Spillet var blevet hendes altoverskyggende interesse – hjemme i USA kørte hun fra den ene storturnering til den anden og var efterhånden blevet så god en spiller, at hun havde kvalificeret sig til landsholdet.

– Jeg har ingen grund til at klage, sagde hun, man må lære at leve med sine handicaps ... og mit liv er nu på ny blevet rigt – og indholdsrigt.

Om disse to skæbner er berettet for at slutte ringen fra første kapitels mangfoldige og vidt forskellige eksempler på, hvad bridge kan betyde for mennesker – på godt og ondt!

For de fleste af dem, der er nævnt i denne bog eller har bidraget med egne interessante indlæg, er bridgen blevet mere end et tidsfordriv – en mental sport fuldt ud værd de timer, som ofres derpå.

Skulle denne bog, stykket sammen fra andres og egen erindring, kunne bidrage til forståelse af, at bridgen rummer større værdier end blot at være et tidkort ... ja, så er hensigten nået, og der kan siges Farvel med Tak for trofast følgeskab.

Historie og historier om berømte spil og klassiske problemer.

Berlingske Tidende's bridgeredaktør Svend Carstensen har samlet et halvt hundrede bidrag fra vore egne og udenlandske berømt-heder, der beretter om spændende spil og morsomme episoder.

Svend Carstensen fortæller fængslende om oplevelser og erfaringer ude og hjemme gennem 25 år med den internationale elite og de hjemlige stjerner.

Kr. 17,50

BERLINGSKE FORLAG